

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



HER *Greatest* ADVENTURE

GREATEST LOVE SERIES
BOOK TWO

HANNAH COWAN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN EN BÜYÜK MACERASI

EN BÜYÜK AŞK SERİSİ

HANNAH COWAN

İÇİNDEKİLER

[Oynatma Listesi](#)
[Yazarın Notu](#)
[Önerilen Okuma Sırası](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Epilog Bonus](#)

[Bölüm](#)

[En Büyük İlham Perisi](#)

[Önsöz](#)

[Ayrıca : Hannah Cowan](#)

[YazanYazar](#)

[HakkındaTeşekkür](#)

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2023, Yazar: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

Birinci Baskı

Düzenleyen ve Düzelten: Sandra @oneloveediting

Kapak Tasarımı: Booksandmoods @booksnmoods

OYUN LİSTESİ

Her Greatest Adventure'ın bir çalma listesi var ve aşağıdaki bağlantıdan bulabilirsiniz!

[https://open.spotify.com/playlist/
12TjPgBfMtl9XgcFe2UR8K?si=1fd7990cc0fe4aac](https://open.spotify.com/playlist/12TjPgBfMtl9XgcFe2UR8K?si=1fd7990cc0fe4aac)

Alfa kızlarım için. Bu seni bu kadar kızdırdığım için özür dilerim. Ama değdi, değil mi?

YAZARIN NOTU

Herkese merhaba! Bu hikayeye başlamadan önce, En Büyük Macera'nın ikinci nesil bir serinin ikinci bölümü olduğunu bildiğinizden emin olmak istedim.

Bu da hem yeni hem de önceki hikayelerden karakterlerin bu hikayeye dahil olacağı anlamına geliyor. Bunu aklımda tutarak, bunu elimden geldiğince bağımsız olarak yazdım.

Eğer sizin için yeni bir yazarsam ve bu kitaptan önceki kitapları okumakla ilgileniyorsanız, tavsiye edilen bir okuma listesi ekledim. Eğer okumadıysanız, bir soy ağacı da ekledim.

İçerik uyarılarının bir listesi için lütfen web siteme bakın.

<https://www.hannahcowanauthor.com/hergreatestadventure>

ÖNERİLEN OKUMA SIRA

Tüm kitaplarım kendi başlarına okunabilse de, hepsi aynı dünyada var oluyor - seriden bağımsız olarak - bu yüzden okuyucunun netliği için, size mümkün olan en iyi deneyimi sunmak için önerilen bir okuma sırası ekledim.

Bu aynı zamanda zaman çizelgesi açısından da doğru bir listedir.

Lucky Hit (Oakley ve Ava) Swift Hat-Trick üçlemesi #1

Dönemler Arasında (5 POV Novella) Swift Hat-Trick üçlemesi #1.5

Blissful Hook (Tyler ve Gracie) Swift Hat-Trick üçlemesi #2

Oyuncuyu Arzulamak (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler serisi #1

Oyuncuyu Evcilleştirmek (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler Serisi #2

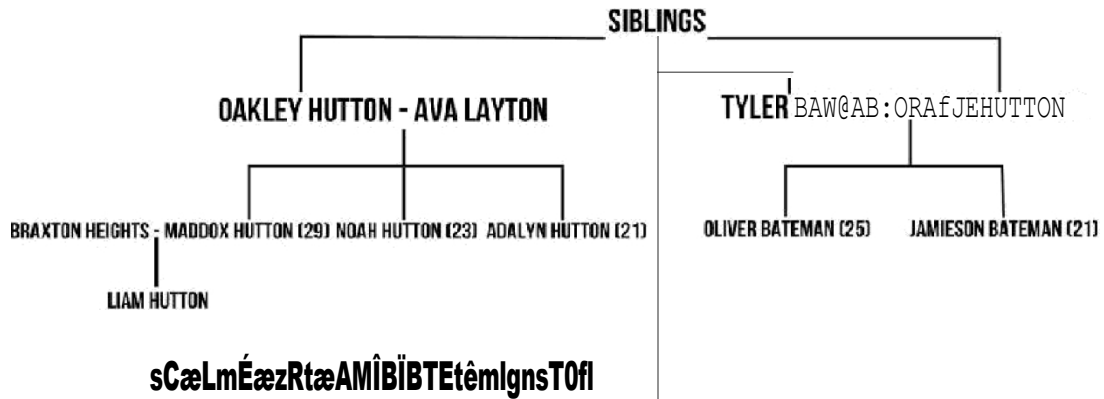
Vital Blindside (Adam ve Scarlett) Swift Hat-Trick Üçlemesi #3

En Büyük Hatası (Maddox ve Braxton) En Büyük Aşk #1

Family Trees

CHARACTER ORİJİNLER

SRI FT FAT - TRİÇ K TRILO GY



A M AT£ UR S VE SERİLER HALİNDE



1

ADALYN

"EĞER ÇIPLAK MEMEMİN FOTOĞRAFINI INTERNETE KOYACAKSAN azından iyi bir tane olduğundan emin ol," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı kanepeye uzatarak.

Telefonumun ekranında sıırıslık ve sol göğsüm dışarıda bir tekneye tırmanırken çekilmiş bir fotoğraf var. Birkaç gün önce davet edildiğim bir tekne gezisinden ve giymek için seçtiğim ısıltılı pembe bikiniyi gerçekten çok sevmiş olsam da, yüksek fiyat etiketine rağmen çok ucuza yapıldığı ortaya çıktı. Boyun askısının kopması ve tabii ki memelerimin herkesin görebileceği şekilde serbest kalması için okyanusa hızlı bir dalış yapmam yetti.

İnsanların fotoğrafımı çekip internette yayınlamaları yeni bir şey değil, ancak ilk kez bu kadar ileri gittiklerini söyleyebilirim. Kardeşlerimin ya da daha da kötüsü babamın bu fotoğrafı bulma düşüncesi, fotoğrafı acil etiketli bir e-posta ile reklamcıma göndermem için yeterli.

Ivy televizyonda kanallar arasında gezinirken, "Birinin internete, tırnak içinde, 'yanlış memenin' fotoğrafını koymasına, en başta o fotoğrafları senin çekmiş olmandan daha çok üzülecek tanıdığım tek kişi sensin," diyor.

Muhteşem orman yeşili gözleri, siyah kıvrıkcık saçları ve pürüzsüz koyu teniyle tanrıça, yeni bir egzersiz serisi için fotoğraf çekiminde tanıştığımızdan beri en yakın arkadaşım oldu.

Geçen sene. Ayrıca beni göğüs ikilemimi anlayacak kadar iyi tanıyan tek insanlardan biri.

Birilerinin çıplak göğsümün fotoğraflarını internette yayınlama ihtiyacı hissetmesini umursamadığımdan değil; sadece bazılarının daha önce görmediği bir şey değil. Daha önce birkaç dergi ve reklam panosu için fotoğraf çekimleri yaptım, göğüs uçlarım dışında her şeyi gösteren daracık bikiniler ve sütyenler giydim. Bu Twitter fotoğrafı o çekimleri çıplaklık konusunda geride bırakabilir ama meme ucu meme ucudur.

Ayrıca, eğer erkekler çıplak memeleriyle dolaşabiliyorsa, bana da aynısını yapma fırsatı verildiğinde bundan utanmayacağımdan eminim.

"Ailemin görebileceği gerçeği olmasaydı umurumda olmazdı." Telefonumu yanımdaki pelüş, kadifemsi gri sedirin üzerine atarak uzun bir inilti çıkarıyorum. "Kardeşimin karısı bu sabah bana gönderdi. Onun da gördüğünü düşündüğümde yaşadığım dehşeti hayal edin."

Ivy yüzünü buruşturuyor. "Eğer Maddox bunu görseydi, şu anda hastaneye gidiyor olurduk çünkü felç geçirirdi."

"Yapmadığına dair söz verdi ama bu sadece bir zaman meselesi. Onu indirmem gerek."

"Liv bununla ilgilenecek. Güzel, şımarık memelerin kısa sürede internete düşecek."

Bir kahkaha attım. "Güzel, diri memeler mi? Teşekkür etmeli miyim?"

Göz kırparak cevap veriyor.

Üzerimdeki tişörtün bol kumaşına bakarken söz konusu memeleri buluyorum. Her iki meme ucunda iki gümüş çubukla süslenmiş olsa da, göğsüm oldukça sıradan. Çoğu gün fark etmeden sütyensiz gezebileceğim kadar diri olan küçük avuç dolusu göğüsler.

Her zaman uzun boylu bir kadın olmuşumdur, 1.80 boyundayım. Ama 1.80'den uzun olan babam ve iki erkek kardeşime kıyasla ben grubun en kısasıyım. Ailemin boyu 1.80'in üzerinde olsaydı kendimi

Bana hayatım boyunca en değerli, eşsiz bir mücevhermişim gibi davranmadı.

"Göğüslerine mi bakıyorsun?" Ivy gülmemeye çalışıyormuş gibi bir sesle soruyor.

Yukarı bakıp sırtıyorum. "Sen kendininkine bakmıyor musun?" "Bakıyorum. Harika göğüslerim var."

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Öyle ve dünyanın dört bir yanında vücudunu sergileyen yüzlerce reklam panosuna bakılırsa, böyle düşünen sadece biz değiliz.

Hiçbir zaman model olmak istemedim. Gençken hayat planım ya da hayalimdeki iş bu değildi. Aksine, bir anda kucağıma düştü. Ivy ise sektördeki yeri için savaştı ve bu yüzden ona büyük saygı duyuyorum.

O sertifikalı bir kadın patron.

"Eşyalarını toplamayı bitirdin mi?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Neredeyse."

"Daha başlamadın bile, değil mi?"

Alaycı bir tavırla nefesim kesildi. "Ne demek istiyorsun? Tabii ki var."

"Boktan bir yalancısın, Addie. Dün gece odana baktım ve bavulun boştu."

"Dur bakalım, odamı mı karıştırıyordun?"

Bir elini havada gezdiriyor. "Bunu söylediğimi unut. Neden toplanmadın? Dört gün içinde gidiyoruz."

"Belki de fikrimi değiştirdim ve senin gibi bir Snoopy Susan'la gitmek istemiyorum."

Gözlerini ağır ve sinirli bir şekilde deviriyor. "Fön makineni arıyordum çünkü benimki ne zaman açsam ateş gibi kokuyor. Kirli külotunu bulmaya çalıştığımndan falan değil."

"Kullanılmış iç çamaşırlarınızı ne kadara satabileceğinizi hiç merak ettiniz mi? Bahse girerim bunu yaparak binlerce dolar kazanabilirsiniz."

"Adalyn." Sinirli bir ses.

Çekingen bir şekilde gülümsedim. "Doğru ya. Özür dilerim. Henüz toplanmadım çünkü garip bir şekilde gergin hissediyorum. Bu sefer neyin farklı olduğundan emin değilim ama neredeyse korkuyorum."

Bu seyahati 18 yaşımdan beri planlıyordum. Ve son üç yıl boyunca defalarca erteledikten sonra, zamanı geldi.

Önümüzdeki iki ayı en iyi arkadaşım ile birlikte Avrupa'yı gezerek geçireceğim.

Ama bu fikir aklıma geldiğinden beri her gün olduğu gibi, ayrılma düşüncesi midemi bulandırıyor ve sırtımı terletiyor.

Ivy bana bakıyor, gözlerini yavaşça kırıştırıyor. "Korkuyor musun? On altıncı yaş gününde paraşütle atlama şansı için yalvaran ve Meksika'da eğlenceli bir Perşembe öğleden sonrası fikri köpekbalığı kafesinde yüzmek olan kız mı?"

Kaşlarımı çattım. "Biliyorum. Hiç mantıklı değil."

"Neden korkuyorsun ki? Önümüzdeki iki ay daha da seksi aksanları olan seksi Avrupalı erkekler ve harika yemeklerle dolu olacak. Her şeyi planladık. Nerede kalacağımızı, oraya nasıl gideceğimizi."

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Bana da mantıklı gelmiyor ama ne zaman toplanmaya çalışsam kusacakmışım gibi hissediyorum."

Gözleri anlayışla yumuşuyor. "Ailenizden ayrılmak istemiyor musunuz? İki ay uzun bir süre, Addie. Eğer öyleyse, yolculuğu her zaman kısaltabiliriz."

Sorun bu mu? Bu kadar uzun süre yok olacağım için gergin miyim?

"Hayır. Bunu aşacağım. Belki de sadece oraya gitmeliyim ve bu duygular her neyse yok olacak. Hiçbir şeyi değiştirmiyoruz. Zaten bunun için çok fazla para harcadık."

Ve çok fazla derken, çok fazla demek istiyorum. Çok fazla. Çok. On altı yaşımdan beri banka hesabım hiç bu kadar boş olmamıştı.

"Emin misin?"

"Evet. Bu yolculuk benim için olduğu kadar senin için de önemli." Tamamen sahte bir kararlılık duygusuyla kanepeyi itiyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve göğsümü şişiriyorum. "Hemen eşyalarımı toplayacağım. Bu işi halledeceğim."

Sonra topuklarımın üzerinde dönüp oturma odasından çıkıyorum, gözlerim koridorun sonundaki yatak odama dikilmiş. Kapı açık, içerideki çıplak beyaz duvarları ve uyumlu halıyı ortaya çıkarıyor. Ayak parmaklarım halıya battığında bavulum hala yatağımın üzerinde boş duruyor ve şilte kalçalarımaya değerek duruyorum.

Kapalı dolabımın kapısına bakarken karnımdaki ağrıyı görmezden geliyorum ve kapıyı çekiştirerek açıyorum. Sonraki birkaç dakika, yatağımın üzerinde neredeyse sahip olduğum her kıyafetten bir yığın oluştururken, uçuşan kıyafetler ve yere çarpan askılarla dolu bir karmaşa. Bu iş bittikten sonra, bağlantılı banyoma gidip lavabonun altından küçük seyahat çantamı çıkarıyorum ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ihtiyacım olacaklar dışında bulabildiğim her şeyle doldurmaya başlıyorum.

"Vay be. İki aylığına gidiyoruz, iki yıllığına değil tatlım," diye mırıldanıyor Ivy ben banyodan çıkıp donakalırken.

Dağınıklığı görünce yüzüm buruştu. "Bana yardım et."

Hafifçe gülüyor ve giysileri karıştırıp farklı şeyler için yığınlar oluşturmaya başlıyor. Ağır bir yün kazağı kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktığında gülüyorum.

"Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez," diyorum.

"Bir hazırlıklı olmak vardır, bir de hazırlıklı olmak. Bu çok fazla. Gideceğimiz hiçbir yer bu şeye ihtiyaç duyacak kadar soğuk olmayacak. Neredeyse Temmuz ayındayız."

"Evet, evet. Sen yere at, ben sonra hallederim," diye homurdanıyorum ve onun yanına geçip ayırma işine katılıyorum. "Ne topladın?"

"Çoğunlukla şort ve tişört. Çok fazla bikini var. Mikonos'ta bir teknede birbirimize uygun kıyafetler giydiğimizi hayal ediyorum.

takım elbise."

"Umarım bu sözde tekne gezisi sırasında kopan kayışlar ve kıştırma kaymaları yaşanmaz."

Omzuma vuruyor. "Olsa bile kimin umurunda?
Bu daha sonraki bir sorun gibi görünüyor."

Bu beni gülümsetiyor, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı azalıyor. "İyi bir noktaya değindin. Avrupa'da olan Avrupa'da kalır."

"En azından Vancouver'a inene kadar." "Lafı açılmışken, henüz bir yere karar vermedin mi? Ben Eve döner dönmez taşınmaya hazır olmak isteyeceğinizi varsayıyorum."

Ivy'nin yeni bir daire arayışı, abartılı fikirleri ve orta ölçekli bütçesiyle sıkıcı bir hal aldı, ancak bildiğim kadarıyla arayışı iki yere indirdi: yeni işine sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde olan şehir merkezinde orta büyüklükte bir stüdyo veya yirmi dakika batıda ve taksi yolculuğu mesafesinde iki yatak odalı bir yer.

Kıvırcık saçlarından bir tutamı yüzüne savuruyor ve neon sarısı tek parça bir takım elbiseyi bavuluma bırakıyor.

"Şehir merkezindeki yerin ev sahibi kira konusunda taviz vermiyor."

"Bu karşılayabilir misin?"

"Evet, ama o kadar ödemek istemiyorum."

Bir yığın şortu çantama atarak usulca gülüyorum. "zorunda değilsin, biliyorsun. Oda arkadaşım olmanı seviyorum."

Tatlı, komik ve arkasını temizliyor. Yani, gerçekten, en iyi arkadaşınla yaşamamanın seilmeyecek nesi var? Onu çok özleyeceğim. Tek başına yaşamak bir süreliğine harika, ama üst üste ellinci gece akşam yemeğini tek başınıza yediğinizde etkisi geçiyor.

"Başka bir seçeneğim olmasa bunu yapmayacağımı biliyorsun. Ama burası işe çok uzak. Günde iki kez uzun Uber yolculukları yapmaktansa daha fazla kira ödemek benim için daha ucuz."

Kaşlarımı çatma zahmetine girmiyorum. "Biliyorum. Ama yine de üzgünüm."

Beni sıkarken kolu sırtımdan geçiyor. Yanağımı omzuna bastırıyorum. "Bunu düşünmek zorunda kalmadan önce hâlâ birlikte iki ayımız var. Bunu aklının bir köşesine koy. Bunun geri kalanını bitirmeden önce bize bir içki getireceğim."

Beni bırakarak odadan aceleyle çıkıyor ve buzdolabını açıp yeni bir şişe şarabın mantarını patlattığını duyduğumda gülümsememe izin veriyorum.

En iyi arkadaşım ile iki ay kesintisiz zaman geçireceğim.

Evet, sanırım buna odaklanabilirim.

2

ADALYN

"NE YAP SEN ORTALAMA SEN YAPAMAM GITMEK Mİ?" I
ÇIĞLIK, TAMAMEN
dehşete düştüm.

Ivy telefonda nefesini içine çeker. "Çok üzgünüm, Addie. Evi daha düşük bir fiyata alabileceğimi söyledi ama bu ayın sonunda taşınmak zorundayım. Ya o ya hiç."

"Bana nerede olduğunu söyle, en kısa zamanda orada olacağım. Eğer seni benden alacağını sanıyorsa, bu sık kafalının başına başka bir şey gelecek. Siktir et onu!" Bir fotoğrafçı ve manken kalabalığı tarafından izleniyor ve aval aval bakılıyor olmamı umursamadan bağıriyorum.

Yargıları kıcımlı öpebilir.

"Lütfen nereden geldiğimi anlayın. Buraya ihtiyacım var, Addie. Mükemmel bir yer. Vazgeçemem," diye yalvarır Ivy. "Tabii ki vazgeçemezsin! İşte bu yüzden çok kızgınlım." Sesim sinirden titreyen bir fısıltıya dönüşüyor. "Üç gün sonra gidiyoruz. Yalnız gidemem. Bunu yapamam. o."

Korku beni sıkıca kavriyor, patlayacağımdan emin olana kadar sıkıyor ve sıkıyor.

"Tatlım," diye iç geçiriyor.

Ses tonundaki şefkat, baş fotoğrafçıya acıyarak el sallamama ve gözlerimin arkasında bir sızı ile çekimden kaçmama neden oldu.

"Nereye gidiyorsun, Adalyn? Sırada sen varsın!" Duyuyorum ama salona girmeden önce arkama bakmıyorum.

"Kim olası bir kiracıya bir hafta önceden haber vererek taşınması gerektiğini söyler? Tam bir göt yalayıcı, işte o" diye tısladıktan sonra yanağımdan süzülen ve makyajımı bozan gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum. "Ev kiralamak istediğin kişinin bu olduğuna emin misin?"

Soyunma odasının kapısı açık ama arkamdan kapatıyorum, mahremiyet istiyorum -hayır, ihtiyacım var-. Düşünmek için biraz yalnız kalmak.

Bu çekimi son dakikada aldım, ayrılmadan önce hızlı bir ödeme gününü geri çevirmek istemedim, ama şimdi bu seçimden pişmanlık duyuyorum. Şu anda yatağımda olabilirdim, yeni bir dedikodu konusu yerine kendime acımak için yalnız kalabilirdim.

Ivy, "Tam bir göt yalayıcı ama ihtiyaç her zaman istekten üstündür," diye iç geçiriyor.

O haklı ve ben bundan nefret ediyorum. "Ne yapmalıyım?"

"Maddox ne olacak? Sezon şimdiye kadar bitmiş olmalıydı, değil mi?"

Suni deriden yapılmış üç kanepeden birine çöküp yüzümü ellerime gömüyorum. "Hayır. O hâlâ playofflarda."

En büyük kardeşim üst üste ikinci kez Stanley Cup finalinde ve takımı yine tüm kupayı kazanacak gibi görünüyor. Onunla hem gurur duyuyorum hem de bencilce hayal kırıklığına uğruyorum.

Bir sonraki nefesi ağır ve özür dileyici. "Baldızın mı?"

"Şüpheli. Yeğenim hâlâ çok küçük."

"Kahretsin, bu doğru. Başka kimse var mı? Noah'ı ikna edebilir misin?"

"Şeytan yumurtasını istediğim her şeyi yapmaya ikna etmek hiçbir zaman zamanımı harcamak için akıllıca bir yol olmadı, Ivy. Denemenin bir anlamı yok."

"Peki ya bana bahsettiğin diğer adam? Sürekli ailenin etrafında olan? Cole mu?"

"Cooper?"

"Evet!"

Bu öneriyle küçük bir umut ışığı canlanır. Cooper White bebekliklerinden beri Maddox'un en iyi arkadaşı. Onun bir yerlerde takılmadığı çok az anım var. Ama o benden on yaş büyük. Eminim en son isteyeceği şey yazı bana bakıcılık yaparak geçirmektir. Ya da en azından o öyle görürdü.

En iyi arkadaşının küçük kız kardeşine Avrupa'da gezinirken bakıcılık yapıyor.

İğrenç.

Bu umut ışığı bir anda söndü. "Cooper bir seçenek değil," diye mırıldandım.

"Beni burada öldürüyorsun," diye fısıldıyor Ivy.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Özür dilerim. Bir çaresini bulacağım; ben halledebilirim."

"Taşındıktan sonra seninle buluşmak için her zaman başka bir uçak bulabilirim," diye öneriyor.

"Bu çok hoş ama tamamen yeni bir bilet için ödeme yapmanıza imkan yok. En başta iadesiz bilet satın aldığımızda bunun bir risk olduğunu biliyorduk."

Nefes veriş i stresli. "Lütfen benden nefret etmediğini söyle."

Elimi kucağıma bırakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Senden nefret etmiyorum. Yeni ev sahibinden nefret ediyorum ama senden değil. Söz veriyorum."

Soyunma odasının kapısı uçarak açılıyor ve bir sıra kadın içeri giriyor. Birkaç çift göz üzerime düşüyor, sonra hızla uzaklaşıyorlar, sanki buğulu gözlerim ve yüzümden akan siyah gözyaşlarım uzun süre bakılamayacak kadar korkunç bir manzaraymış gibi.

Orta parmağım merhaba deme ihtiyacıyla karıncalanıyor, ama teslim olmuyorum.

"Gitmem gerek. Akşam evde görüşürüz."

"Tamam, evet. Tabii ki. Bu gece daha fazla konuşuruz," diyerek aceleyle dışarı çıkar.

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

Telefonu içim burkularak kapatıyorum ve gidebilmek için çabucak giyinmeye çalışıyorum. Tekrar izleniyor olma hissi beni daha hızlı hareket ettiriyor. Aval aval bakmaları tamamen onların suçu değil. Şu anda bir kaçık gibi görünüyorum.

Sonunda bir eşofman altı ve dar bir tişört giydikten sonra parmak arası terliklerimi giyip dışarı çıkıyorum, çekimi iptal ettiğimi öğrendiğinde reklamcımdan fırça yemeye tamamen hazırım.

Umursayacak gücü kendimde bulamamaktan nefret ediyorum.



Beş kişilik bir ailenin bebeği olarak, büyük çocuklarla oynamak için her zaman çok küçüktüm. Ben on yaşma geldiğimde Maddox liseden mezun oluyordu ve Noah küçük kız kardeşiyle görünmenin hoş olmadığını fark ediyordu. Bu beni üzüyordu, ta ki bunun ailemizin ilgisini çekebileceğim anlamına geldiğini fark edene kadar.

Bu yüzden en iyi arkadaşlarım oldular.

Annemi ve babamı en yakın arkadaşlarım olarak gördüğüm için utanmalıyım ama utanmadım. En ufak bir şekilde bile. En havalı ebeveynlere sahiptim ve hâlâ da öyleyim. Dizginleri ne zaman sıkacaklarını ve sizi ne zaman kendi başınıza bırakacaklarını bilenler. Asla yargılamayan ve yanlış giden her şeyi düzeltmek için her zaman bir planı olan türden.

İşte bu yüzden buradayım, annemle verandadaki salıncakta oturuyorum, elimde bakire bir çilekli daiquiri, çünkü hala içki içecek yaşta olduğuma inanmayı reddediyor.

Bana yardım edebilecek biri varsa, o da annemdir.

"Bana o güzel kafanın içinde neler olduğunu anlat, tatlım," diyor ben sessiz kalmaya devam ederken,

arazinin kenarındaki ağaçların esintisiyle sallanışını izliyordum.

"İvy Avrupa'ya gelemes."

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi sakın ve her zamanki gibi yumuşak.

Bacaklarımı altına sıkıştırıp onun yanına doğru eğiliyorum, içkimi içmeden tutmaya devam ederken avucumun sıcaklığından içkim geniş bardakta eriyor.

"İşler yolunda gitmedi. Yeni bir daire buldu, ancak ev sahibi Temmuz ayının ilk gününden sonra taşınmasına izin vermeyecek kadar sert biri."

Elini yatıştırıcı bir hareketle sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve birimiz üzgün olduğunda her zaman yaptığı gibi mırıldanıyor. "Noah'ya seninle gelmesini söylememi ister misin? Beni dinleyeceğini biliyorsun."

Korkudan yutkunuyorum. "Hayır, teşekkür . Muhtemelen beni pis bir pansiyonda bırakıp eve tek başına dönecekti."

"Buna cesaret edemez," diye yemin ediyor.

Bir kıkırdama boğazımı tırmalıyor. "Kesinlikle yapardı. Ama sorun değil. O çamur içindeki sopa bu yolculukta planladığım şeylerin yarısını bile yapmaz zaten."

"Peki orada tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

Hafifçe kısılmış, ışıltılı zümrüt gözleriyle bana bakacak kadar geri çekiliyor. Yıllarca süren kahkahalar ve gülümsemeler yüzünden köşeleri kırışıyor ve bu manzara karşısında kalbim ısınıyor.

Sırıtarak başının tepesindeki birkaç asi kestane rengi saçı düzleştiriyorum. "Uykusuz kalmanı gerektirecek bir şey yok, sevgili anneciğim."

Ahududu üfleyerek alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Doğru. Sevgili kızım yirmi bir yıllık hayatı boyunca buna inanmayı zorlaştıracak hiçbir şey yapmadı."

"Hey, ben senin hayatını ilginç tuttum," diye itiraz ediyorum. "Elbette canım. Sen ne dersen o."

". "

"Yine de ," diye küstah bir gülümsemeyle böbürleniyor.

İç çekiyorum. "Evet, işte buradayım. Ve şimdi ne yapmam gerektiği konusunda bana tavsiye vermek senin annelik görevin. Gerçekten tek başıma iki aylık bir Avrupa turuna mı çıkacağım?"

"Kesinlikle olmaz," diye bağılıyor babam, girişi beni yeterince şaşırtıyor, sarsılıyorum, içkimin bir kısmı elime dökülüyor. Çabucak yalayarak temizliyorum.

"Tamam, Bay Süper Gizlilik. Bir dahaki sefere bir kızı uyar," diye mırıldanıyorum, diğer tarafıma oturması için yeterince yer açıyorum. Salıncağın önünde kaşları çatık, elleri kalçasında öylece durunca kaşlarımı kaldırıp mindere vuruyorum. "Otur. Herkesi geriyorsun."

"Dünyanın öbür ucuna tek başına gitmiyorsun Adalyn. Senin korkusuz doğanın farkındayım ama lütfen bu seferlik bize merhamet et. Bu stresle uğraşmak için çok yaşıyım."

"Sadece çok yaşlı olduğuna inanıyorsan çok yaşlısındır," diye belirtiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Tek başına gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmene imkân yok."

"Bilmiyorum. Ama iptal etmeyi reddediyorum."

"Eğer konu paraysa, biliyorsun her zaman-"

Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek sözünü kesiyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Ayrıca, mesele para değil. Tamamen değil."

Bu her şeyden çok benim gururum. Lanet olası huysuz yaşlı bir ev sahibi tarafından dövülmeyi reddediyorum.

"O zaman başka biri olmalı," diyor annem usulca. "Peki ya Cooper?"

Nefesimi tutarak babamın omzunun üzerinden görünen güneşe bakıyorum. "Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok anne."

"Bilmediğini biliyorum. Ama orada seninle ilgilenirdi. Bunu sen de en az baban ve benim kadar iyi biliyorsun. Değil mi Oakley?"

Babamın yüz hatları gergin, duygularını deşifre etmek zor. Onu çeken şey belirsizlik mi?

"Oakley?" Annem iter, sesi keskindir.

Gözleri karısının üzerine düştüğü anda yüzündeki gerginlik kayboluyor ve yerini yumuşak, sevgi dolu bir gülümsemeye bırakıyor. "Doğru."

Kıskançlık olarak tanımlamaya başladığım bir tutam beni tekrar uzaklara, ağaç çizgisine baktırıyor. Bu kadar saf bir aşka sahip olmayı hayal ediyorum. Başka bir insana karşı her şeyi tüketen bir saplantı.

Babamın anneme nasıl davrandığını ve bunun tam tersini izleyerek büyüdüm. En büyük erkek kardeşimin karısını, o yanında olmadan nefes alamayacak kadar çok sevdiğini ve hatta diğer erkek kardeşimin en iyi arkadaşına nasıl sessizce özlem duyduğunu ve kendimi bildim bileli ona nasıl düşkün olduğunu ilk elden gördüm.

Birisi için o olmak istiyorum. Onların her şeyi. Onların kalbi ve ruhu. Bugünü ve geleceği. Ama ben gencim, yani etrafımda bulduğum erkekler de öyle ve onlar benim istediğimi istemiyorlar. Bu deneyimler için hissettiğim çekimi anlamıyorlar.

Şu anda evlenip milyonlarca çocuk doğurmak istediğimi söylemiyorum, ama bir şey tarafından bu kadar derinden seilmeyi istemek gerçekten çok mu kötü?

Annem omzumu sıkarak, "Sormaktan zarar gelmez, Addie," diyor.

Yutkunuyorum, bu düşünceleri kafamın arkasına iterken çenemi eğiyorum. "Tamam. Soracağım."

3

KOOPER

"BEN KÖFTE SEVMİYORUM ANNE," DEDI ON BEŞ YAŞINDAKİ KIZ KARDEŞİM

tabağını iterek yemek masasının karşısından homurdanıyor.

Annesi Scarlett -ya da ben ona hep SP diyorum- sert bir bakış atıyor, yıllardır beni azarlamak için kullandığı sert bakışın aynısını. Yine de işe yarıyor çünkü Amelia kısa bir süre sonra bir özür mırıldanıyor.

Scarlett çatalına bir kaşık patates püresi alıp suçlayıcı bir tavırla Amelia'ya doğru uzatarak, "Bugüne kadar hoşuna gitmişti," diye cevap verdi.

"Öldürdüğümüz hayvanların nasıl bu hale geldiğini hiç düşündün mü?" Amelia tabağındaki kahverengi ete burnunu kıvırıyor.

Babamın alçak sesle kıkırdaması dikkatimi çekiyor. Gözlerimiz buluşuyor, kızına bakmadan önce gözlerinde eğlence parlıyor. "Vegan olmayı mı düşünüyorsun, Amelia?"

"Belki."

Scarlett, "Veganlar da yumurta yemez," diye ekler. Amelia'nın gözleri hafifçe açılır. "Ne?"

Gülümsemeye karşı koyarak mırıldanıyorum. "Pazar sabahı yumurta ve pastırmadan oluşan kahvaltıdan vazgeçmeye gerçekten hazır mısınız?"

"Ne var biliyor musun? Benimle uğraşmayı bırak," diye , sonra öfkeyle tabağını kapıyor, çatalını köfteye batırıyor ve bir kısmını ağzına atıyor.

Tadı yerleşirken yüzündeki tiksinti beni çatlatmaya yetiyor, kahkaham yemek odasını dolduruyor. Bakışları buz gibi.

"Bir sonraki aile yemeğine davetli değilsin, Pooper Scooper," diye mırıldandı.

Bu lakap ağzımın kenarlarını sızlatıyor. Bana takılan lakapların sayısını unutmuş olmama rağmen, duyduğum en orijinal lakaplardan biri. Neredeyse tanıştığım herkes bana Cooper'ın bir çeşidiyle hitap etti.

"Onu davetinden geri çeviremezsin, tatlım. Korkarım bu senin yetki alanının dışında," diyor babam ve ona tatlı bir gülümseme sunuyor.

Amelia çiğnemeyi bıraktı ve gözlerini Scarlett'e dikmeden önce duyulacak kadar yüksek sesle yutkundu. SP sadece omuzlarını silkiyor ve babama göz kırpmıyor.

"Üzgünüm, aşkım. Baban haklı."

Babam karısına bakarken yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor ve bu değişim karşısında mideme ılık bir şeyler oturuyor. Onu böyle görmek güzel.

Mutluluk verici.

Scarlett ben on iki yaşındayken hayatımıza girdiği andan itibaren ailemizin büyük bir parçası olacağı belliydi. Korkunç Spice'ımız ikilimize sanki orada olması gerekiyormuş gibi uyum sağladı ve ikisi de bunu kendi başlarına yapamayacak kadar inatçıyken onları bir araya getiren çöpçatanlığımdan asla pişman olmadım. Bir kez bile.

Ailemi her zaman sevdim, sadece babam, ben ve annem Beth varken bile. Ama şimdi her şey tamam. Küçük kız kardeşim dünyaya gelip hayatımızı alt üst ettikten sonra bile hiçbir şeyi değiştirmezdin.

"Hani kızlar hep birlikteydi, anne?" Amelia ağlıyor.

Scarlett gülüyor. "Olmadığınızı kim söyledi?"

"Neden bize okuldan bahsetmiyorsun Amy?" diyerek sohbeti farklı bir yöne .

Buzlu ay bardağını kaldırıp ağızına götürüyor ve künt bir "Pas" verirken bardağını orada tutuyor.

Kaşlarımı atıyorum. "Neden?"

Cevap vermek yerine bardağından yavaşça bir Şeyler içmekle meşgul olunca, cevap almak için Scarlett'e bakıyorum. Bana kasvetli bir Şekilde gülümsüyor.

"Amelia'nın İngilizce öğretmeniyle arası pek iyi değil. D n bir olay oldu." Gevşek kızıl saçlarını kulağının arkasına itiyor ve kızına bakmaya cesaret ediyor. Amelia onu görmezden geliyor, duruşu aniden sertleşiyor.

"Ne tür bir olay? Bir Şey mi oldu?" Zorluyorum, endişe midemde bir delik açıyor.

 ğretmenlerinin çoğunu okulda çalıştığım dönemden tanıyorum. Liseye geçmeden önce ortaokuldaki görevim çok uzun sürmedi ama unutkan biri değilim.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Hayatımıza devam edebilir miyiz? Cooper'la bir Şey hakkında konuşmak istediğini biliyorum baba ve bu benim eğitimim değildi," diye ağızından kaçırıyor Amelia.

Babam onu görmezden geliyor. "Kız kardeşin garajdan bir kutu sprey boya çaldı ve son dersinde Bay Wright'ın arabasına makyaj yapmaya karar verdi."

İsim tanıdık gelmediğine göre yeni biri olmalı. "Baba," diye inliyor, başını  ne eğiyor.

"Ne yaptın?" İnansızlığımı gözlerimden kaçırarak mırıldanıyorum. "En azından sonrasında iyi göründü m ?"

"Cooper!" Scarlett yarı azarlıyor, yarı gülüyor.

Amelia bana bakıyor, ağızı seğiriyor. "Tabii ki."

Babam uzun bir nefes verir. "Sanırım bu benim suçum. Konu sanatsal bir Şey olduğunda ağabeyinin sana ders vermeyeceğini bilmeliydim. Bu yüzden önümüzdeki yıl cezalısn. Kötü adam ben olmak zorundayım."

"Onun sprey boyasıydı," diyor SP, gülüşünü gömleğinin koluyla .

"Ne çizdin? Hak etmiş miydin?" diye sordum.

Amy gözlerini devirir. "İnan bana, süslü cipinin yan tarafında grafitiyle yazılmış güzel bir penis bulmayı hak etti. Artık kişiliğini sadece sınıfında değil, herkesin görebileceği şekilde sergileyebilir."

İrkildim. "O kadar kötü biri mi? Onu tanıdığımı sanmıyorum."

Omuz silkiyor ve sonunda fincanını bırakıp, "Cooper'ı sıcak koltuğa oturt lütfen baba," diyor.

"Tamam, ama bu konuşma bitmedi. Yarın, Bay Wright'ın arabasını tek bir boya zerresi kalmayana kadar fırçalamayı teklif edeceksin. Anladın mı?"

"Evet. Tamam."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, düğmeli gömleğimin yakası aniden boğuluyor. Birama uzanıp bir yudum alırken avuçlarım ter içinde kalıyor. "Neler oluyor?"

Babam lafı dolandırmıyor. "Adalyn'in yolculuğunda onunla gidecek birine ihtiyacı var. Oakley'e senin de ona katılacağını söyledim."

Birayı yanlış yuttuğumda yanıyor, şiddetle öksürüyorum. Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve onları geri kırpmaya çalışıyorum. Kesinlikle onu yanlış duymuştum. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin dünya seyahatine katılmama evet demezdi, en azından bunu bana bir kez bile söylemeden.

"Ne yaptın?" Arkamı döndüm.

En azından birazcık utangaç görünme cesaretini gösterdi. "Bildiğim kadarıyla bodrumdaki stüdyona kapanıp parmakların kanayana kadar resim yapmak dışında bir planın yoktu."

"Ama önce bana sormayı düşünmedin mi? Bu benim çocukluğumdaki gibi değil ve beni bebek bakıcılığı görevi için gönüllü yapabilirsin."

"Sana söylemiştim dediğim kısım bu mu?" Scarlett araya giriyor, babamı izlerken gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan eğlendiği belli oluyor.

"Sadece daha sonra ödemek istersen." Göz kırpıyor ve ben de yutkunuyorum.

"İzninizi isteyebilir miyim? Sanırım kusacağım," diye homurdanan Amelia masadan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Scarlett hafifçe gülerek başını salladı ve şarabını içip ayağa kalktı. "Evet, ama önce şu tabaklardan bazılarını alıp bulaşık makinesine koymama yardım et."

Kız kardeşim cevap verme zahmetine katlanmadan oturduğu yerden fırlıyor ve SP'nin masayı toplamasına yardım etmek için acele ediyor. Babamla benim önümdeki bardaklar dışında her şeyi topladıktan sonra Scarlett başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve Amelia'yı mutfığa götürüyor.

Babama kısık bir bakış fırlattım. "Benim adıma kabul etmeden önce bunu bana sormayı hiç düşündün mü? Ya gerçekten planlarım varsa?"

"Öyle mi?" diye soruyor, iki kalın kaşı saç çizgisine doğru kayıyor. Geçtiğimiz yıl elli bir yaşına girmesine rağmen neredeyse hiç kırışıklığı yok. Muhtemelen bunun en iyi arkadaşlarının yıllar boyunca ona denettiği yüz kremleriyle bir ilgisi var.

Bu işin peşini bırakmayacağını anlamak için ona bir kez bakmak yeterli. İnatçı adam kötü adam olmaktan hiç korkmadı ve ben her zaman çok uysal oldum.

Ne kadar sinirli olduğumu saklamak için yüz ifademi hemen sertleştiriyorum. Adalyn'le gitme fikrinden değil, otuz bir yaşında bir adam olarak tüm yazımı ona ayak uydurmaya çalışarak geçireceğimin gönüllü olarak söylenmesinden.

Adalyn Hutton vahşi bir çocuğun Webster tanımıdır. Gürültücü, otoriter, korkusuz, bazen kontrolden çıkmış. Çok yüksek bir uçurum ya da çok derin bir mağara yok. Sanırım anne karnından orta parmakları havada ve dünyaya kanıtlamak istediği bir şeyle çıktı.

Omurgam çok sıkı tutulduğundan ağrıyor. "Tam on ay boyunca erken kalktım, bir programa harfiyen uydum ve neredeyse bir an bile yalnız kalamadım. Bütün yaz boyunca aynı şeyi yapmayı planlamıyordum."

" "

"Hayal kırıklığına uğradım baba," diye nefes alıyorum, bir elimi yüzümde ve çenemde, geçen hafta okul bittiğinden beri uzamasına izin verdiğim kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyorum.

Suçluluk duygusu dudaklarını düzleştirir. "Özür dilerim. Haklısın. Senin adına hiçbir şeyi kabul etmemeliydim. Bu gece babasını arayıp durumu düzeltereğim."

Sıkı bir nefes vererek başımı geriye atıyorum ve tavandaki tümseklere bakıyorum. Birini hayal kırıklığına uğratmanın sonuçlarıyla başa çıkmakta her zaman zorlanmışımdır. Yüzlerindeki ilk ifadeyi yakaladığımda göğsümde oluşan o gergin sarmal beni her zaman kararsız hissettirir. Bu yüzden bu kadar uyumluyum. Birini hayal kırıklığına uğrattığımı öğrendiğimde içimdeki sızı ile yaşamak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa, kendini kılıcın üzerine atmaya hazır bir adamım.

Bu kararın büyük olasılıkla ileride başıma bela olacağını bildiğim halde bir sonraki cümlemi ağızımdan kaçırmamın tek nedeni bu.

" değil. Ben yaparım."



Ilık akşam havasına adım attığımda ışığı yanıyordu. Arabanın kapısını arkamdan kapatıyorum ve ön merdivenlerde elimde bir kap yemek artıklarıyla bekleyen figüre bir kez daha bakıyorum.

Ziyaretçiyi tanıdığımda nefesimi bırakıyorum ve "Seni hırsız sanmadığım için şanslısın" diyorum.

"Yedek anahtar bulamadığım için şanslısın, yoksa çoktan içeride bekliyor olurdum. Sende yok mu? Herhangi bir ortak noktada değil. Hemen hemen her yeri kontrol ettim."

Başımı sallayıp kısık bir kahkaha atıyorum. "Yedek anahtarlar için çok fazla evi kontrol ediyor musun?"

Basamaklara ulaştığında Adalyn ayağa kalkıyor, gülümsemesi geniş, beyaz dişleri karanlıkta bile parlıyor. Bir elini verandanın korkuluğuna koyuyor ve geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor.

"Genellikle verandasında ışık olmayan evleri tercih ederim ama bu gece bir istisna yapmaya karar verdim."

"Verandadaki salıncağın sağ minderinin altında," diyorum ve paravan kapıyı açıp ana kapının sürgüsünü açıyorum.

"Bir dahaki sefere telefonuma not alırım," diye cevap veriyor yumuşak bir sesle.

"Ya da sadece arayabilirsin."

Kapıyı açık tutup Adalyn'in önce içeri girmesi için başımı sallarken yeni taktırdığım klimanın serin havası üzerimi yıkıyor. İkimiz de içeri girdiğimizde, ağır kapıyı açık bırakıyorum ama kanatlı kapının arkamızdan kapanmasına izin veriyorum.

Uzun boylu sarışın yanımdan geçip sanki buranın sahibiymiş gibi evime doğru ilerliyor. Başımı sallıyorum, ayakkabılarımı çıkarıp onu takip ediyorum.

"Eğer arasaydım, beni geri çevirebileceğini düşündüm. Ama en sevdiğin tatlıyla sürpriz bir ziyaret? Şansımın daha yüksek olduğunu düşündüm" diyor ve ilk kez elindeki küçük karton kutuyu fark ediyorum.

Daha bir saat önce yemek yemiş olmama rağmen midemden gürültülü bir ses geliyor. "Bu düşündüğüm şey mi?

Mavi gözleri parlıyor, rengi o kadar açık ki neredeyse berrak görünüyor. "Şehir merkezindeki Sweetery'den taze ahududulu çikolatalı cheesecake. Emin ol öyle."

Açık sözlülüğü artık beni pek etkilemiyor, bunca yıl onun saçma şakalarına maruz kaldıktan sonra, bu yüzden onu görmezden geliyorum, bunun yerine sırtına sağlam bir el koymayı ve bizi mutfağıma doğru götürmeyi seçiyorum.

"İçeri girmek için rüşvet vermenize gerek yoktu ama jestinizi takdir ediyorum. Eminim siz de benimle aynı sebepten dolayı buradasınız.

seni bu akşam aramayı planlıyordum. Yemek yerken konuşabiliriz."

4

KOOPER

ADALYN YOLDA GEÇTİĞİMİZ HER IŞIĞI YAKIYOR.

Evin tamamen aydınlandığından emin olana kadar mutfağa giriyorum ve sonra mutfağın kenarındaki küçük masamı çevreleyen deri yemek sandalyelerinden birine kayıyorum.

Evim büyük olmadığı için yemek alanı daha küçük. Kendim için rahatça yaşayabileceğim kadar yer var ama başka pek bir şey yok. Sadece ebeveyn yatak odası, pencere olmasa yatak odası olarak bile düşünemeyeceğim kadar küçük bir yedek oda ve bir buçuk banyo ile aile yemeklerine ev sahipliği yapmaktan sık sık kaçma eğilimindeyim.

Evimde aile olarak gördüğümüz insan sayısını ancak hepsini arka bahçeye çıkarabildiğim zaman sığdırabiliyorum.

Addie üstünü açmadan saniyeler önce karton pasta kutusu masaya düşüyor. Çatal bıçak çekmecesinde iki çatal ararken ağzım sulanıyor ve masaya oturmadan önce birini uzatıyorum.

Sessizce cheesecake'i mideye indiriyoruz, havada tanıdık bir gergin enerji vızıltısı var. Addie çatalını dişlerinin arasına yerleştirip yavaşça ısırırken bakışlarını mutfakta gezdiriyor. Dişlerimin metale sürtünme sesi kaslarımı geriyor, irkiliyorum.

"Başlamamı ister misin? Yoksa sen mi istiyorsun?"
Kelimleri zorla çıkarıyorum.

Gözlerini benimkilere dikeyor ve koyu renkli ahşap masaya dikkatlice yerleştirirken çatalının ağzından kaymasına izin veriyor.

"Yolculuğumda benimle gelmene ihtiyacım var. Oda arkadaşım- ya da sanırım taşınmak zorunda olduğu için daha uzun süre oda arkadaşım olmayacak. Ne var biliyor musun? Bu önemli değil. Önemli olan onun artık gelemeyecek olması ve bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum. Aslında, yapamayacağımı biliyorum. Ya kaybolurum ve kaçırılıp ürkütücü bir bodrumda tutulurdum ya da-"

"Addie," diye usulca araya giriyorum. Babasının benimkiyle konuştuğunu bilmediği çok açıktı, bu yüzden bunu kendime saklamaya karar verdim. Ona söylemenin onu utandırmaktan başka bir işe yarayacağından şüpheliyim.

Uzun bir nefes çekiyor, yanakları kızarmış ama utançtan değil. Yüzünü dudak parlatıcısının rengine çeviren başka bir şey var ve dişlerini sıktığında bunun hayal kırıklığı olduğunu anlıyorum. Bir şeyi kendi başına halledemediği için duyduğu öfke.

"Bir hayatın olduğunu ve bunun muhtemelen tüm yazını altüst edeceğini biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ama bu sefer sana gerçekten ihtiyacım var," diye aceleyle söze girdi, parmakları bir yıl önce pastel mora boyattığı açık sarı saçlarını yeniden öne çıkaran mavi ve pembe çizgilerine dolanmıştı.

Hiç düşünmeden elimi ona doğru uzattım ve parmaklarını saçlarından çekerek dikkatlice parmaklarımın arasına aldım. Elini masaya bırakıp sandalyemde arkama yaslanırken küçük bir gülümseme sunuyorum.

"Saçlarını yolma Adalyn. Nefes al."

Tırnaklarını masaya vuruyor ve çenesini öne eğiyor.
"Kahretsin, özür dilerim. Çıldıırıyorum."

"Öylesin, ama sorun değil."

Gözleri yine benimkileri buluyor. Minicik bakışlarına gülüyorum. "Lütfen bana geleceğini söyle."

"Önce bana yolculuktan bahset," diyorum, sanki kararımı çoktan vermemişim gibi.

Yüzündeki hayal kırıklığının bir kısmı uçup gidiyor ve yerini bir parça heyecana bırakıyor. "İspanya'dan başlayacağız, sonra İrlanda, Paris ve Londra'ya gideceğiz-"

Seyahatin detayları dudaklarından endişe verici bir hızla dökülmeye devam ediyor ve o bitirdiğinde, banka hesabımın ciddi bir darbe almak üzere olduğunu biliyorum. Erken emekli olmaktan korkan bir adam gibi yıllarca para biriktirmemin karşılığını büyük bir şekilde almak üzereyim.

Kalacağımız yerler ve bizi oraya götürecek trenler ve uçaklar hakkında ayrıntılara girdiğinde sesi bir oktav yükseliyor ve ne kadar hazırlıklı görüldüğüne dair yumuşak bir gurur dalgası bana çarpıyor. Her şey harfi harfine planlanmış ve bunun en azından bazı belirsizliklerimi yatıştırmadığını iddia etmeyeceğim.

Adalyn her zaman önce davranan, sonuçlarını sonra düşünen bir kız olmuştur. Hayatım boyunca sayamayacağım kadar çok kez onun umursamaz davranışlarının sonuçlarıyla uğraştım.

En genç Hutton olduğu için, aptalca hatalar ve pervasız ergen hareketleri yapabilecek yaşa geldiğinde, Maddox NHL'deydi ve Noah her zaman Tanrı bilir ne yapıyordu. O zamanlar gerçek bir arkadaşına en yakın kişi olarak Maddox'un en iyi arkadaşı olan ben kalmıştım. Kaykay parkında düştükten sonra hastaneye götürülmek ya da kontrolden çıkan bir partiden ayrılmak istediğinde ilk aradığı kişi bendim.

Hiç umursamadım çünkü ben bir iş bitiriciyim. Sizi hapisten çıkaracak ya da cüzdanınızı evde unuttuğunuzda hesabı ödeyecek birine ihtiyacınız olduğunda aradığınız adam. O kişi olmak

-İster ailem ister en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi için olsun, hiçbir zaman bir yük gibi hissetmedim. Ama iki ay boyunca gece gündüz bu kadının peşinden koşmak, kaybolmadığından ya da yabancı bir hapishaneye düşmediğinden emin olmak... kahretsin. Bu beni korkutuyor.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki elimi uzatıp yavaş daireler çizerek göğsümü ovuyorum. "Her şey hazırmış gibi görünüyorsun Adalyn. Ama yalan söyleyip şüpheli olmadığımı da söyleyemem. İkimiz de senin nasıl-"

Başımı sallayıp konuşmamı bitirmediğimde gözlerini kısıyor, kırgın ve kendini savunmaya hazır görünüyor.

"Cesaretinde ya da heyecanı sevmende yanlış bir şey olmasa da, kendini inciterek beni ailenin boktan listesine sokmayacağına dair söz vermeni istiyorum. Ya da daha kötüsü, şehirde geçirdiğin bir geceden sonra hiç tanımadığın bir adamla evlenmene. Herkes sana göz kulak olmam için bana güveniyor ama sen bana yardım etmezsen bunu düzgün bir şekilde yapamam. Geziye gitmek ve refakatçi olmak istemiyorum. Eğer gideceksem, sadece seni güvende tutmak isteyen bir arkadaş olarak gideceğim."

Sözlerimi anladığında birkaç dakikalık bir sessizlik oldu, bakışları geldiği gibi gitti, yüz hatları pürüzsüz ve nazik kaldı. Dolgun dudakları geldiğinde olduğu gibi parlak değil, klasik Adalyn parlatıcısı birkaç lokma cheesecake yerken silinmiş En basit gülümsemede bile her zaman ortaya çıkan sol yanağındaki gamze, şimdi bunu yapmaya çalışıyor ve benim sağ yanağımdakinin de aynısını yapmasını sağlıyor.

"Arkadaşım olmak ister misin Cooper?" diye soruyor sinsice. Başımı öne eğiyorum. "Zaten öyle olduğumu sanıyordum."

"O zaman en iyi arkadaşlara ne dersiniz? Şaperon ya da koruma yok. Sadece en iyi arkadaşlar."

"Maddox kıskanabilir," diye alaycı bir şekilde uyarıyorum.

Hatta bence bu fikir onu heyecanlandırıyor. "Sanki bu fikir beni kaçırtacakmış gibi konuşuyorsun."

Öne doğru eğilip dirseklerimi masama dayayarak sakalaşmaya dalıyorum. "Tam tersine. Bence biraz rekabet ona iyi gelecektir."

"Seni ondan çaldığımda ne yapacağını düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor.

Ses tonundaki düşüşle boğazım kapanma tehlikesi geçiriyor. Kendine olan güveninden. Yanağımı avucuma bırakıyorum, göğsüm bir uğultuyla inliyor. "Hayatında bir kez olsun bir şeyi başarma ihtimalinden korktuğun oldu mu?"

"Hayır. İsteyip de elde etmenin bir yolunu bulamadığım hiçbir şey olmadı." Neredeyse bir cesaret gibi geliyor.

Şu anda cesaretlendirmem gerekip gerekmediğini bilmediğim bir cesaret. Birden ayağa kalkıp boğazımı temizliyorum, çatalım ve yarısı yenmiş cheesecake'im masadan bana bakıyor.

"Tüm uçuş bilgilerini bana mesaj at. Geç oldu ve gözlüklerin olmadan gece araba kullanmamalıydın."

"Endişen çok sevimli ama arabadalar. Dizüstü bilgisayarınız var mı? Detayları şimdi konuşabiliriz. Ayrıca, seni benimle oraya sürükleyen ben olduğum için bilet masraflarına yardımcı olmak istiyorum. Bu şekilde senin koltuğunun benimkinin yanında olması için bir yol bulmaya çalışabiliriz." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, ya gitmesi için verdiğim ipucunu kaçırıyor ya da umursamıyor. Muhtemelen ikincisi.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kalçamı mutfak duvarına yaslıyorum. "Bunu yapmayacaksın. Kendi biletlerimi kendim alabilirim."

Bana göz kırpmıyor. "Bedava sahip olabileceğin bir şey için neden parayı harcayasın ki? Uçak biletlerine binlerce dolar ödemek zorunda kalmayacağını duyunca mutlu olursun sanmıştım, seni cimri."

"Ben cimri değilim."

Gülüşü parlak, sınırsız. "Bu kadar harika bir espri anlayışına ne zaman sahip oldun?"

"Ben tutumlu biriyim. Cimri değil," diye kendimi savunuyorum. "Arada fark var mı?"

"Seni evimden attırtma bana, Addie." "Ooh, zaman zaman oradan oraya savrulmaya bayılırım."

Bana küstahça göz kırpmıyor, sözlerini karıştırdığımda bir kahkaha atıyor.

"Aslında bu yaz meşgul olacağımı düşünüyorum," diye mırıldanarak hızla odadan çıkıyorum.

Ben oturma odasına geçip kanepeye uzanırken kahkahası duvarlarda yankılanıyor. Gözlerimi kapatırken başım arkaya düşüyor ve arkaya çarpıyor. Saniyeler sonra minder yanıma çöküyor, çiçekli, tatlı bir parfüm burnuma doluyor.

"Geri almak yok. Benimle takılıp kaldın," diyor ve elini dizime bırakıp geri çekmeden önce hafifçe sıkıyor. "Bunun için minnettarım, biliyor musun? Hem de çok. Teşekkür ederim."

Başımı kanepenin arkasına doğru çeviriyorum ve onun bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum, usulca gülümsüyorum. "Bir şey değil."

"Peki, dizüstü bilgisayarını nerede tutuyorsun?"

5

ADALYN

COOPER'I BİR DAHA GÖRDÜĞÜMDE, BİR UBER'IN İÇİNDEYDİ. Yola çıkacağımız sabah ailemin evinin önünde. Sıcak bir gülümseme ve el sallayarak arabadan indi ve bizi karşılamak için harekete geçti.

Kestane rengi saçları iki gün önce onu gördüğümde olduğundan daha kısa, yanları kafa derisine yakın kesilmiş ve tepesi biraz daha uzun. Garaj yolunda ilerlerken koyu kahverengi gözleri üzerimde geziniyor ve bakışlarındaki sakinlik ona gülümsememe neden oluyor, midemdeki düğümlerden birkaçı çözülüyor.

Dün gece zerre kadar uyuyamadım. Hayatımda ilk kez düşünebildiğim tek şey, ayrılmaktan gerçekten ne kadar korktuğumdu. Bu yolculuğa çıkmadan önce yıllar boyunca hissettiğim tüm heyecan ve baş döndürücü vızıltı gitmiş, beni derinden sarsan gerçek bir dehşetin ardına gizlenmişti.

Gece saat 02:00'de yataktan fırlayıp bavulumu ve eşyalarımı topladıktan sonra şehir dışına, ailemin arazisine doğru yola çıktığımda gecenin soğuk havası sistemimde bir şok etkisi yarattı. Çocukluk odama gizlice girmek, dışarı gizlice çıkmak kadar kolaydı ve bu sabah yemek masasında belirttiğimde annemin yüzündeki şaşkınlık, kusmanın eşiğinde olmasaydım beni güldürmeye yeterdi.

Ama Cooper babamla benim aramda durduğunda, güneş arkasındaki tepelerin üzerinde yükseldiğinde ve el sıkışırken omzu usulca benimkine çarptığında, sinirlerim yatışmaya başlıyor. Kaslarımdaki gerginlik azalıyor ve günlerdir aldığım ilk tam nefesi içime çekiyorum.

"Günaydın," diyor ve anneme sarılmak için belinden eğiliyor.

"Günaydın, Cooper. Hızlı bir kahve içmek için vaktin var mı? Yoksa seni bir fincanla gönderebilirim," diyor annem. Ayrıldıklarında Cooper tekrar yanıma geliyor.

Erkek kardeşlerim gibi üzerimde yükselmiyor ama yine de aramızdaki boy farkı bariz bir şekilde ortada, boyu 1.80'in üzerinde. Bu, geniş omuzları ve kalın kollarıyla birleşince beni küçük gösteriyor.

"Hazır bir bardak harika olur Ava. Uçmayı pek sevmem, o yüzden bence havaalanına biraz erken gitmeliyiz."

Annemin gülümsemesi parlıyor. "Hemen dönerim!" diyor içeri koşmadan önce.

"Kahretsin. Addie hiç de uçucu değil. İkinizin tek başınıza iyi olacağınıza emin misiniz?" Babam soruyor. Şimdi Cooper'a neredeyse ters ters bakıyor, gözlerinde o koruyucu, babacan bakış.

Gülmeye zorluyorum, parmaklarımı yol arkadaşımın bileğine doluyorum, onu kendime doğru çekmeye çalışırken sıcaklığı ve kalınlığı beni ürkütüyor. Zar zor kımıldadığında gözlerimi deviriyorum.

"İyi olacağız. Ülser olmadan önce endişelenmeyi bırak."

Babam bana kaşlarını çattı. "Endişelenmeye hakkım var. Alınma Cooper ama kızıma bakacağına tamamen güvendiğim tek kişiler ben ve annesi. Şu anda sahip olduğum tek seçenek sensin."

Cooper'ı kırgın görmeyi bekleyerek başımı kaldırıp bakıyorum ama yüz ifadesi sakinleşip başını sallayarak onaylayınca daha iyi anlamam gerektiğini fark ediyorum.

"Anlıyorum. Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyor annem tekrar bize katılarak. Babamın arkasından ilerliyor ve babamın yanına sokulmadan önce Cooper'a bir strafor bardak uzatıyor. "Bunun için minnettarız. Değil mi tatlım?"

Babam onu kolunun altına çekerken yeşil gözlerinin kenarları kırışıyor. "Tabii ki."

Cooper annemden bardağı alırken, hâlâ tuttuğum bileğimi çekiştiriyorum. Bana bakarken gözlerinde anlayış var, onun yanında kıpırdanışımı izliyor, endişe kalın dalgalar halinde üzerimden akıyor.

"Gitmeliyiz, değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Havaalanının ne kadar yoğun olabileceğini biliyorsun baba."

Babam kaşlarını çattı. "Evet, biliyorum." Sertçe yutkunuyor. "İptal etmek istemediğine emin misin?"

"Yapamam. Cooper bana katılmak için çoktan ödeme yaptı. Geri ödeme almak için çok geç." Verandanın ilk basamağından aşağıya indim. "Uber şoförünün sabrını test etmek istediğimden de emin değilim."

Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkme cüretini gösterdi. "Annen ve ben seni havaalanına götürebiliriz."

"Orada olay çıkarmanı istemeyiz, babacık. Şimdi, ben gitmeden önce gel bana sarıl."

Beni kucaklayıp sıkıca sarılmadan önce cümlemi bitirmeme izin vermiyor. Bu bir seni özleyeceğim sarılmasıydı ve akıp kirpiklerimi kaplamadan önce gözlerimi yakıyordu. Kucaklaşmaya doğru eğiliyor, bunun önümüzdeki iki ay boyunca ailemden göreceğim son kucaklaşma olduğu gerçeğini kafama yerleştirmeye çalışıyorum.

Belki de bu konuda bu kadar duygusal olmak çocukça. Sanki dünyanın öbür ucuna taşınyorum ve onları bir daha hiç görmeyeceğim. Ama aile benim için her şeydir. Onlardan bu kadar uzun süre ayrılmak yanlış geliyor.

Maddox'un iş için bu kadar sık bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Braxton ve Liam'ı terk etmek onun için bu kadar zor mu? Daha mı zor? Eğer öyleyse, onun için hiç kolaylaşıyor mu?

"Onu , Oakley. Sıra bende."

Babam yavaşça kollarını çekiyor ve geri çekiliyor. Anneme doğru çekilmeden önce yüzüne kısa bir bakış atabiliyorum ama sanırım yanakları ıslanmış. Kalbim acıyla sıkışıyor.

Annem beni kendine yakın tutuyor, bir eli omurgamı okşarken diğeri başımın arkasındaki saçları düzeltiyor. Vanilya ve portakal kokusu endişelerimin üzerine yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor ve tişörtünün içine doğru iç çekiyorum.

"Harika işler başaracaksın Adalyn. Hayatın boyunca tek bir yerde kalmak sana göre değil. Döndüğünde seyahatinle ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Biz de sık sık arayacağız, tamam mı?" Annem sadece benim duymam için fısıldıyor.

"Tamam anne. Teşekkür ."

"Cooper'ın üzerine fazla gitme. Sadece seni izlemek yerine eğlenmesine izin ver. Ona şans verersen sana ayak uydurabileceğinden hiç şüphem yok."

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Gördüğüm zaman inanacağım."

"Sana kaykay yapmayı kimin öğrettiğini hatırlıyorsun, değil mi? Ve senin için paraşütle atlayarak hayatını riske atmıştı?" Cooper arkamdan sordu.

Annemden uzaklaşıp dönüyorum ve Cooper'a sırtıyım. "Evet, beni götürmen için sana yalvardıktan sonra."

"Yalvarsan da yalvarmasan da bensiz gitmezdin. Biliyor musun, eğer bu kadar iyi bir adam olmasaydım, aslında bana borçlu olduğumu söyledim."

Homurdanıyorum. "Sana borçlu muyum? Daha çok sen bana borçlusun."

"İyi hissediyor musun? Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Az önce sana borçlu olduğumu söylediğini duyduğuma yemin edebilirim." Elinin tersiyle alnımı okşuyor, ben arkamı dönüp elini ısırınca elini geri çekiyor.

"Bana patronluk taslama, Cooper. Çok sert dürttüğünde olacıklardan hoşlanmayacaksın," diye uyarıyorum.

Nefes nefese. "Çok korkuyorum."

Dikkatimizi çeken bir araba kornası çaldığında sığıyorum. Uber sürücüsü yolcu camını

aşığı yuvarlandı, bizi sabırsızlıkla izlerken bakışları diken diken oldu. "Kusura bakmayın! geliyoruz!" İnce bir sesle bağıyorum

irkildim. Ona tekrar baktığımda babam şoförü süzüyordu. "İki ay sonra görüşürüz. Beni çok fazla özlememeye çalış. Ve evin dışında biraz zaman geçirmeyi unutma. Yürüyüşe falan çık, seni ev kuşu."

Babam bana kaşlarını çatmaya çalışıyor ama bu uzun sürmüyor. Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor ve beni tutup götürmeden önce başımın üstünü öpüyor.

"Bilin diye söylüyorum, ben evcimen biri değilim. Halka hayatımdan yeterince verdim. Annenle kaybettiğim zamanı telafi ediyorum. Şimdi, seni içeri kilitlemeden ve bir daha dışarı çıkmaya izin vermeden önce buradan çık."

"Sana iyi şanslar baba." Cooper yanımdayken dairesel araba yoluna adımımı atıyorum ve annemle babama bir öpücük gönderiyorum. Cooper elinde çantalarımla yanlarından geçip arabaya doğru giderken omzumu usulca dürttüğünde ikisi de birer öpücük veriyor.

Omurgamı dikleştiriyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ailemden uzaklaşarak onun peşinden gidiyorum.



"İki yıl öncesine kadar pasaportum olmadığını biliyor muydun?" Cooper birkaç dakika sonra ağzından kaçırır.

Şoförümüzün içeri girdiğimizde çıkardığı sinirli homurdanmayı ve Cooper'la şu ana kadar paylaştığımız rastgele küçük sohbet parçalarını saymazsanız, Uber yolculuğu çoğunlukla sessiz geçti. Garip bir yolculuk olduğunu söylemeyeceğim ama en rahatlatıcı yolculuk da değildi.

Birbirine yakın ailelerde büyümemize ve küçükken zamanımızın büyük bir bölümünü birlikte geçirmemize rağmen Cooper

ve ben çok yakın değiliz. Hayat yoğun, geçici bir şey ve bizimkiler çok farklı. Her zaman öyleydi.

Artık ailelerimiz dışında bizi bir araya getiren pek bir şey yok. O mezun olduğu üniversitede bir öğretmenlik işi için mücadele ediyor ve ben hala hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi bulmaya çalışıyorum.

Vücudumu olabildiğince ona doğru çeviriyorum ve dirseğimi koltuğun arkasına dayayıp yanağımı elime yaslıyorum. Çoktan bana bakıyor, duruşumu taklit ediyor.

"Daha önce hiç ülke dışına çıkmadın mı?" Başını sallıyor. "Bir kere bile."

"Bunu nasıl bilemedim? Adam sana hayatında bir kez bile pasaport almadı mı? Çocukken bile mi?"

"Buna gerek yoktu. Annemin beni Kanada dışına çıkarmaya hiç niyeti ve ben ergenlik çağına geldiğimde Amelia daha bebekti, dolayısıyla tatilden pek söz edilmezdi.

Sonra sekiz yıl boyunca üniversitede okudum ve hemen ardından çalıştım. Seyahat etmek için fazla zaman yoktu."

"Senin için üzölmeli miyim yoksa seyahat kirazını alacağım için daha da heyecanlanmalı mıyım bilemiyorum."

Dudaklarım

Köşeye.

O gülömsüyor, gözleri parlıyor. "Heyecanlanmalısın. Kesinlikle heyecanlıyım."

"Çok heyecanlıyım. Bu da uçaklardan nefret edip etmediğini henüz bilmediğin anlamına geliyor, değil mi?"

"Daha önce bir tanesine binmişim. Sadece içinden atlamadan önce çok uzun süre kalmamışım."

Gölüyor. "Doğru. Peki, içinde bulunduğun süre boyunca onu sevdin mi yoksa nefret mi ettin?"

"İyiydi, sanırım. Peki ya sen? Uçakları sever misin?"

Omuz silkiyorum. "Uçuşa ve uçağa göre değişir. Küçük uçaklar olmadan da yapabilirim, ama büyük olanlar genellikle iyi. Küçük uçaklarda biraz gergin oluyorum. Rahatlamak için biraz kucaklaşmaya ve bir kadeh ucuz votkaya ihtiyacım oluyor."

Yavaşça başını sallıyor, yüz hatlarında anlayışlı bir ifade beliriyor. "Peki gideceğimiz yere varmak için hangisini kullanmamız gerekiyor? Büyük mü küçük mü?"

"İkisi de" derken ona şeytani bir gülümseme gösterdim.

6

ADALYN

UÇUŞ GÖREVLİSİ COOPER'A İKİ ADET SHOT BÜYÜKLÜĞÜNDE PLASTİK Votka şişeleri, koridorda genç bir çocuğun ağzına kustumuk torbası tutmakta olan bir kadına doğru hızla ilerliyor. Çocuk kısık bir ses çıkardığında ve kese kâğıdı kadının elinde titrediğinde pencereye doğru eğildim.

"Senden yeterince hoşlanıyorum Cooper, ama kusarsan ağzına bir torba tutmayı reddediyorum, bu yüzden Tanrı aşkına, lütfen dürtü ortaya çıkarsa geri yut," diye mırıldanıyorum.

"Kusmayacağım."

"Emin misin? Biraz yeşil görünüyorsun."

Yapmıyor. Pek sayılmaz, ama uçak uçmaya devam ettikçe rahatsızlığı açıkça görülüyor. Yaklaşık yirmi dakikadır havadayız, ancak bazı yeni uçucular için mide bulantısının geçmesi biraz zaman alacaktır.

Cooper bir elini kalçasının üzerinde tutuyor, parmakları koyu renk kot pantolonun içinde havalandığımızda olduğu gibi kıvrılmış, diğeri ise alkolü sıkıca kavırıyor. Yanakları biraz solgun, alnı nemli. İkinci uçak deneyimini LAX'te kısa bir aktarma izleyeceği için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum.

Zavallı adam.

"Ben de uçaktan atladım Adalyn. Birinin içinde kalmak hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Sadece kalkıştan hoşlanmıyorum

parçası."

"Sakız en azından yardımcı oldu mu?"

Başını sallıyor ve bana bir tane uzatmadan önce iki küçük şişenin de kapaklarını usulca açıyor. "Eminim bunun kadar değil."

"Düşünce tarzını seviyorum," diye cevap veriyorum, şişeyi kapıp kadeh kaldırmak için uzatıyorum. "Harika bir seyahatin şerefine."

Şişelerimiz çarpıştığında ses çıkmıyor ama önemli değil. Neredeyse mükemmel bir senkronizasyon içinde, içindekileri içiyoruz, benim yüzüm tiksintiyle buruşurken Cooper'ınki sakin kalıyor, sanki uçuş görevlisi ben bakmıyorken onunkini suyla değiştirmiş gibi.

Boş şişeyi önümdeki tepsiye koyarken, "Dur tahmin edeyim, sen buzlu viski seven birisin," diye mırıldandım.

Cooper usulca kıkırdar. "Yakın. Genellikle viskiyi düşünmeden önce bir şişe rom alırım."

Aile film gecelerimizden birinde Jack Sparrow'un bir şişe romu boşaltmasını izlediğim bir anım bana "Ah, romun her zaman bitmesinin nedeni bu olmalı" dedirtti.

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sakın bana Karayip Korsanları filmlerini izlemediğini söyleme. Jack Sparrow'u biliyorsun, değil mi? 'Rom neden hep bitiyor?' Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Karayip Korsanları'nı biliyorum Adalyn. Belki senin gibi satır satır değil ama." Ağzının köşesi eğilerek bana sırıtıyor mu?

"Var olan en iyi film serilerinden birine olan sevgim yüzünden benimle dalga geçerseniz, kıcımı öpebilirsiniz."

Sırıtarak bana mükemmel dişlerini ve derin bir gamzeyi gösterirken ağzının diğer tarafının kalkışını izliyorum. Gençken diş teli takmasına bile gerek olmamış. Diş etlerinin arasından pırıl pırıl, dümdüz ve tertemiz çıkıvermişler. Şanslı adam.

Ben o kadar şanslı değildim. On üç yaşımdayken diş teli taktırdım çünkü sınıfımdaki çocuklar bana Kunduz Dişi derlerdi.

"Seninle daha önce hiç dalga geçtim mi?" diye sorar.

I eğim benim Kafa, yanıp sönüyor yavaşça.

"Is o a ciddi bir soru?"

"Evet, çünkü yapmadığımı biliyorsun."

"Bu, neyi eğlence olarak saydığımıza bağlı." "Hiçbir şeyi kolay yapmıyorsun, değil mi?" diye sorar.

Nefes ver.

Gülümsememden memnuniyet damlıyor. "Hayır. Ama ne sen ne de Maddox duvarlarımdaki posterler hakkında beni rahatsız ettiğinizde ya da beni bir yerlere davet etmeniz için uğraşmamdan şikâyet ettiğinizde bunu yapmıyordunuz."

"Sizinle birlikte görünmek sokaktaki itibarımıza zarar verirdi. Ve o posterler ürkütücüydü. Yatağının yanında asılı olan Tony Hawk posterini düşündükçe hâlâ ürperiyorum."

Nefesim kesiliyor, parmağımı pazusuna sokuyorum. Tırnağım oradaki kaslara zorlukla batıyor ama bu düşüncayı göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Geri al onu."

Bakışları kısa bir süreliğine parmağıma düşüyor, sonra tekrar kalkıyor. "Öyle bir şey olmayacak."

"Tony benim her şeyimdi, Sparrow. Hayatımın aşkı hakkında saçma sapan konuşamazsın ve bundan yara almadan kurtulamazsın."

Omzunu silkiyor ve ben de kolumu aramızdaki kolçaklardan birine bırakıyorum. Mizah, gözlerindeki yeşil benekleri koyu kahverenginin arasında daha parlak hale getiriyor.

"Bana sadece bir korsanın adını takmadın."

"Başka bir şey mi tercih edersin? Amy sana Pooper Scooper diyor, değil mi?"

"Amelia'nın bana böyle hitap etmesine izin veriliyor çünkü bunu kabul edip etmeme gibi bir seçeneğim yok. Özel kardeş ayrıcalıkları falan. Ama sen, Adalyn, bana böyle hitap edemezsin."

"Güzel. Sparrow olsun o zaman. Bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin."

"Sana teşekkür etmemi ister misin?" "Yani, bir zararı olmaz,"

diye takılıyorum.

Bir elini benimkinin yanındaki kolaa götürüyor. Elindeki damarlar hareketle birlikte kabarırken,  n kolundaki kalın, koyu renkli salar tenimi gıdıklıyor. Bileğini kavrayan gümüş saate bakıyorum, yüzün altındaki kenar boyunca kazınmış alıntıyı yakaladığımda ilgim artıyor.

Mucizeler bile biraz zaman alır.

Annesinin ona o saati aldığı zamanı hatırlıyorum. Birkaç yıl önce Noel'in ertesi günü saati hepimize gösterdiğinde yüzünde beliren sırtışı asla unutmayacağım.

"Annen nasıl? Dünyayı gezmeye gittiğini biliyor mu?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"O iyi. Okuldaki işini çok seviyor. Onu bu kadar sık görmek hala biraz garip ama ona göz kulak olabilmek hoşuma gidiyor."

Göğsüme bir sıcaklık doldu. Cooper'ın annesi Beth'in Cooper küçükken yaşadığı zorluklardan payına düşeni aldığını bilecek kadar çok şey duydum.  n ne çıkan her zorluğun üstesinden gelmek için ne kadar çok çalıştığına bakılırsa, hayatta bu kadar çok şey başardığına tanık olmak inanılmaz. Oğlunun  ğretmenlik yaptığı lisede yeni bir  ğretmen asistanlığı işine başlamak onun için biraz göz korkutucu olmuş olmalı. Ama iş başa düştüğünde bu endişesinin onu fazla etkilediğinden şüpheliyim.

Ben büyürken pek ortalıkta olmadığı için onu çok iyi tanımıyorum ama Cooper onun hakkında konuşmaya bayılıyor ve hepimiz onun söyleyeceklerini duymaya bayılıyoruz. Eminim hafta içi günlerini onu kısa kısa görerek ve koridorlarda kısa sohbetler ederek geçirme şansına sahip olmak onu Cooper'ın bildiğinden çok daha fazla mutlu ediyordur.

"Ne zamandır orada çalışıyor? Üç aydır mı? Ve sen hala onu orada görmeye alışamadın mı?" Ona bakarak soruyorum.

Bileğini esnetiyor. "Bu bir ayarlama."

"Seni tüm güzel flört ederken görmesinden mi korkuyorsun, Sparrow? Bu mı? Çünkü bence

Muhtemelen onun eğlencesini elinden alıyorsun. Bu gidişle muhtemelen sırf ona inat olsun diye bilerek yalnız ölmeye çalıştığını düşünecek."

Kahkahası derinden geliyor ve çıkardığı hışırtılı ses midemi bulandırıyor. "Annem şu anki ilişki durumumdan gayet memnun, teşekkür ederim."

"O zaman ebeveynlerinizden biri oluyor. Son duyduğumda Adam annemi seni koruyucu aile merkezindeki iş arkadaşlarına pazarlamaya ikna etmeye çalışıyordu." Boğazımın arkasından hafif bir mırıldanma sesi çıkarıyorum, koltuğuma daha da yerleşiyorum ve ürkütücü bir şekilde rahat davranıyorum. "Tabii ki araya girdim ve ona emekli bekârların muhtemelen yuva kurmak isteyeceğin kişiler olmadığını söyledim, ama eğer yanlış bir şey yaptıysam sözümü her zaman geri alabilirim."

Cooper yüzünü buruşturuyor, huzursuz kahverengi gözleri bana odaklanıyor. "Karışmaya başlamasına şaşırmadım. Sanki konuşacak biri gibi. Yine de araya girdiğin için teşekkür ederim. Haklıydın."

Adam'ın otuz üç yaşına kadar Scarlett'le tanışmadığını düşünmek beni kıkırdatıyor. Otuz bir yaşında hâlâ bekâr olduğu için Cooper'a zor anlar yaşatması ikiyüzlülüğün daniskası. Ve anneme gidiyor, tanıdığı tek kadının torunsuz hafta sonlarını onunla birlikte koruyucu bakım merkezinde gönüllü olarak geçirenler olduğunu bilerek . . . torun sahibi olmak için yanıp tutuşuyor olmalı.

Meraktan ağızım açık kaldı, "Neden? hala bekar mısın?"

Ani soru karşısında hafifçe irkilse de sorduğuma pişman olmamak için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten pişman olduğum kaç şey söylediğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Benimle birlikte dünyanın öbür ucuna seyahat eden adam hakkında daha fazla bilgi edinmemi sağlayacak bir şey sormak, bu çeteleye ekleme yapmanın zamanı değil.

Cooper ben sürekli etrafımda olmuş olabilir ama benim için hala bir muamma. İşte

Kardeşinizin en iyi arkadaşına, özellikle de sizden on yaş büyük olana asla sormayacağınız şeyler. şimdiye kadar, bilgi edinmekle ilgilendiğimi bile .

Belki de hayatımda ilk kez beni bir çocuktan öte gerçek bir arkadaş olarak görmeyi öğrenebileceği fikri birdenbire fikrimi değiştirmeme neden oldu. Değer verdiği kişilere karşı ne kadar harika biri olabileceğini gördüm ve belki de biraz kıskanıyorum. Dava et beni.

"Herkesin düşündüğü ama söylemediği şey buysa, bilerek bekar değilim," diyor pırıl pırıl parlayan gümüş saatiyle oynarken. "Sadece kariyerime o kadar odaklandım ki sanırım flört etmek hiç aklımdan ucundan geçmedi."

"Anlaşılabilir. Ben de tam tersiyim ama kimse benim flört hayatımla beni rahatsız edecek kadar ilgilenmiyor. Sadece kendi içimi huzur içinde yapmama izin veriyorlar."

"Sen tam tersi misin? Yani biriyle çıkmaya mı odaklandın?" Sesinde garip bir tonla soruyor, sanki söylediklerim kafasını karıştırmış gibi. Sanki her şeyden önce bir ilişki istemem fikri onun için akıl almaz bir şeymiş gibi.

Dudağımı ısııyorum, aptal gibi görünmeden aklımdan geçenleri nasıl aıklayacağımı düşünüyorum. "Tam olarak değil. Nasıl aıklayacağımı bilmiyorum ama sanırım senin kadar önemsediğim bir kariyerim yok, bu yüzden başka şeyler keşfediyorum. Flört, romantizm ve tüm o caz gibi. Ya da en azından deniyorum."

"Keşfetmeye çalışıyordum," diye yineliyor ve bir kez başını sallıyor.

Ona bakma riskini göze alıyorum ve yanaklarının lekeli olduğunu görüyorum. "Oh, kahretsin. Bu senin için garip mi? Başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

Gözlerimi kaçırıyor, onun yerine sıranın koltuklara bakıyor. "Hayır, sorun değil. Sadece şaşırdım. Seni mümkün olduğunca uzun süre bağlılıktan uzak kalmak isteyen bir kız olarak düşünmüştüm."

"Neden? Genç olduğum için mi?" Dürüst bir soru ve sorarken sesimi düz tutuyorum.

Bana tekrar bakıp, "Hayır, çünkü sen vahşi ve özgürsün ve senin bu yönünü sonsuza dek paylaşmaya layık olabilecek başka bir erkek hayal edemiyorum," demeden önce dili dudaklarına doğru kayıyor.

"BUNU SÖYLEMEN ÇOK HOŞ ASLINDA," DEDİM.

Cooper'ın kızarmış yanaklarına ve yanımda kıpırdanırken gözlerini garip bir şekilde kaçırmamasına bakarak mırıldanıyorum. Sanki utanmış gibi.

Yeğenime yaptığım gibi ona şirin şirin bakmam garip olur muydu? Tabii ki olurdu.

Şimdi düşününce sesindeki samimi ton neredeyse rahatsız edici geliyor. Çok dürüst ve tatlı bir şey söyledi ama bunu dünyadaki en dostane cümlemiş gibi yaptı.

"Bu doğru. Sana hayranım," diyor yumuşak bir sesle.

"Bana hayran olmak mı?" Gülüyorum. Yirmi bir yaşında, bir milyondan fazla takipçisi olan bir Instagram modeliyim ve bunu göstermek için üç gerçek arkadaşım var: Ivy, uçakla beş saat uzaklıkta yaşayan yakın bir aile dostumuz ve baldızım. Yapmam gerektiği gibi meydan okuyup tek başıma gitmek yerine bu geziye benimle gelmesi için birine cheesecake ile rüşvet vermek zorunda kaldım. Tabii ki bunları ona anlatmadım. Onun yerine, "Buna inanmakta zorlanıyorum." dedim.

"Bu doğru. Yaptığın şeylerin yarısını yapabilmek cesaret ister. Sen dışarıda mağara dalışı sertifikasını alırken ben bunaltıcı bir sınıfta bir grup kabadayı çocuğa ders veriyordum."

O kara suyun içinde, sadece birkaç gündür tanıdığım bir adama bağlı olduğum ve sırtımda beni hayatta tutan bir hava tankından başka bir şeyim olmadığı anları hatırladıkça yüzüm kızarıyor.

"Mağara dalışı beni çok korkuttu, Sparrow. Hayatımda yaptığım çoğu şeyi deneyimlediğim için mutlu olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim. Ama bin yaşıma kadar yaşasam da o sulara hiç dalmamış olmaktan son derece memnun olabilirdim."

Hafifçe kaşlarını çatıyor, endişeli. "O kadar kötü müydü? Döndüğünde bu konu hakkında pek konuştuğunu sanmıyorum."

"Asıl mesele de buydu zaten. Kayıt olduğumda neye bulaştığımı bildiğimi sanıyordum ve derslerimi yaparken cesur bir yüz ifadesi takındım ama bu bile gerçek kadar korkutucu değildi. Ne kadar karanlık ve sessiz olduğu beni korkuttu. Otuz metreyi geçmeden korktum," diye itiraf ediyorum, sırrın ağzımdan bir nefeste dökülmesine izin vererek.

Göğsümde bir kahkaha kabarıyor ve omuzlarım koltuğumda titreyerek kahkahamı dışarı atıyorum. "Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim. Babam her zaman mağara dalgıcı olan kızıyla övünür, hatta ona bunu deneyeceğimi söylediğimde neredeyse altına sıçacaktı. Herkesin bildiği kadarıyla o dalışı ben yaptım."

"Okyanustan korkarım, Adalyn. Yüzgeçleri ya da solungaçları olan her şey benim için anında hayır demektir. Peki ya altında ne olduğunu göremiyorsan? Asla olmaz. Bunu düşünmek bile ağlamak istememe neden oluyor. Korkuların olmasında yanlış bir şey yok. Eğer seni korkutan tek bir şey bile olmasaydı, insan olmadığından endişelenirdim," diyor, ağzını hafif bir gülümseme kaplıyor.

Elleri kolçağın üzerinde benimkini kaplıyor, ağırlığı ağır, sıcak ve güven verici. Gülümsemesine karşılık veriyorum ve parmaklarını sıkabilmek için elimi çeviriyorum.

"Dikkatli ol, benimle böyle konuşmaya devam edersen işimiz bittikten sonra seni geri vermeyi reddedebilirim." Ani bir esnemeyle yanımdaki küçük pencereden uçsuz bucaksız karanlığa bakıyorum

Gökyüzü. Kendinle ilgili bir şeyi açığa vurmanın seni bu kadar yıpratacağını kim bilebilirdi? "Kestirirken omzunu yastık olarak kullansam sorun olur mu?"

Gülüyor. "Tabii. Önce dizüstü bilgisayarımı alayım. Seni belli bir saatte uyandırmanı ister misin?"

Bir esnemeyi daha savuşturarak başımı sallıyorum. Hızlı bir hareketle, önündeki koltuğun altındaki el çantasından parlak gümüş renkli dizüstü bilgisayarını çıkarıyor ve tepsisine yerleştiriyor.

Sarkık gözlerle bedenimi ona doğru çeviriyorum ve ani uyku ihtiyacım dışında hiçbir şeyi umursamadan sarılıyorum. Odunsu kokuyor, sandal ağacı ve amber ipuçları göze çarpıyor. Sanki bu sabah benim en sevdiğim kokularla yıkanmış gibi.

Doğal olarak, başımı omzuna yaslarken kocaman bir koku alıyorum ve kolumu dirseğine dolamak için elini bırakıyorum. O da bir centilmen gibi bu ürkütücü hareketimi görmezden geliyor.

"Hayır, tuvalete gitmen gerekiyorsa beni salla yeter," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatarak.

"."

Uykuya dalmam birkaç dakikamı alıyor ama dizüstü bilgisayarının klavyesinin sessiz dokunuşları ve omzunun sürekli yükselip alçalmasıyla, sabah kahvaltı teklif edilene kadar bir daha uyanmıyorum.



Madrid havaalanından kiraladığımız araca kadar olan yolculuk, mopedler, eski, geleneksel mimari ve işlek caddelerin ortasında yürümekten zerre kadar korkmayan insan kalabalığından oluşan bir bulanıklığa .

Eğer kültür şoku gerçek bir şeyse, sanırım etkilerini şimdiden yaşamaya başladım.

Cooper'ın taksinin camından dışarı bakmasına ve biz caddede başını sağa sola çevirmesine bakılırsa, o da benim gibi hissediyor olabilir. "Herkes çok güzel giyinmiş," diye not düşünüyorum, birden şükrediyorum I yapmadı giymek a eşofman üzerinde ve uçak gibi Ivy önerdi.

Şimdiye kadar yanından geçtiğimiz tek bir kişi bile güzel bir akşam yemeğine gidecekmiş gibi giyinmemiştii. Her gün giyinip kuşanma fikri içimde bir heyecan kıvılcımı çaktıyor. Kıyafetler benim için bir rahatlık ve hepsini gösterme şansı elde etmek mi? Kesinlikle evet.

Kıyafetime bakarak onaylarcasına mırıldanıyorum. Beyaz, yüksek belli, düz paçalı bir kot pantolon, belimden sadece bir santimetre yukarı düşen, kısa kollu, soluk yeşil bir üst ve göğüslerimin üzerinde sevimli bir kravat. Ayak bileklerimde bağcıkları olan bir çift bej kama ve boynumda basit bir altın zincir görünümü tamamlıyor. Benden görecekləri eşofman takımına en yakın şey bu.

Cooper gözlerini pencereden ayırmadan mırıldanarak onaylıyor. "Hoşuma gidiyor. Sahip olduğum kıyafetlerin çoğunun elbise gömlekleri, pololar ve pantolonlar olduğunu düşünürsek, her gün giyinmemi kolaylaştırıyor."

"Benimle flört etmeyi bırak, Sparrow," diye iç geçiriyorum, bana telaşla baktığında kaşlarımı oynatıyorum.

"Ne? Ben-"

Bir kahkaha attım. "Sakin ol. Takılıyorum. Güzel giyinmeyi bilen erkekler beynimi gıdıklıyor. Hepsi bu." İyi bir önlem için göz kırpyorum, zaten bu adamı kıvrandırmaya takıntılıyım.

İşi çok kolaylaştırıyor.

"Beni kalp krizine sokacaksın."

"Tanrım, umarım öyle değildir. İlk yardım eğitimimi kullanmak zorunda kalmadım ve sizi şimdiden uyarıyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum."

Gülüşü gürültülü, kaygısız. Taksi şoförü dikiz aynasından bize bakarken ben de sırtarak ona katılıyorum

gözlerini eğlenerek devirdi.

Cooper burnunu çekiyor ve birkaç dakika daha güldükten sonra kendini toparlıyor. "Kendime not: Seninle yalnız kaldığımda tıbbi yardıma ihtiyaç duymadığımdan emin ol. Anladım."

"Çabuk öğreniyorsun," diye takılıyorum. "Peki ya sen? İlk yardım biliyor musun?"

"Evet. Bu olmadan öğretmenlik yaparken kendimi rahat hissetmezdim. Özellikle de küçük çocuklarla."

"Hiç birinin üzerinde kullanmak zorunda kaldınız mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Soruma şaşırmış gibi görünmüyor ama kaşlarını çatıyor, yüz hatlarında hafif bir hüznün ifadesi dolaşıyor. "Sadece bir kez, ilkokulda öğretmenlik yaptığım zamanlarda. Üçüncü sınıftaki bir öğrenciye bir madeni parayı yutup yutamayacağını sormuşlardı ve hiç şaşırmadım, yutamamıştı. Bozuk para boğazına takıldı ve ben onu çıkardığımda bayılmıştı. Neyse ki kalp masajı çok hızlı işe yaradı."

"Özür dilerim."

Takdire şayan bir şekilde gülümserken kaşları hafifçe çatılıyor. Bu tamamen benim iyiliğim için ama tek kelime etmeden kabul ediyorum. "Teşekkür ederim ama her şey yoluna girdi. Yardım edebildiğim için mutluyum. Okul hemşiremiz vardı ama en azından onun bize ulaşmasını beklemek zorunda kalmadık."

Hiçbir şeyi kendi haline bırakamadığım için, bilgi almak için zorlamaya devam ediyorum. "Korkutucu muydu?"

Bir süre sessizlik ve sonra, "Evet. Birinin, özellikle de bir çocuğun hayatını ellerinizde tutmanın rahatlatıcı bir yanı yok. Amelia o zamanlar çok küçüktü ve tek düşünebildiğim ya bu o olsaydı?"

"Sen iyi bir adamsın Cooper," diyorum ona, aramızdaki bavulların arasından uzanıp dizini okşayarak. "Senin yanında güvende olduğumu hep biliyordum. Koruyucu bir hava yayıyorsun."

Bir kahkaha atar. "Öyle mi?"

"Mmhmm. Bu senin hakkında ortak bilinen bir gerçek gibi. Tinsley bir keresinde sana Koca Baba C demişti ama Noah ona bir daha söylerse senin Ölü Baba C olacağını söyledi."

Kahverengi gözler bana odaklanıyor, mizah onları normalden birkaç ton daha açık gösteriyor. "Hiç şaşırmadım. O ismi bir daha ağzına almadığını varsayıyorum."

"En azından kardeşimin önünde değil," diyorum sinsice.

Tinsley ve ben yıllardır kapalı kapılar ardında ona böyle sesleniyoruz. Bu bizim en iyi korunan sırlarımızdan biridir. Çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım benden üç yaş büyük ama yaşlarımız ikimiz için de hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi.

Kalabalık bir arkadaş ve aile grubundaki tek iki kız olarak birbirimize kenetlendik. Eskiden onun ablam olmasını isterdim. Tabii ki bu Noah'ın koca kafasını araya sokup onu benden almaya çalışmasından önceydi. Bu sadece bir dereceye kadar işe yaradı - onun hoşnutsuzluğuna rağmen. Kardeşim paylaşmaktan nefret eder, ama söz konusu Tiny olduğunda, bu seçimi ondan dilimi çıkararak aldım.

Onu en son gördüğümde bu yana birkaç ay geçti, ancak bu seyahatten döner dönmez hem onu hem de Noah'ı görmek için Ontario'ya gideceğim, çünkü o pislik iki yıl önce onunla birlikte olmak için oraya taşındı.

Mükemmel bir dünyada, Ivy iptal ettiğinde bu seyahatte bana katılırdı, ancak boks kariyeri yükselişe geçtiği için zaman açısından uygun olmazdı.

Belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftu. Şimdiye kadar Cooper'ı yanımda getirdiğim için pişman olduğumu söyleyemem.

"Sen ve Tiny her zaman tehlikeli bir çift oldunuz," diyor.

"Eminim o da bu iltifattan en az benim kadar hoşlanacaktır."

Bir kolunu çantasına atarak başını sallıyor ve gülümsüyor. "Eminim yapardı."

Küçük taksi aniden durunca irkiliyorum ve bizi çoktan kiraladığımız yerde bulduğuma şaşıyorum. Pencereden dışarı baktığımda dudaklarım heyecanlı bir sırıtışa dönüşüyor.

Kiraladığımız ev, yanık turuncu tuğladan bir verandası ve içeriye açılan iki set cam veranda kapısı olan küçük bir ev.

Saksı bitkileri yürüyüş yolunu kaplıyor ve ön çimenliğin küçük bir kısmının üzerinde bir güneşlik asılı duruyor. Çatı, gördüğüm resimlere göre doğrudan ana yaşam alanının üzerinde olması gereken iki tavan penceresini sergileyecek kadar eğimli.

Şirin ve ilginç. İnternette gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Bir de şu havuz mu?

Gözlerimi evden ayırdığımda Cooper'ın az önce yaptığım incelemenin aynısını yaparak yanımdan geçip gittiğini görüyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Ben soruyorum.

Gözlerini bana çeviriyor ve sırtıyor, bu da onu değişiklik olsun diye çocuksu gösteriyor. Bu yolculukta onu yüzlerce kez daha böyle gülümserken görmek için kendime sessizce söz veriyorum.

"Ben hazırım. Benim için ne planladığını göster Adalyn."

KIRALIK EVİMİZE GİRDİĞİMİZDE ADDIE'NİN YAPTIĞI İLK ŞEY

çantasını kapının yanındaki fayans döşeli zemine bırakıp arkaya doğru kaçıyor. Kollarını önünde kavuştururken pastel saçları ve yüksek sesli kıkırdamalarıyla bir bulanıklık yaratıyor ve ben ne yaptığını anlayamadan gömleğini çıkarıp sıcak İspanyol havasında uçuruyor. Sersemlemiş bir halde, sırtının soluk tenine ve ortasına dolanmış dantelli pembe kayışa göz kırpıyorum. Uzun, ince bedeni havuza doğru uçuyor, sonra derinlere batıyor.

gürültülü bir sıçrama ile su.

Sanki bir su fişkırmış gibi kendime geliyorum ve başımı çevirerek bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Onun yerine oturma odasındaki hasır koltuğa, soluk sarı ve kırmızı yastıklara ve odaya yayılmış bol miktarda yeşil bitkiye bakıyorum. Bavullarımızın sapları, onları duvara yaslayıp evin içinde ilerlerken avuçlarımdan akan terle kayganlaşıyor.

Ana oda rahattır ancak mekânı güzelleştirmek için dekore edilmiştir. Odanın ön tarafındaki sehpanın üzerinde bir televizyon ve kafes tasarımıyla süslenmiş iki açılır kapı bulunmaktadır. Hasır sandalyenin yanı sıra ahşap kollu ve yumuşak yeşil minderli bir kanep, köşeye sıkıştırılmış uzun bir zemin lambası ve mavi ve turuncu çini desenli bir halı var.

Oturma odasından mutfaka geçiyorum, parlak renklere ve iki sandalyeli küçük oturma masasına bakıyorum. Koridorun sonunda karşılıklı iki yatak odası var. İkisinden bk olanını Adalyn'e veriyorum ve bavullarımızı girişten getiriyorum. Valizimi ift kişilik yatağın kenarına koyar koymaz uzun bir nefes alıp yanına oturuyorum.

Bu yolculuğun ani oluşu, normalde yapacağım gibi her şeyi enine boyuna düşünme becerimi engelledi. Bundan sonra nereye gideceğimizi ya da ne olacağını bile hatırlamıyorum. O gece oturma odamda Adalyn'in bana anlattıklarına dikkat etmeye çalıştım ama birkaç kelimedenden fazlasını kavrayamadım. Bir kulağımdan girip diğlerinden çıkıyordu.

Biletlerimi ve ihtiyacım olan diğ her şeyi ayarladı. Tek yaptığım ona kredi kartımı uzatmak ve onun sessiz iniltisi karşısında irkilmek oldu.

Ama şimdi, evimden ayrıldığımdan beri ilk kez sessizlik içinde tek başıma otururken, zihnim tur atıyor. Yazımın ne kadar yoğun geçeceğini bile bile bunu bu kadar kolay kabul ettiğim için kendimi azarlamak istiyorum. Babam yazı bodrumda resim yaparak geireceğimi söylerken yanılıyordu ve sanırım bu benim suçum.

Üniversite profesörü olarak ilk yılım için bir ders programı hazırlıyor olmam gerekiyordu ama onun yerine buradayım. Madrid'de dolap bklğnde bir yatak odasında otururken en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi arka taraftaki havuzda yüzüyor. Eski niversitemden sanat profesörlüğü teklifi aldığımı kimse bilmiyor ve bunu neden henüz kimseyle paylaşmadığımdan emin değilim.

Belki de çok heyecanlanırsam elimden alınacağı fikrinden korkuyorum ve aileme söylediğimde bu garanti. O kadar abartacaklar ki bu konuda aklımı başımda tutamayacağım. Onlara bu kadar erken söylemek çok riskli, sanki bir okyanus varken bunu yapma şansım olacaktım gibi. Bu kadar yüksek bir seviyede sanat öğretmek her zaman hayalim olmuştur.

Hayatım boyunca ulaşmak için çalıştığım bir hedef. Sanat sadece yapmaktan hoşlandığım bir şey değil. İçimde yaşayan bir şey.

Bu benim tutkum, kalbim ve ruhum. Kendimi bildim bileli, sanat ve ben ortak bir varlığız.

Annem beni terk ettikten sonraki ilk günlerde babamın evindeki yabancı odada saklanırken bana eşlik etti. O zamanlar her şey çok yeniydi ve çok küçük olduğum için ilk günlerden çok fazla şey hatırlamasam da resim yaptığımı hatırlıyorum.

O zamanlar sanat benim kaçış noktamdı ve babam olarak tanıdığım adama ısınmaya başladıktan sonra bile kendimi asla bırakamadım.

İşin güzelliği de burada zaten. Sanatın belirli bir duyguya bağlı olması gerekmez. Hayatınızdaki bir soruna. Herhangi bir yarayı iyileştirebilecek bir şeydir. Herhangi bir ruhu heyecanlandırabilir. Basitçe söylemek gerekirse ... sihirdir.

"Düşüncelerin içinde kaybolmuş görünüyorsun."

Kafamı kapıya doğru çeviriyorum ve Adalyn'i kapı aralığında vücuduna sımsıkı sarılmış bir havluyla eğilmiş, kolları üzerinde çerçeveyi kavrarken buluyorum. Baktığımı fark edip kalçasını kaldırdığında göğsümden bir kahkaha yükseliyor.

"Böyle bir kapı aralığında durmanın bir erkeğın yapabileceği en ateşli şeylerden biri olduğunu biliyor muydunuz?" diye ekliyor.

"Yaptığımı söyleyemem. Rahatsız edici görünüyor."

Gözlerini deviriyor ve pazularını esnetiyor. "      boyum ancak yetiyor. Baldırlarım hiç bu kadar gerilmemişti."

Kollarını uzatmaya devam ederken pembe havlusu can havliyle asılı duruyor ve ben gerilmiş baldırlarına bakmayı reddediyorum. Kendi akıl sağlığım için, havlunun kayma ihtimaline karşı havuza girdikten sonra s tyenini ve i  çamaşırını çıkarmadığını umuyorum.

"İyi y zd n m ?"

"Evet. Su ılıktı. Bana katılıp katılmayacağını görmek için bekliyordum ama katılmayınca biraz kestirmeye karar vermiş olabileceğini düşündüm. Uçakta pek uyumadın."

"Şaşırtıcı bir şekilde yorgun değilim. Yine de açım."

Gözleri parlıyor. "Keşfe çıkmak ister misin? Dışarıdayken yemek yiyecek bir yer bulabiliriz."

Onun heyecanı hayır demeyi imkansız kılıyor. Duygularına bu kadar açık olması çok güzel. Ne aradığını bilenler için her duygu her zaman sergileniyor. Şu anda bana bakışını çizmek için parmaklarım kaşınıyor, sanki ona yeni favori hediyesini vermişim gibi.

"Tabii. Bırak da üstümü değiştireyim," dedim.

Yanağıma kondurduğu öpücüğe hazırlıksız yakalandım ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkıp gitti.



Garson masamıza geldiğinden beri üçüncü kez güldüğümü saklamak için yumruğumu ağzıma götürüp öksürmeye zorluyorum. Adalyn zavallı adamı onunla sohbet etmeye çalışırken kendini paralıyor. Geniş, karasevdalı kahverengi gözler onu yakından izliyor, o kadar odaklanmış ki başka tarafa bakması için ne gerektiğini merak ediyorum. Ayaklarının dibinde bir ateş belki de?

Adalyn elini hararetle sallayıp yarınki planlarımızdan bahsederken ona ıslıl ıslıl gülümsüyor ama yanağında gamze yok. Ona gitmesini ve bu konuşmanın devam etmesine izin vermesini söylemememin tek nedeni bu.

Oakley'e onu güvende tutacağıma söz verdim ve bu adam alınmasın ama ne kadar masum görünse de saf değilim.

"Ben ciddiym. Bana en sevdiklerinizi verin. Buraya kadar güvenli bir şeyler yemek için gelmedim. Bu gece benimle kutunun dışına çık, Adrián," diyor.

Kıpkırmızı oldu. "Tamam, eğer eminsen. Bunu sizin için bağlayacağım."

Adam gitmek için arkasını döndüğünde Addie kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Yemek arkadaşına ne sormak istiyorsun?"

Sen gitmeden önce bu akşam yemek yemek ister mi?" diye seslenerek tekrar dikkatini çekiyor.

"Burada olduğumu hatırlaman ne büyük cömertlik Adalyn," diye mırıldanıyorum sadece onun duyması için. Ayağımı masanın altına doğru itiyor.

"Doğru," diye nefes alıyor Adrián, oturduğumuzdan beri bana sadece ikinci kez bakıyor. En azından özür diliyor gibi görünüyor. Ya da belki de onu bu kadar kıpır kıpır yapan sadece utançtır. "Size ne getireyim efendim?"

Addie'ye bir elimi uzatıp onunkini de almadan önce menümü yavaşça kapattığımı gösteriyorum. Ona uzatırken Adalyn'in yumuşak kahkahasını duyuyor ve kendi kendime sırtıyorum. O eğlenebiliyorsa ben de eğlenebiliyorum.

"Sevgilim ne yiyorsa onu ver. Lütfen ve teşekkür ederim."

Yüzü kızarıyor ve şaşkınlık sesini gizlemek için öksürüyor. "Doğru. Hemen."

Yorumuma nasıl tepki vermeyi planladığını merak ederek Adalyn'e bakıyorum. Gamzesi dışarıda, bana sırttığını görünce, kendimi şaşırtarak cüretkâr bir kaş çattım.

"Randevu mu? Sakın bana konuşmamızı çoktan unuttuğunu söyleme. Bitti," diyor bana, sırtışının yerini sahte bir kızgınlık ifadesi almış.

"Unutmadım. Sadece hiç olmamış gibi davranıyorum."

"Elbette. Ne de olsa rol yapmak senin uzmanlık alanın," diye tıslıyor.

Bir kahkahayı yutuyorum ve dudaklarımı kaşlarımı çatarak düz tutmaya çalışıyorum, bu hareketi ne kadar ileri götüreceğini merak ediyorum. "Bunu nasıl söylersin, balkabağım? Sana karşı asla rol yapmam."

Maskesi neredeyse o anda çatlayacaktı ama bir şekilde eğlencesini yükseltecek kadar kilit altında tuttu. "Aylardır benden rol yapmamı istememişken bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Tavşan kostümümü giymediğim sürece sertleşmekte sorun yaşadığını biliyorum, peki ne oluyor? Yanında başka biriyle mi yatıyorsun?" Nefes nefese kaldı, parmakları

dudaklarına dokunarak. "Küçük Tavşan'ı arayacak başka birini buldun mu?"

Nefesim kesiliyor, tükürüğüm boğazımda düğümleniyor. Etrafımızdaki insanların keskin solumaları ve yakınlardaki birinin düşürdüğü bardağın çıkardığı ses, öksürürken yüzümün birden alev almasına yardımcı olmuyor.

Öksürük krizimin ortasında Adalyn'in gülüşüne odaklanıyorum ve gülmemek için kendimi zor tutarken bile gözlerimi ona dikiyorum. Gözlerinin altındaki deriyi ıslatan yaşlar var, ama onları silmek için hemen bir peçete kullanıyor.

"Bana karşı gelmek istemezsin, Sparrow. Ben filtresiz doğdum ve hayatımda bir kez bile filtre istemedim," diyor.

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi konuşuyorsun."

Dirseğini masaya koyuyor ve yanağını avucunun içine alıyor. "Bu yolculukta seni gevşeteceğim. Buna söz veriyorum."

"Korkmalı mıyım?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Evet."

Başımı sallayarak koltuğumda geriye yaslanıyorum ve ondan uzağa bakıyorum. Adrián çoktan gitmişti ve artık ilgi odağı biz değildik. Az önce yarattığımız sahne için kendimi suçlu hissetmeliyim ama karşımda Adalyn varken bunu yapmak zor. Başkalarının yargılamalarından zerre kadar endişe duymuyor ve belki de verdiği sözü yerine getireceğini düşünmeden edemiyorum.

9

ADALYN

ERTESİ SABAH, SERT KAHVE KOKUSUYLA UYANDIM.

ve birinin yere ağır bir şey düşürme sesi. İnleyerek yan dönüyorum ve göz kapaklarımdan sızmaya çalışan güneşi engelliyorum.

Ben sabah insanı değilim. Hiç olmadım. Bugün de farklı değil. Uyanıp telefonumdan saati kontrol ettiğimde ruh halim hemen bozuldu. Sabah 7:00.

"Cooper!" Yüzümü yastığıma gömmeden önce bağıriyorum.

Yumuşak ayak sesleri ve sonra, "Evet?"

"Seni öldüreceğim." Kelimeler mırıldanıyor. "Ne?"

Sırt üstü yatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Koyu renk bir kot pantolon, lekeli bir Beyaz Buz Antrenman gömleği ve çıplak ayaklarla rahat bir şekilde giyinmiş olsa bile, günün bu kadar erken saatleri için fazla derli toplu görünüyor. Rahat ama seksi bir görüntüsü var ve bu hoşuma gidiyor.

Bekle, ne? Cooper hiç seksi olmamıştı. Ellerimle gözlerimi ovuyorum ve tekrar bakıyorum. Kahretsin, hâlâ seksi. İşte bu yüzden erken kalkmıyorum.

"Seni öldüreceğimi söyledim. Dün gece bazı temel kurallar hakkında konuşmayı unutmuş gibiyiz. Hadi bunu hemen düzeltelim." Diğer tüm düşünceleri bir kenara bırakarak kendimi oturur pozisyona getirdim ve bacaklarımı

ince battaniye. "Her sabah en az dokuz kadar evin sessiz olmasını istiyorum. O saatten önce uyandıgımda huysuzlanıyorum."

Bana sakince bakıyor ama kollarını göğsünde kavuşturup bir omzunu kapının pervazına yaslıyor. Çok yakın. Şimdi kollarını kaldır ve kapıyı tut- "Bu pazarlığa açık mı?"

"Fazla değil."

Kahkahası odayı doldururken derin bir homurtuya dönüşüyor. Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Son on aydır her sabah altıda kalkıyorum. Bu alışkanlığı kırmak biraz zaman alacak. Beklerken üç saat boyunca sessizce oturmamı mı istiyorsun?" diye açık açık soruyor.

"Bu tercih edilirdi. Eminim yedide tencere ve tavaları yere düşürüp tüm mahalleyi uyandırmak dışında da meşgul olabileceğin şeyler vardır."

"Bu yolculuk boyunca her hareketimi dikte etmeyi mi planlıyorsun Adalyn? Kontrol pek kaldıramıyorum." Suçluluk duygusu sırtımdan aşağı soğuk su gibi süzülürken hem çenemi hem de bakışlarımı indiriyorum. Yüzünün ani bir pişmanlıkla dolmasına aldırmadan, "Hayır, gelmiyorum. Sekiz, gidebileceğim en erken saat. sürece biz yapılmışplanlar için yap bir şey Daha önce. Ancak sizi şimdiden uyarayım, eğer böyle bir durum söz konusu olursa pek de oyuncak bebek gibi olmayacağım."

Başını sallıyor. "Pekala. Sekiz olsun. Hazırlanırken sana kahve yapmamı ister misin?"

Ağzım titriyor. "Lütfen. Ben benimkini soluk seviyorum."

"Anladım," diyor usulca -sanki bir saniye önce bana kızgın değilmiş gibi- odamdan sıvışmadan önce.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak birkaç dakika daha boş kapı aralığına bakıyorum. Olgunluk başka hiçbir şeyde olmadığı kadar takdir ettiğim bir şey ve Cooper'da bu özellik fazlasıyla var. Zamanımın çoğunu benim yaşımdaki dangalakları eğlendirerek geçiriyordum çünkü bir an için

Bu kısa anlaşmazlığı alıp daha büyük bir şeye dönüştüreceğinden endişeleniyordu.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca birbirimiz hakkında öğreneceğimiz çok şey olduğu açık. Dün akşamki yemek beni tamamen şaşırttı. Onun bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ivy bile beni bu eğlendiremezdi. Yardım edemedim ama onun sınırını bulmak için zorlamaya devam ettim. Ama buna yaklaştığımı sanmıyorum ve bu sadece bunu yapana kadar tekrar tekrar denemek istememe neden oluyor.

Boynumu kıvrarak yataktan çıkıyorum ve hazırlanmak için koridorun karşısındaki ortak banyoya gidiyorum. Yarım saat sonra Cooper'ı arka tarafta, havuzun başında buluyorum. Verandadaki sandalyeye uzanmış, bacak bacak üstüne atmış ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş huzurlu görüntüsüne bakarken adımlarım yavaşlıyor. Somon pembesi bir mayo ve beyaz bir tişört giymişti ve onu doğru gördüğümünden emin olmak için birkaç kez göz kırpyorum.

Şu anda sözünü kesmek neredeyse bir suç gibi görünüyor ama kendime engel olamıyorum. "Seni daha önce nasıl mayolu görmedim?"

"Muhtemelen öyledir. Sadece uzun zaman önceydi," diye yanıtlıyor, arkasına bakmadan.

"Görünüşünü beğendim. Ayağa kalkıp bana bir tur attırmalısın ki her şeyi görebileyim." Bu sefer omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben de onun gözlerini devirmesine sırtıyırım.

"Ya da buraya gelip görebilirsiniz," diye teklif ediyor sessizce, tekrar ileriye bakarak. Boğazını temizleyerek verandanın kenarındaki küçük masayı işaret ediyor. "Kahven orada. Zamanlamayı doğru yapmaya çalıştım ama hazırlanmanızın ne kadar sürdüğünden emin olamadım, o yüzden hâlâ çok sıcak olabilir."

"Teşekkür ederim." Masaya yönelip fincanı alırken takdir göğsümü ısıtıyor. Hızlı bir deneme yudumu kahvenin mükemmel sıcaklıkta olduğunu kanıtlıyor ve bir dakika sonra yanındaki boş sandalyeye oturuyorum.

"Bir değil."

Beyaz bardağı avuçlarımla arasına alıp bir yudum daha alıyorum ve küçük kiracımızın üzerinde oluşan huzur baloncuğunu içime çekiyorum. Burada okyanusa yakın değiliz ama İspanya'da nereye gideceğimi seçerken bu benim için büyük bir karar faktörü değildi. Ivy Madrid'e gece hayatı için gelmek istedi ve ben de çok fazla düşünmeden kolayca kabul ettim. Okyanusu görebileceğiniz pek çok başka yer var.

"Peki, bugün ne yapmak istiyorsun? Pazarları biraz keşfederek başlayabileceğimizi ve sonra da şehre bir göz atabileceğimizi düşünüyordum?"

"Bu konuda iyiyim," diye kabul ediyor. "Çok alışveriş yapar mısınız?" "değil, ama ."

"Evet, ben de öyle. Aynı şeyi tekrar tekrar yaptığımda kolayca sıkılıyorum, bu yüzden mümkün olduğunda alışverişlerimin çoğunu internetten yapmayı tercih ediyorum." Gözlerinin yüzümün yan tarafına düştüğünü hissediyorum ve daha fazla kahve içmeden önce nefesimin altında gülüyorum. "Klişe olma, Sparrow. Adam sana bir kitabı kapağına göre yargılamamayı öğretmedi mi?"

"Seni yargılamak istemem. Sadece işinizden dolayı çok fazla kıyafetiniz olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim."

Ayak parmaklarımla dizini dürtüyorum ve gözlerimizin birleşmesini bekledikten sonra, "Sorun değil. Çok fazla kıyafetim var. Ama kıyafetleri onları satın alma deneyimini sevmek arasında fark var. Ayrıca, kalabalıklar pek bana göre değil."

Uzun bir nefes veriyor, bacaklarını sandalyenin kenarından sarkıtarak daha dik oturuyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor. "Kalabalıktan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır. Büyük olanlar değil. Podyum şovlarına çıkmamamın nedenlerinden biri de bu."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

"Neden yapasın ki?" Bu dürüst bir soru. Benim hakkımda bunları bilmesine hiç gerek yoktu. En iyi arkadaşım falan değildi.

"Bu bilmem gereken bir şeymiş gibi geliyor."

Omuz silkiyorum. "Ailem dışında kimseye bundan bahsetmedim. Noah ya da Maddox'un öğrendiğini düşünebiliyor musunuz? Bunu yaşamama asla izin vermezlerdi. Korumam gereken bir itibarım var, biliyor musun?"

Benim neşeli sözlerim onun doğal olarak somurtkan dudaklarının kaşlarını çatmasına neden oluyor. Şortumun cebinden telefonum çılmaya başladığında, omuzlarımı dikleştirip ona kendini kötü hissetmemesini emretmeye hazırlanıyorum.

"Bu Tiny," diyorum Cooper'a onu çıkardığımda. Başını sallıyor, son konuşmamızdan bahsetmiyor.

FaceTime aramasını hızla yanıtladığımda Tinsley'nin gülümseyen yüzü ekranı dolduruyor. Cildi parlak görünüyor, terlemiş gibi ve gümüş gözlerindeki ışıltıya bakılırsa boks seansını yeni bitirmiş olmalı.

"İşte benim değerli dünya gezginim," diye miyavlıyor. "İşte buradayım. Beni özledin mi?"

"Seni son gördüğümünden beri özlüyorum."

"Burada işim biter bitmez gelip kışını çılmaya tamamen hazırım." Bu bir tehdit ve söz.

Genişçe sırtıyor, spor salonunda yürürken arkasındaki duvarlar hareket ediyor. "Bekliyor olacağım. Şimdi bana İspanya'nın internette görüldüğü kadar güzel olduğunu söyle. Ve nasıl cevap verdiğine dikkat et çünkü hayal kırıklığına uğramak istemiyorum."

"Burada henüz tam bir gün bile geçirmediğim ama düşündüğüm kadar güzel. Yemekler harika ve çok sıcak."

Yüksek bir inleme sesi çıkarıyor ve Cooper yanımda bir kahkaha atıyor. "Yemek. Şu anda yemek hakkında konuşmaya dayanamıyorum. Açlıktan ölüyorum ve evde beni bekleyen tek şey tavuk ve brokoli dolu bir buzdolabı."

Burnumu kırıştırıyorum. "En azından buna degeceğini söyle." "Oh, buna degecek. Dövüş planlanmamıştı, ama o beni internette aradığında bunu kendi başına açtı. Yine de onun sıkletine ulaşmak için 15 kilo vermem gerekiyor."

Babam deli gibi diyetime dikkat ediyor. Noah seanslar arasında bana gizlice atıştırma lıklar veriyor."

Kardeşimin bir yerlere gizlice girdiğini hayal etmek beni güldürüyor. Muhtemelen babası Braden'ı itip kakıyor ve onu kızdıracağını bile bile ona açıkça yemek uzatıyordur. O ikisi o zamandan beri geçinemiyorlar.

Tinsley'nin emekli boksör babası neredeyse herkesin gözünü korkutuyor. Kardeşim bu dünyada Braden'ın daha tek bir nefes bile almadan onu kış üstü yere devirebileceğini umursamayan tek kişi olabilir.

"Jayna'nın büyük Tinsley Lowry'yi kışkırtarak ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yok. Onunla paspas olacaksın," diye araya giriyor Cooper, bana doğru bakarken yanakları hafifçe pembeleşiyor.

Jayna Crown, Tinsley'nin en büyük rakibi ve kendini düşman ilan etmiş biri. Gerçekte, aralarındaki kavgayı kamuoyuna taşımanın onu bir şekilde daha iyi bir dövüşçü yapacağını düşünen acımasız bir kadın.

En iyi arkadaşımı görebilmesi için telefonu Cooper'a doğru çeviriyorum ve o da el sallamak için elini kaldırıyor. Tiny, sadece ekranı öptüğü anlamına geldiğini tahmin edebildiğim bir öpücük sesi çıkarıyor.

"Teşekkür ederim, Koca Baba. Keşke ikiniz de burada olup izleyebilseydiniz ama bana bir hediye getirerek bunu telafi edebilirsiniz" diye takılıyor.

Cooper "Anlaşma" kelimesinde boğuluyor.

Takma isme verdiği tepkiye gülerek kamerayı tekrar kendime doğru çeviriyorum. Tinsley yeni bir odaya girdiğinde ekran daha da aydınlanırken gözlerimin alışması bir saniye sürüyor. Knockout Training'deki soyunma odasını tanımak kolaydır. Tiny'nin ailesinin spor salonuna Toronto'ya yaptığım seyahatlerde sık sık gitmişim.

Hoparlörlerden konuşmalar geliyor ve dikenli siyah saçlı, kulak memesinde tıkaç olan bir kız ortaya çıkıp gözlerini bana dikince kaşlarımı kaldırıyorum. Onu Noah'ın birkaç hafta önceki paylaşımlarından birinden hatırladığım için internetten takip etme alışkanlığım çok işe yarıyor.

"Merhaba, Sparks. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum," diye kendini tanıtıyorum.

Bir gülümseme iması. "Merhaba."

"Gitmem gerek, Addie. Ama lütfen beni yakında ara," diyor Tiny, gözleri yalvarırcasına.

"Tabii ki. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum!" diye sesleniyor, fotoğrafı kaybolmadan önce ve beni kantağına bakarken bırakıyor. Onu hemen özlüyorum.

Telefonumu yavaşça şortumun içine geri soktuğumda Cooper yanımda, elini uzatmış. Parmakları uzun ve avuç içleri pürüzsüz. Onu tutuyorum ve kalkmama yardım etmesine izin veriyorum.

"Hızlıca yüzmek ister misin?"

10

KOOPER

GÖRÜNÜŞE HIZLI YÜZÜŞÜMÜZ HIÇ DE HIZLI DEĞİLMIŞ. BENİM Dışarı çıkıp sabah güneşinin altında kuruyana kadar parmak uçlarım kuru üzümü andırıyor ama onu yeniden mutlu görmek, güneşten biraz yanmış olabileceğimi umursamamı zorlaştırıyor.

O beline eğilip saçlarını kurulamaya başladıktan sonra kadınların duştan sonra yaptığı gibi havluyla katlarken ben de havluyla yanlarımı ovuyorum. Askılı bikinisiyle verandada dolaşırken çıplak ayakları fayansları tokatlarken gözleri beni delip geçiyor.

Kendimi kontrol etme yetim hayatım boyunca hiç bu kadar zorlanmamıştı. Adalyn'e hiç bu şekilde bakma arzum olmamıştı, ama merak beni onun vücuduna uzun uzun bakmaya, sadece şu anda neye benzediğini görmeye ittiği için gözlerimi keşfetmekten alıkoymak bir mücadele haline geliyor. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Belki de.

Maddox'a duyduğum saygıdan dolayı havlumu omuzlarıma atıp içeri giriyorum.

"Ben üstümü değiştireceğim. Yarım saat içinde çıkmak ister misin?" Veranda kapısında durup soruyorum.

"Evet!" diye sesleniyor, sesi normalden daha tiz. Omuz silkiyorum ve içeri giriyorum.

Tam otuz dakika sonra, ince askılı, dökümlü, beyaz bir elbise giymiş olarak odasından çıkar.

Her yerinde pembe çiçekler var. Ayaklarında gevşekçe bağlanmış bir çift pembe Converse ve saçının bir kısmını yüzünden uzak tutan uygun bir toka var.

"Yakışıklı görünüyorsun," diyor bir küpesiyle oynarken. Sözleri o kadar samimi ki cevap vermekte zorlanıyorum.

"Teşekkürler. Sana da. Yani yakışıklı değilsin. Güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, göğsümde ve boynumda beliren kızarıklığa odaklanmamaya çalışarak.

İltifat karşısında gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Gidelim mi?"

Başımı sallayarak ön kapıyı açıyorum ve bir saniye sonra onu dışarı çıkarıyorum, hissettiğim kadar sınırlarımı aşmış görünmemek için dua ediyorum.



"BUNU DENEMELİSİN" diye bağıyor Adalyn, uzanıp küçük bir tahta kaşığı ağzıma doğru itiyor.

Dudaklarımı onun için ayırdığımda dondurma dudaklarımda erimeye başlıyor. Vanilya ve ahududu tatları dilime çarpıyor, eklenen tatlılık meyvenin acılığını kesmeye yardımcı oluyor. Boğazımda bir inilti oluşuyor, vücudum sokakta etrafımızdaki insan sayısını umursamıyor gibi görünüyor.

Adalyn'in gözleri onaylayarak parlıyor. "Çok iyi, değil mi?"

Kaşığı ağızımdan çekmeyince arkama yaslanıyorum. "Gerçekten güzel."

"Gitmeden önce farklı bir tür denemek ister misin? Paylaşabiliriz."

Gelato standının önünde hareket edişinde neredeyse peri gibi bir şey var. Kaygısız ve çok mutlu. Kalabalığı yarararak ilerlerken, pastel saçları her hevesli adımda zıplarken, meraklı gözlerin ona bakmaktan kendilerini fark ediyorum.

Başka tarafa bakamayanları anlıyorum çünkü kendime tam olarak bunu yapmam gerektiğini ne kadar söylesem de ben de yapamıyorum.

Omzuma hafifçe vuruluyor ve arkama döndüğümde boynuna ve önüne yeşil bir önlük dolanmış yaşlı bir beyefendi görüyorum. Tek bir kelime göğsüne yayılmıştı. Valeria'nın.

Arkasında, düzinelerce taze çiçeğin arkasına gizlenmiş bir çiçek standının ipucu var. Beyaz, sarı ve mavi. Mümkün olan her renk. Derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerimi onların kokusuyla dolduruyorum.

"Eres un hombre afortunado," diyor, bir çift yorgun yeşil göz bana odaklanmışken.

"Özür dilerim, İspanyolca bilmiyorum," diye özür dilerim.

İki titrek avucunu önlüğünde gezdirerek başını sallarken gülümsemesi yumuşak. "Sen şanslı bir adamsın." Şaşkınlığım belli olmalı çünkü dondurma standına doğru başını sallıyor ve ekliyor, "O. Bu kadar özgür biriyle birlikte olduğun için şanslısın."

"Oh, biz öyle değiliz," diye atılıyorum.

Başını eğiyor ve inanmaz bir şekilde bana bakıyor. "Belki de değil."

"Merhaba! Cooper'ı bana çiçek alması için ikna etmeye mi çalışıyorsun?" Addie'nin sesi işlek caddenin gürültüsünü kesiyor.

Yanıma gelip kolumu tuttuğunda ona doğru kayıyorum. Masum bir dokunuş ama dost canlısı çiçek satıcımızın gözleri hayatın en büyük mucizesine tanık olmuş gibi parlıyor.

"En sevdiğin tür hangisi?" diye soruyor ona.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Hibiskus. Meksika'ya tatile babam annem ve benim için demetler halinde sipariş ederdi."

Ona bakarken ilgim artıyor, burnunun üzerinde güneş ışığından dolayı aniden beliren çilleri fark ediyorum. Hutton ailesi her yıl Meksika'da tatil yapardı, ama

Maddox bana sadece orada bulaştığı pislikleri anlattı. Annesi ya da kız kardeşi ve onların gelenekleri hakkında değil.

"Güzel bir seçim. Ve tatlı bir hikâye," diyor adam ve kısa bir an için arkasına bakıyor.

Adalyn çenesini çıkarıp sırtıyor. "Teşekkür ederim. ." "Luis." Adam elini uzatıyor ve Adalyn elini tutuyor.

"Ben Adalyn. Ve evet, bu da babam. Tanıdığım en tatlı adam. Cooper'ın babası dışında. Bu ikisi iyi bir rekabet oluşturuyor."

Adamın gözleri Adalyn ve benim aramda gidip geliyor, ağzında bir gülümseme beliriyor. "Peki ya oğlu? O da tatlı mı? Sana iyi davranıyor mu canım?"

"Biz-"

Sözümü kesti. "Oh! Tabii ki biliyor. Gerçi daha önce en sevdiğim çiçeği hiç sormamıştı," diyor ve bana göz kırpacak kadar uzun süre başını kaldırıyor. Yanını çimdiklemek için arkasına uzanıyorum ve bir kahkaha atarak sığıyorum.

"Özür dilerim, balkabağım," diye karşılık veriyorum.

"Bu beyefendiden benim için çiçek sipariş ettiğin sürece sorun yok." Yanıma doğru eğildi, yanağı koluma değdi. İnce parmakları ön kolumdan elime doğru kayıyor, elimi kavlıyor ve sıkıyor.

"Eğer hanımefendi bunu istiyorsa." Adama bakıyorum. "Hiç hibiskus çiçeğiniz var mı?"

Neredeyse gücenmiş görünüyor. "Evet. Hemen döneceğim." "Teşekkür ederim!" Addie sesleniyor.

İkimiz de onun yavaşça tezgâhına geri dönüp kısa gümüş saçlı bir kadına bir demet papatya satan genç bir adamla kısa bir süre konuşmasını izliyoruz. Adam tezgâhın arkasına doğru ilerlemeden önce bu konuşma sadece bir an sürüyor.

"O yaşlı adamı kendine aşık edeceksin, biliyorsun değil mi?" Yumuşakça soruyorum.

Elimi daha sıkı tutuyor. "Çok tatlı biri. Ama sanırım yalnız."

"Bunu nasıl anladın?"

"Hüzünlü gözleri var."

Kaşlarım düşüyor. "Bunu fark etmemiştim." "Belki de bakmıyordun."

"Evet, belki." Neden bakmıyordun?

"Oh! Dondurmanı neredeyse unutuyordum. Şimdiye kadar tamamen erimiştir, özür dilerim." Küçük bir fincanı göğsüme doğru itiyor ve parmak eklemleri göğüs kafesine değince kaskatı kesiliyorum. Bardağı hemen almadığımda kaşları kalkıyor. "Seni tekrar beslememi mi istiyorsun? Çünkü yapabilirim ama bu sana pahalıya patlayacak."

"Bana mı mal oldu?" Homurdanıyorum.

"Mmhmm. Seçiminizi çabuk yapsanız iyi olur."

Son birkaç gün içinde Adalyn Hutton hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da zorlamayı sevdiğidir. Restoranda da yaptı, şimdi de yapıyor. Asıl soru, pes edip eğlenmesine izin mi vereceğim yoksa onu durduracak mıyım?

Karar vermem için gözlerindeki heyecan parıltısına bir kez bakmam yetiyor.

Ağzımı açıyorum ve göz kırparak onu bekliyorum. Kaşığa biraz kahverengi gelato koyup ağzıma atarken dudakları kocaman gamzeli bir sırıtışa dönüşüyor. Kahve aromalı, tadı demlikten yeni çıkmış bir fincanı yudumlamak kadar güçlü.

"Yaşlı bir adamın ne türden hoşlanacağını tahmin ettim. Haklı mıydım?" diye takılıyor.

Kaşlarımı çatmış gibi yapıyorum. "İkimiz de biliyoruz ki sen sadece en sevdiğini seçtin."

"Hiç şansın yok. Sana sade kahveci bir kız gibi mi görünüyorum?"

Soru yine bir meydan okuma gibi geliyor ama bu sefer geri adım atıyorum.

Luis bize tekrar katıldığında minnettarım, bu kez parmaklarının arasında mükemmel yetişmiş bir hibiskus çiçeğinin sapını tutuyor. Soluk turuncu renkte ve ortasında bir pembe patlaması var. Bunu bulmasının ne kadar uzun sürdüğü, standı çevreleyen çiçek ormanı arasında bulmanın ne kadar zor olduğunu gösteriyor olmalı.

Addie'nin dikkati Luis'e kayar ve bir adım geri çekilir.
"Aman Tanrım! Bu benim için mi?"

"Sı. Evet. Bu renk türünün tek örneği."

Hemen ondan alıp burnuna götürüyor.
Gözlerinin üzerinde bir parıltı kayıyor ve midem sıkışıyor.

"Sen çok . Saçıma sürmeli miyim? Hatta elbiseme uyuyor."

"Evet," diye kaçırdım. "Eğer istersen."

"Karım saçına çiçek takardı," diyor Luis alçak sesle, Addie'nin erkenden tarif ettiği acı şimdi benim için aşikâr hale geliyor. "Ebegümeci değil ama zambak. En sevdiğim çiçektir."

" halde bu çiçek onu onurlandırsın," diye mırıldanıyor Adalyn. Çiçeği kulağının arkasına kaydırıyor ve adamın koluna rahatlatıcı bir dokunuş yapıyor. Gülümsemesi kırılğan ama gerçek.

İkisi arasında tuhaf ama güzel bir dostluğun gelişmesini izlerken göğsüm ısınıyor. Büyük olasılıkla birbirlerini bir daha göremeyecekler ama şu anda bunun bir önemi yok. Adalyn ona muhtemelen yıllardır sahip olmadığı bir şey verdi.

Arkadaşlık. Kısacık bir an için bile olsa.

Birlikte geçirdiğimiz her gün, onun daha önce hiç görmediğim başka bir yönünü ortaya çıkarıyor. Çok az tanıdığı insanlara karşı bile sevgileri güçlü ve şefkatli, sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi.

Luis titreyen, buruşuk elini Adalyn'inkinin üzerine koyuyor ve "Kimsenin seni sıradan hissetmesine izin verme. Eres cualquier cosa menos."

Adalyn'in yüzünden fışkıran hayranlık, İspanyolca bilmemesini ve az önce ona ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmamasını umursamadığını anlatmaya yetiyor. Sözleri her halükarda kalbinin içine sızıyor.

DUBLIN, İRLANDA'DAKİ KIRALIK EVİMİZ KÜÇÜK. ZAMANLA İçeri girip çantalarımızı yataklarımıza bıraktığımızda saat sabahın bir buçuğuydu ve yorgunluk kemiklerimi ağırlaştırıyordu. Madrid'den uçuş hızlıydı ama sanırım dört günlük kalışımızdan sonra bir parçamı orada bıraktım. Ufacık bir parça ama eksikliğini hissedebiliyorum. Cooper'ın da aynı şeyi hissedip hissetmediğini ya da Madrid'in çoktan onun arka görüş alanında olup olmadığını merak ediyorum.

"Önce banyoyu kullanabilirsin. Ben gidip evi kontrol edeceğim," diyor. Uzun boyu yatak odasının penceresine tünemiş, bir koluyla uzun perdeyi tutarak dışarıyı görebiliyor.

"Pekala. Teşekkürler."

Bavulumun fermuarını açıyorum ve banyoya girmeden önce ihtiyacım olan her şeyi arıyorum. Daire gibi küçük. Ayakta duran porselen bir lavabo, üzerinde küçük bir ayna, bir tuvalet ve duş başlıklı bir küvet. Duşu açtığımda tekliyor ama ardından gelen buhar coşku verici.

Uçak yolculuğunu yıkarken gözlerim ağırlaşıyor ve kendimi sudan çıkarıp pijamalarımı giydiğimde zombi gibi hissediyorum. Dişlerimi fırçaladıktan ve nemlendiricimi sürdükten sonra kapıyı iterek açıyorum ve tek kişilik yatak odasına doğru ilerliyorum.

"Bana benim kadar yorgun olduğunu söyle, çünkü yemin ederim uyuyakalmış olabilirim!" Çıplak bir erkek kıcıyla yüz yüze geldiğimde nefesim kesildi. Dolgun. Yuvarlak. Tanrım, çok yuvarlak.

Normal bir insan bu beklenmedik manzara karşısında arkasını döner, muhtemelen utanır ya da kesinlikle görmemesi gereken bir şeyi gördüğü için düpedüz mahcup olurdu ama ben hiçbir zaman normal olmadım. Ve Cooper'ın kıcı normal olmaktan çok uzak. Tam bir şaheser.

"Squat yapıyor musun? Yapmak zorundasın. Böyle bir kıcın sana doğuştan gelmesine imkân yok," diye saçmalıyorum ve sonunda gözlerimi onun kıcından ayırıp sert omzunun üzerinden beni izleyen bir çift geniş, paniklemiş kahverengi gözlere dikiyorum.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor hızla, ağır görünümlü yorganı yatağından çekip alıyor ve bir havlu gibi beline doluyor. "Üzerimi değiştirmek için daha fazla zamanım var sanıyordum. Normalden daha sessizdin."

"Bana yüksek sesle mi sesleniyorsun?"

Gülüştü kararsız, neredeyse inançsız. "Evet. Yürürken tepiniyorsun. Bu bir uyarı çağrısı gibi."

"Ben tepinmem," diye savunuyorum. "Yaparsın."

"Belki de yaşlı adam kulaklarınla beni duyabilmen için yapıyorumdur."

Yatağın kenarına oturuyor, battaniye hâlâ üzerinde, yumuşak mavi polo tişörtünün eteklerini içine sokmuş. Gözlerimiz ikimizin de kaybetmek istemediği sessiz bir savaşta kilitli kalıyor.

"O zaman itiraf ediyorsun," diyor.

"Ne dedin? Hayır. Belki dedim. Yani, belki de tepinmiş olsaydım, sebebi bu olurdu. Hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Ah," diye mırıldanıyor tek omuz . "Doğru."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yenilgiyi kabullenmeyi öğrenmek için şu andan daha iyi bir zaman olamaz Adalyn. Ben iyi bir öğretmenim. Yüzüne vurmayacağım

yüzün."

Alay ediyorum. "Evet, doğru. Kazanmaktan başka hiçbir şey kabul edilmeyecek."

"Sen öyle diyorsan," diye şarkı söylüyor yataktan kalkıp bana doğru yürürken.

Hareketlerinden güven damlıyor. Şu anda kalbimi kendime rağmen çarptıran bir havası var. O kadar yaklaştığında donup kalıyorum, kolonyasının kokusunu alabiliyorum, o mükemmel odunsu karışım üzerimden kayıp gidiyor.

"Seni geçmem gerek. Bu battaniye beni ısıtık yapmadan önce giyineceğim."

Kendimi başımı sallarken buluyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Yatakların ucunda durup yolu kapattığım yerden geçip gitmesi için yeterli alan yok. Öyleyse yürü Adalyn. Vücudunun sıcaklığı içime sızıyor ve ağzımı kurutuyor. Neler oluyor?

"Adalyn." Ses tonunda mizah var. "İyi misin?"

Aklım başıma geldiğinde neredeyse hızlı bir teşekkür patlatacaktım ve yana doğru sarsılarak geçmesi için fazlasıyla yer açtım.

"Evet!" diye ciyaklayarak elindeki giysilere bakıyorum. Kavrayışı sıkı, eklemleri hafif beyaz görünüyor.

"Döneceğim o zaman," dedi ve gitti, hava tenimde aniden soğudu.

Banyo kapısının kapanma sesini duyunca yatağa atlıyorum, cızırtılı yorganın altına girdiğimde ipek pijama şortumun beni kamçılmasını umursamıyorum. ısıtık olmak istemediğini söylerken yalan söylemiyordu. Bu şey zımpara kağıdından yapılmış gibi hissettiriyor.

Yine de gözlerimi kapatıyorum ve çıplak, şeftali gibi bir kışın ve az önce orada olan her şeyin zihnimdeki resmini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yorgun olduğumda iyi davranamıyorum, ya da en azından şu anki olağandışı tepkilerimi buna bağlayacağım.

Ben bir şeyler düşünmeye çalışıp başarısız olurken, suyun şırıltılı sesi dairenin içinde süzülüyor.

Cooper'ın birkaç dakika önce içinde bulunduğum küvetteki görüntüsü dışında, çıplak ve sabunlu.

Hayatımda ilk kez Cooper'ı merak etmeme izin verdim. Bugüne kadar hiç aklıma gelmeyecek şeyleri aklıma getirdim. Bu yolculuktan önce.

Birdenbire cevaplanmasını istediğim sorular oluştu. Mesela flört geçmişi nedir? Kaç kadınla birlikte oldu? Büyük aile yemeklerine birini getirdiğini görmememin bir nedeni var mı?

Yutkunuyorum, sırtüstü düşünüyorum ve ellerimi karnımda birleştiriyorum. Duş hala akıyor ve boş yatağına bakmak için gözlerimi açtığımda, neredeyse kendimden hayal kırıklığına uğrayarak ağır bir şekilde nefes veriyorum.

"Başlama Adalyn," diye fısıldıyorum, sırtımı ilave yatağa dönüyorum ve bu düşünceleri bir daha asla bulamayacağımı umduğum bir yere kilitliyorum.



"CİDDİ OLARAK ONU ÖPECEK DEĞİLSİN," diye kekeliyor Cooper durduğu yerde, şaşkınlıkla beni izlerken.

Genişçe sırtıyıyorum ve kendimi taş kale zeminine indirmeye devam ediyorum. Blarney Taşı şimdi tam arkamda ve Cooper'a kaşlarımı sallamadan önce omzumun üzerinden gizlice ona bir göz atıyorum.

Taşı öpmenin size güzel konuşma gücü verdiği biliniyor. Buna inandığımı sanmıyorum ama yine de denemek istiyorum. Cooper, diğer yandan . . .

"Beni gerçekten tek başıma mı öpeceksin?" Soruyorum.

"Dudaklarını ona değdirirsen hastalık kaparsın. ve birimizin eve gidip ailelerimize neler olduğunu açıklayabilmesi gerekiyor."

"Belki onu öptüğümde ve bana bahşedilmesi gereken sözde güzel konuşmayı yaptığımda bana hak verirsin

Sonra. Zaten çok iyi bir konuşmacıyım, bu yüzden çok daha tehlikeli olmak üzereyim.

"İşe yaramayacak. Pek çok şeyi kabul ediyorum ama bunu? Hiç şansım yok."

"Seni endişelendiren öpüşmek mi yoksa zemin ile taş arasındaki boşluktan düşebileceğin gerçeği mi?"

"İkisi de," diye belirtiyor.

Öfkelendim. "Peki. En azından düşüp ölmemem için ayak bileklerimi tutar mısınız?"

"Tabii ki." Yanıma yaklaşıp sırtım taşa değene kadar yaslanmamı bekliyor. "Bununla sınırları test etmeye çalışma ve sadece olması gerektiği gibi parmaklıklara tutun."

"Bana biraz kredi verin. Ben risk alan biriyim ama aptal değilim." Göz kırparak ayak bileklerimi kavramasını bekliyorum ve sonra boynumu çıkıntının üzerine eğip duvardaki parmaklıklara uzanıyorum.

Kendimi duvara yaklaştıırken karın kaslarım birbirine kenetleniyor ve Cooper ayak bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. Görünüşe göre ona düşündüğümünden daha fazla güveniyorum çünkü o beni tuttuğu sürece düşmekle ilgili tek bir endişem bile yok.

"Şimdi onu öpeceğim," diye şarkı söylüyorum.

"Seni tanımak güzeldi," diye mırıldanıyor.

"Biraz gevşeyin, bebekler. Kızınızda bu kadar büyük bir sopa olması için çok gençsiniz."

"Yaşlı olduğumu sanıyordum."

Bir kahkaha attım. "Beni yakaladın."

Dudaklarım taşla bir saniyeden daha kısa bir süre buluşuyor, sonra onları çekip kendimi tekrar oturur pozisyona getiriyorum. Cooper ayaklarımın dibinde ve elleri onları geri çekmeden önce bir an oyalanıyor.

"Başarılı hissediyor musun?"

diye soruyor. "Hem de çok.

Şimdi sıra sende."

Ayağa kalkıyor ve insanlara kayıtsızca bakıyor. "Komik. Ama sanırım gitme vakti geldi. Ben oldukça

aç."

"Taşı öpersen yemek yerimizi seçmene izin veririm."

"Daha kaç kere benden bunu yapmamı isteyeceksin?"

Bu mu?"

Omuz silkiyorum. "Bir milyon, aşağı yukarı birkaç tane."

Yüz ifadesi artık çok daha az ciddi, sanki bana teslim olmaya başlıyor. Daha fazla zorladıkça gururum kabarıyor.

"Harika bir fotoğraf çekimi olur."

"Senin için mi?"

"Senin ve benim için. Eminim baban rahatlık alanının dışına çıktığını görse çok sevinirdi."

"Babamı memnun etmek çok kolay."

"Bu hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat, Sparrow. Şimdi yapmazsan pişman olabilirsin."

İç çekip isteksizce de olsa benimle yer değiştirdiğinde gülümsemem artmaya başlıyor. Olması gerekenden daha büyük bir zafer gibi geliyor ama umurumda değil. Ayaklarının dibine oturuyorum ve inciklerine sarılmadan önce onun da benimle aynı pozisyona gelmesini bekliyorum. Biraz dikkatli manevra yapmak gerekiyor ama onun da çıkıntının üzerinde sallanırken birkaç fotoğrafını çekmeyi başarıyorum.

"Sakın bırakma," diye alaycı bir şekilde uyarıyorum.

Cevap vermiyor, sadece arkasına yaslanıp taşı öpüyor. Bir süre sonra tekrar ayağa kalktığında yüzü buruşmuş.

"Biraz gargaraya ihtiyacım var."

"Gidip sana biraz bulalım o zaman. Risk aldığın için seni tebrik etmek adına ben bile alırım."

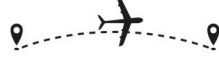
"Ne kadar cömertsin, Addie. Teşekkür ederim."

Sırıtarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Bir şey değil."

"Bu fotoğrafları tanıdığınız herkesle paylaşmanızı bekliyorum, böylece bu deneyimin karşılığını almış olurum."

Kolumu onun koluna dolayarak "Bunu birkaç kişiyle paylaşacağım ama senin için de uygunsa bu anı çoğunlukla kendime saklamak istiyorum" dediğimde bir kahkaha atıyorum.

Sonraki sözleri nazikti. "Evet, benim için sorun değil."



Ertesi akşam barı heyecanlı ve yüksek seslerle karışık Keltçe bir melodi dolduruyor. Etrafımızdaki enerji başka hiçbir şeye benzemiyor. Bira bardaklarının çınlamasından ve her yönden gelen çığlıklara kadar, içeri girdiğimizden beri gülümsemeyi bırakamadım. Neşe kanımın derimin altında karıncalanmasına neden oluyor.

Keşiflerle dolu bir günün ardından tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"Tatlı mı baharatlı mı, Sparrow?" Dirseklerimi masaya koyup ellerimi çenemin altında kıvrarak soruyorum. Cooper menüsünden başını kaldırıp bakıyor.

"Tam olarak neyi tartışıyoruz?"

"Tavuk kanadı, tabii ki."

"O zaman baharatlı."

Sırıtiyorum, kafamda bir fikir şekilleniyor. "Ne kadar baharatlı?"

Hafif baharatlı mı yoksa gerçekten baharatlı mı?"

Arkasına yaslanmış, bir kolunu kabinin arkasına sarkıtmış. Giydiği siyah gömleğin üstteki iki düğmesini açık bıraktığı yer, soluk teninin üzerindeki hafif kahverengi saçları ortaya çıkarıyor. Kardeşlerimi siyah mürekkeple kaplı görmeye o kadar alışmışım ki dövmesiz bir tene bakmak tuhaf geliyor.

"Gerçekten baharatlı. Ya sert ol ya da eve git, değil mi?"

Ellerimi masanın üzerine bırakıp sıırıtiyorum. "Hemen döneceğim."

Sonra bara doğru ilerliyorum, barda küçük bir boşluk bulup iki iri yarı adamın arasına sıkıştığımda bile gülümsemem değişmiyor. Kollarımı tezgâha dayayıp barmeni beklerken konuşmaları kesiliyor ama

Onlara pek dikkat etmiyorum. Burada dururken Cooper'ın gözleri sırtımda delikler açıyor ve bir an için buraya gelip beni masaya geri çekip bir nutuk çekecek mi diye merak ediyorum ama çekmiyor. Ona bir bakış attığımda, kabinde beklediğini, her an yerinden fırlamaya hazır görüldüğünü görüyorum ama saniyeler geçmeye devam etse de olduğu yerde kalıyor.

Bana nefes almam için yer açıyor. İzliyor ama ona ihtiyaç duymadığım yerlerde kendini dahil etmiyor. Bunun farkına varmak içimde bir şeyleri sarsıyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Barmen beni fark eder etmez siparişimi almakta gecikmiyor ve gözleri minimal göğüs dekolteme kayarken bile keyfim kaçmıyor. İki ağır köpüklü bira bardağını kavriyorum ve yanımda hâlâ sessiz duran iki adama mırıldandığım bir özürle geri çekiliyorum.

"Umarım biranı ekstra köpüklü, tavuk kanatlarını da ateşli seviyorsundur, bebek keki. Bence bu gece küçük bir yarışma yapmalıyız ve ikimizden biri tükenene kadar buradan ayrılmayacağız," diyorum ve Cooper'a bira bardağını uzatıyorum.

Bana göz kırpmıyor, ifadesi hiçbir şey ele vermiyor. "Bira içme ve tavuk yeme yarışması mı yapmak istiyorsun?"

"Aynen öyle. Gecenin sonuna kadar en çok yiyen ve içen kazanır. Var mısın, yoksa seni yere sermemden mi korkuyorsun?"

Gözlerinin ince bir güvensizlikle üzerimde gezinmesini kaçırmıyorum. Boyum şu anda benim en büyük avantajım olabilir. Birlikte geçirdiğimiz son bir haftadan sonra bile yemeğimi ne kadar ciddiye aldığımı gerçekten bilmiyor. Ufak tefek olabilirim ama midem bunu her zaman anlamıyor.

"Senin için kolay bir galibiyet olmalı, değil mi?" Onu kışkırtarak ekliyorum.

"Öyle olmalı," diye kabul ediyor. "Ee? Başlıyor muyuz?"

Bir elini havada gezdiriyor. "Dur bakalım, daha ne için yarıştığımızı bile söylemedin."

Omuz silkiyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Buna karar vermek sizin işiniz. Ne de olsa bu sizin yarışmanız."

"Nihai övünme hakları yeterli değil mi?" Ben soruyorum.

"Eğer bu gece sarhoş kışına bakmak zorunda kalacaksam, değiller."

"Güzel. İyi bir noktaya değindin. Kazanan, kaybedenin istediği zaman bir iyilik talep edebilmesine ne dersiniz? Eminim bir gün bunu kullanabilirim."

Yumuşak kahverengi gözleri keskinleşmeden önce bunu zihninde birkaç sessiz vuruş için yuvarlıyor. "Anlaştık."

Elini masanın üzerine uzatıyor. Hevesle sıkıyorum ve on beş dakika sonra masaya iki tabak dolusu sıcak kanat ve iki tank dolusu bira geliyor.

Cooper heyecanla kanatlarına bakıyor ve bardağını sıkıca tutuyor. "Üç deyince." demeden önce ben de aynısını yapıyorum.

Başını salladı. "Bir."

Dizim zıplıyor. "İki."

İkimiz de kupalarımızı havaya kaldırıp dudaklarımıza bastırıyoruz. "Üç!"

Bağırırken birkaç seyirci merakla bize bakıyor ama diğerleri tarafından fark edilmiyoruz. Başka biri bakmayı tercih ettiyse de onlara aldırış etmiyorum. Biz kadehlerimizi kaldırıp içerken hepsi arka planda kayboluyor.

Cooper'ın boğazı her yutkunuşta sallanıyor, dudakları kenarlarından kıvrılıyor. O bunu bir erkeğin yapabileceği en çekici şeylerden biri gibi göstermeyi başarırken, ben bu devasa bira bardağını yudumlarken ne kadar aptal göründüğümü düşünüp kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Karnım doyarken, o birasını bitirip kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bardağı yere bırakıp benimkini bitirmemi beklerken bile bu anın tadını çıkarıyorum.

"Yavaş bir başlangıç," diye beni dürtüyor.

Son ve uzun bir çekişle bardağı biraz zorlayarak masaya bırakıyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

Ona dişlek bir sırıtma veriyorum. "Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır, yaşlı adam."

"Bana yine yaşlı de Adalyn," diye gürlüyor. Garip bir kahkaha atmadan önce ses tonundaki düşüş karşısında donup kalıyorum.

"Yoksa ne olur?"

Masanın öbür ucuna uzanıp tavuk kanatlarımdan birini parmaklarının arasına almadan önce yüz ifadesi değişiyor. Sonra bir baktım, kanadı dudaklarıma bastırıyor ve göz kırpmıyor.

"Ye. Bunların geldiği yerde daha çok var."

COOPER'IN CEKETİNİ HEVESLE ALIRKEN YER DÖNÜYOR.

Uzattığı elini etrafıma doluyorum. Onun gibi kokuyor ve barın içi hâlâ sıcak. Sokakta yürürken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, yumuşak bir müzik uğultusu peşimizi bırakmıyor.

Delicesine sarhoşum. Ve mutluyum. Sıcak bir ağızla mutluyum. Yanan bir ağızla. Bardan çıkmadan önce boğazımdan aşağı bir bardak sütü zorla içtikten sonra bile. Ellerimi ağzıma götürüp üflüyorum, ateş görmeyi umarak. Sıcak havadan başka bir şey çıkmayınca hayal kırıklığına uğradım.

"Damak tadım tomurcuklanmıyor," diye bağıriyorum sokağa doğru, sesimin gıcirtısından kaşlarım içeri kıvrılıyor. Cooper'ı yenmek için sekiz tank bira ve üç tabak sıcak kanat gerekiyordu. Beklediğimden daha fazla bira ve daha az kanat ama ben bir şampiyonum.

Sıcak bir el dirseğimi kavriyor ve ayakkabılarımda içinde tökezlerken beni sabitliyor. Neden bu ayakkabıları giydim ki? Serçe parmaklarım çok acıyor.

"Artık sonsuza dek yok olacaklar," diye cevap veriyor Cooper, sesi benim kadar sarhoş ama daha az ciyaklıyor.

Kahretsin, sesi hiç de gıcirtılı değil. Derin ve nazik ama bazen de şaşırtıcı derecede emredici. Acaba yatakta da kullanıyor mu? Gizliden gizliye patronluk mu taslıyor? Bu fikri kafamda zor, adamın kızardığını düşünürsek

Bana iltifat ediyor. K f rl  komutlar verdiğini hayal bile edemiyorum.

Ben durduramadan bir kıkırdama ağzımdan kaçıyor. Cooper soruyor, "Bu kadar komik olan ne?"

"Seni yatakta iğrenç emirler verirken hayal ediyordum."

Bu kez tökezleyen o ve parmakları hâlâ koluma dolanmışken ben de onunla birlikte hareket ediyorum. Birdenbire düşüyoruz, düşüyoruz, düşüyoruz. Ceketini omzumdan kayıp bizden saniyeler önce yere yuvarlanırken soğuk hava kollarıma çarpıyor.

"Cooper!"

"Hayatımı sikeyim." Rüzgar onun sarhoş lanetini çalıyor.

 imler çok yeşil. Çok uzun, kalın ve nemli tenime değiyor. Sert de. Sert mi? G r ş m netleşene kadar gözlerimi kırpıştırıyorum ve bedenim altımda birinin olduğunu hissediyor. Kollar belime sıkıca sarılmış ve sert bir göğüs benimkiyle aynı anda hızla yükselip alçalıyor.

"Oh," diye geveliyorum. Parmaklarım Cooper'ın başının yanındaki çimlerde kıvrılıyor, kendimi onun üzerinde tutuyorum, kalçalarım onun kalçalarına bastırıyor, bacaklarım onunkilerin arasına sıkışıyor. "Merhaba."

Ağzı sımsıkı kapalı, gözlerini sıkıyor ve belimi bırakıyor, kolları t kezlediğimiz avluya düşüyor. Sırtı ıslanmış olmalı ve ben onun sarsılıp beni bir kenara bırakmasını bekliyorum, ama o sadece uzun bir nefes veriyor ve dikkatlice bana bakıyor. Kirpiklerini kırpıştırarak bakışlarını yüzümde aşağıdan yukarıya doğru gezdiriyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor.

"Belki de onun yerine sana Beyaz Atlı Prens lakabını takmalıydım," diye cevap veriyorum.

şaşkınlık bakışlarını dolduruyor.

"Neden?" "Benim için kendini feda ettin."

"Dramatik. Sadece kıyafetlerindeki  imen lekelerinden şikayet ettiğini duymak istemedim."

Hı kırıyorum ve vücuduna yaslanıyorum. Böyle bir pozisyona girmeyeli uzun zaman olmuştu ama zihnim buna odaklanamayacak kadar gevşek. Bir kez parmaklarım

Çimenleri omuzlarının üzerinde gezdiriyorum ve yanağımın içini ısııyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye .

"Kocalık için uygun olup olmadığını hissetmek. Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Kelimelerin ağzımdan çıkması kulağa saçma geliyor ama alkol beni tek bir kaygıdan bile yoksun bıraktı.

"Ben koca olacak biri değilim." dediğinde flört şakam ciddileşti.

"Neden olmasın?"

"Biri için nasıl böyle olunur bilmiyorum." Çok açılmış gibi söylüyor.

Yağmur kokusu o kadar ani geliyor ki başımı arkaya eğip önceden parlak olan akşam gökyüzüne bakıyorum ve onu sonsuz kara bulutlarla boyanmış buluyorum. Cooper'a dönüp kaşlarımı çatıyorum, başparmağım gömleğinin açık kumaşının içine kayıyor ve köprücük kemiğinin ucunu okşuyor.

"Birine nasıl eş olunur bilmiyorum ama umurumda değil. Denemek istiyorum."

Başını sallıyor. "Henüz kimsenin karısı olmana gerek yok."

Başımı eğiyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu bildiğini nasıl düşünürsün?"

Çenemi eğerek, parmaklarının tıpkı benimkiler gibi yan tarafındaki çimenleri ısırmasını izliyorum, ama nedense sarhoş zihnim bu eylemden rahatsız oluyor. Bana dokunmaktansa tırnaklarının altını kirletmeyi tercih .

"Bilmediğim çok açık, o halde neden bana söylemiyorsun Adalyn?"

İşte yine o emredici ses tonu. Bu sefer, omurgamdan aşağıya doğru bir ateş hattı sürüklüyor ve yanıktan uzaklaşmak için eğiliyorum.

Bu beni sadece önümdeki yangına yaklaştıırıyor.

"İhtiyacım var ..." Sözümü kesiyorum. Kanımdaki alkol korkunç, sorun yaratan fikirlerle şarkı söylemeye başlıyor. Bir flaş of

Gök gürültüsü uzun, heyecan verici bir gümbürtüyle üzerimize yuvarlanırken şimşekler sokağı dolduruyor. Bu ya olağanüstü boyutta bir işaret ya da bir uyarı. Ben birinci seçeneği seçiyorum.

"İhtiyacın . . . ?" diye yankılanıyor usulca.

"Bir şey yapmam lazım. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Tamamen çılgınca ve aptalca bir şey."

"Yaptığın her şey çılgınca ve biraz da aptalca," diyor, bir şekilde yargılamadan.

"Tüm bu şeylerden daha ileri gitmek istiyorum" demeden önce alt dudağımı ısııyorum.

"Sen neden ?"

Omzumdaki şeytan yumruklarını göğsüne indirirken melek iç geçiriyor, arkasını dönüp kulaklarını kapatıyor.

Cooper aklımdaki şeyi asla kabul etmez. Ama ya kabul etseydi? Ya onu tamamen çılgınca bir şey yapmaya ikna edebilirsem? Bana karşı kurulan ihtimalleri yenme fikri, vahşi ve aç bir köpeğin önünde biftek sallandırmak gibi. Adrenalin hızla içeri girerken derimin altındaki kanın sıcak gümbürtüsü neredeyse kudurmuş gibi.

"Evlen benimle. Bu gece."

Gözleri irileşiyor, şaşkınlık ve alkol onları parlak gösteriyor. Yavaşça göz kırpmıyor, sanki ayağa fırlayıp "Şaka yapıyorum!" dememi bekliyormuş gibi beni izliyor. Kılımı bile kıpırdatmıyorum, hâlâ bir battaniye gibi üzerine uzanıyorum.

"Ciddi olamazsın."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar komik bir fikir mi? Benimle İrlanda'da evlenmek?"

"Komik mi? Hayır. Korkutucu mu? Lanet olsun, evet."

"Biraz yaşa, Coop. Risk al." Sesimi fısıltıya indiriyorum ve dişlerimi göstererek yaklaşıyorum. "Vahşi ol."

Gözlerini kırpmadan bana bakarken adem elması sallanıyor. "Biz sarhoşuz."

"İşte yüzden yapmalıyız." "Bu kötü bir fikir."

Geri adım atmayı reddederek, "Kötü fikirler eğlenceli olanlardır," diyorum.

"Sabah pişman oluruz."

"Çok geçmeden ... neydi o kelime?"

Ağzının kenarları aptalca bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Arnold?"

Hâlâ kulağa doğru gelmiyor ama umurumda değil. "Tabii.

Bu." "Yine de hiç geçmeyecek. Sonra bile. Sonsuza kadar."

"Pişman olmazdım. Ya bir daha hiç evlenmezsem?"

En azından bir kez yaptım

diyebilirim." "Biz sarhoşuz."

"Bunu zaten söyledin."

"Ben senden büyüğüm. Diğerleri seni buna zorladığımı düşünebilir."

Bu beni güldürüyor. Kuşları kaçıran, göğsü sızlatan bir kahkaha. Cooper bunu benim kadar komik bulmuyor ama bu beni durdurmuyor.

"O zaman beni yeterince tanımıyorlar. Bu da önemsiz anlamına gelir." Parmağımı göğsüme sokuyorum. "Ben hiçbir şeye zorlanmam. Ayrıca, bu bir sır olacak." Parmağımı dudaklarına götürüp bastırıyorum. "Şşş."

Parmak ucumu dişlerinin arasına alıp usulca ısırıldığında kızarıyorum. Gözleri kararıyor, bakışları ağırlaşıyor. "Bir sır mı?"

"Kirli bir tane."

Parmağımı bırakırken gülüşü gergin. "Sen asla kirli bir sır olamazsın."

"Tamam. Bana temiz bir tane yap o zaman."

Göğsüm kabarırken meme uçlarım sütyenime sürtünüyor. Beynimin mantıklı olan kısmı geri çekilmem ve kendimi toparlamam için bağılıyor, ama kan dolaşımdaki tüm bira bu sesi tamamen yok olana kadar köreltiyor. Kahretsin, altımda iyi hissediyor. Güçlü ve güvenli. Yasak.

Bu, içinde olmamız gereken son durum. Bunlar düşünmem gereken son düşünceler. Ama rüzgara karşı üç yaprak olduğunuzda, her şey en iyi fikir gibi geliyor.

Parmağımı gevşekçe ısırmasını fırsat bilip şimdi ne yapacağını merak ederek parmağımı ağzının içine doğru itmemin tek açıklaması bu. Beni şaşırtarak parmağımı daha derine çekip emdiğinde bacaklarımın arasında bir elektrik atışı oluyor.

Bir iniltiyi yutup fısıldarken boğazım düğümleniyor: "Ee? Yalvarmamı ister misin?"

Parmağımı ağzından başını bir kez daha sallıyor. Beni pelteye çeviren iki kelimeyi gevelerken gözleri benimkileri bırakmayı reddediyor.

"Hayır. Henüz değil."



Midemdeki çalkantıdan uyandım. Kendimi yataktan fırlatıp banyoya koşarken dün gece yediğim ve içtiğim her şey bir çamaşır makinesinin içindeymiş gibi dönüyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve klozete kusmadan önce saçlarımı yüzümden çekecek vaktim bile olmuyor.

Banyo fayansları bacaklarımın ve dizlerimin sıcak tenini serinletirken içimden bir inilti kaçıyor. Gömleğim terden kayganlaşmış sırtıma yapışıyor ve eğer kollarım bu kadar ağır olmasaydı, onu hemen yırtıp atabilirdim.

Dışarıdaki halının üzerindeki yumuşak ayak sesleri kaskatı kesilmeme neden oluyor. Yüzümü dirseğime saklıyorum ve oda dönmeye devam ederken gözlerimi kapatıyorum. Kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda insanların beni görmesinden hiç hoşlanmadım ve Cooper'ın da buna bir istisna teşkil edeceğini sanmıyorum.

"Sen iyi misin?" Cooper usulca sordu. Sesinin sertliğine ve benim ondan önce uyanmış olmama bakılırsa, muhtemelen sabahın çok erken bir saatiydi.

"Hayır," diyorum dirseğime doğru.

"İçtikten sonra sık sık hasta olur musun?" "Hayır."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Şaşırtıcı bir şekilde "Hayır" derken endişe beni sarıyor. "Tamam."

Kolumu kaldırıp baktığımda onu yanımda oturmuş, sırtını küvete dayamış, dizlerini bükmüş ve kollarını iki yana açmış halde buluyorum. Gözlerinin altındaki torbalara ve her yöne kalkmış kıvrık saçlarına bakıp nefes nefese bir kahkaha atıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Mırıldanıyorum, tuvaletin kapağını kapatıp sifonu çekiyorum.

"Göründüğün gibi, ama kusmadan."

"Şanslısın."

Mırıldanıyor, elini yüzüne silerken gözleri odanın içinde geziniyor. Onu bunu yaparken izlediğimde içimi kemiren bir his var. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor ama söylemeye korkuyor.

"Ne ?" Ben soruyorum.

Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir şey beliriyor, sonra kayboluyor ve yerini okunması imkânsız bir ifade alıyor. "Dün gece ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Bira ve kanatları ve ikinci tabağımı bitirdikten sonra dudaklarımın nasıl yandığını hatırlıyorum. Hatta masamızın yanında bir kalabalık vardı ve ben beşinci biramı Cooper'dan birkaç saniye önce bitirirken bizi alkışlıyorlardı.

"Barmen masamızı temizledikten ve beni galip ilan ettikten sonra her şey karardı. O bile biraz bulanık."

Çenesini eğiyor ve yutkunuyor. Tekrar bana baktığında gözlerinde suçluluk duygusu var. Kaşlarım içe doğru çekiliyor.

"Neden? Dün gece ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Senin yaptığından çok daha fazlası değil. Dalga dalga geliyor ama sanırım bir araya getirmeye başlıyorum" diyor.

"Tamam . . ." Dudaklarımı büzüyorum. "Peki, neden duvarda keçeli kalem kullandıktan ve azarlandıktan sonra Liam'a benziyorsun?"

Sevimli yeğenimden bahsetmek bile Cooper'ın kafasından geçenleri çözmeye yetmiyor. Bu

ancak sol elini havaya kaldırdığında kırılıyor ve beni de yanında götürüyor.

Korku beni sardı. "Bu bir-"

Yavaşça başını eğip onaylıyor. Sonra gözlerinin elime kayışını izliyorum.

"," diye fısıldıyorum, sanki bu onları gizleyecekmiş gibi parmaklarımı yumruk yapıyorum.

İşe yaramıyor. Bakışlarını takip edip yüzük parmağımdaki eşleşen dövmeyle bulduğum anda tuvaletin kapağını açıp midemde kalan her şeyi atıyorum.

Sikeyim.

13

KOOPER

ADALYN HUTTON BENİM KARIM.

Tamamen boku yediğimi söyleyebilirim.

Mükemmel davranış serim tek bir gecede yerle bir oldu. Moloza dönüştü. Küle.

Bir daha asla bira içmeyeceğim. Tavuk kanadı düşüncesi bile tuvalete koşup Adalyn'e katılarak midem artık kurşunla dolu hissetmeyene kadar kusmak istememe neden oluyor.

Elime bakıyorum ve parmağımı çevreleyen siyah mürekkebe dik dik bakıyorum. Dövmeler. Hem de alyans dövmeleri. Yüzde doksan sekiz eminim ki bunlar onun fikriydi. Hiçbir zaman dövme yaptıran biri olmadım. Görünüşe göre, dün gece bunun bir önemi yoktu, kendime hatırlatıyorum. Pek bir şey fark etmemiş gibiydi.

Elimi önümde çevirirken yüzüğün iç kısmında yazan isme bakarak inliyorum. Adalyn. Bahse girecek olsam, benim adımın da onun parmağında olduğunu söyledim. Daha da iyisi.

"Maddox beni öldürecek," diye mırıldanıyorum boş odaya.

Önce bana işkence edecek. Sonra öldürecek ve tekrar yapmak için geri getirecek. Oakley de katılana kadar tekrar tekrar. Belki Ava da bir sıra ister. Scarlett de.

Yatağında geriye doğru yatıyorum ve tavana bakıyorum, suçluluk duygusu işliyor. Banyodaki tuvaletin sifonu çalışıyor,

Ardından, kısa süre sonra musluk tarafından yıkanan alçak, acı dolu bir inilti.

Dün geceye dair anılarım zayıf, puslu. Bardan ayrıldığımı ya da evlenmek için bir yer bulduğumu hatırlamıyorum. Uyandığımdan beri kısa titreşimler geliyor ama önemli bir şey yok. Adalyn bana bakarken yanaklarımı okşayan mavi-pembe saçların görüntüsü gibi, dudakları hatırlayabildiğim kelimelerle ayrılıyor, sırtım ıslak ve ağrıyor. Bir de kamera rulomda bulduğum, sabahın erken saatlerinde çekilmiş bulanık bir evlilik cüzdanı fotoğrafı var.

Dün gece sorumlu davranıp yarışmamıza hayır demeliydim ama bana kendimi çok iyi hissettiren bir şeyden nasıl pişman olabilirim ki? Çok mutlu ve hafif. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca, bana ağırlık veren ya da yetişkin olmam gerektiğini hissettiren tek bir şey bile yoktu. Zor kararları veren ve herkesin eğlencesini mahveden kişi.

Adalyn benim bu yönümü ortaya çıkarıyor. Beni konfor alanımın dışına itiyor ve yeniden çocuk gibi hissetmemi sağlıyor.

Arkadaşlığımız hızla büyüyor. O kadar hızlı ki neredeyse korkutucu. Birlikte o kadar çok zaman geçiriyoruz ki, kendimizle ilgili en rastgele gerçekleri ağızımızdan kaçırmak ve farklı koşullar altında asla paylaşmayacağımız şeyleri paylaşmak ikinci doğamız haline geldi.

Bu kazara evlilik her şeyi altüst etti. Şimdi buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok.

Banyo kapısının açılma sesini ellerimi kaldırıp boğazımı temizliyorum. Adalyn odayı geçip bana doğru gelirken yüzüme bile bakmıyor.

"Seninle yatabilir miyim?" diye fısıldıyor, sesi çiğ geliyor.

Soru masum. Gözlerini kaldırıp yorgun gözlerle bana baktığında bu çok açık. Dudakları kaşlarını çatarak sarkıyor ve ben başparmağımla dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırma isteğimle savaşıyorum.

"Evet."

Yataktan kalkıyorum ve battaniyeyi geri çekip çarşafı ortaya çıkarmak için etrafından dolaşıyorum. Battaniyenin altına dalıyor ve rahatlamaya çalışan bir kedi yavrusu gibi yanağını yastığıma sürtüyor. Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor.

"Benimle yat," diyor, onu izlememi seyrederek.

"Emin misin?"

Başını sallayıp yatağa vuruyor, gözleri dalgın dalgın kapanıyor. "Konuşmalıyız."

"Yarı uykulu olmadığın zaman konuşabiliriz."

"Buraya gel, Sparrow. Belki de sabahımı kocama sarılarak geçirmek istiyorumdur."

"Bu konuda şaka yapmak için çok erken," diye mırıldanıyorum ama yine de yanına kayıyorum.

Bacağını benimkinin üzerine atıp ellerini çenesinin altında birleştirmeden önce çift kişilik yatağa sıkıştığımda iç çekiyor. Sıcak, pürüzsüz bacağı kaval kemiğim boyunca aşağı yukarı hareket ederken kaskatı kesiliyorum ama o bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

"Bu bir şaka değildi. Tam olarak değil. Akşamdan kalma olduğumda yapışkan oluyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve başımı sallıyorum.

"Pekala."

"Ailem bunu öğrendiğinde gerçekten çok üzülecek," diye nefes alıyor.

"Benimki de."

"Şimdilik bunu bir sır olarak saklamalıyız. En azından icabına bakmanın bir yolunu bulana kadar."

"Fesih mi istiyorsun?" Ona bakıyorum ve onu çoktan yakaladım. izliyor Ben merakla altında

Sarışın Kirpikleri. Yan dönerek bacağını

bacağımın arasına sıkıştırıyorum ve dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Babamın avukatını arayıp bu tür konularda uzman birini tanıyıp tanımadığını sorabilirim." "Sanırım en iyisi bu olur. En azından o zaman herkes bu kadar büyük bir

olay olmayabilir. Sadece sarhoş bir Yetişkinler gibi hallettiğimiz bir hata."

"Hata" terimi kulağa yanlış, neredeyse kirli geliyor ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Yolculuğa daha çok zamanımız var. Eğer şanslıysak, geri dönmeden önce bu işi çözebiliriz."

"Bunları ne yapacağız?" Elini kaldırıyor ve yüzük parmağını oynatıyor. "İsimlerimizi eklemek senin isteyeceğin bir şey gibi görünüyor, seni koca yumuşak."

Bir kahkaha attım. "Büyük yumuşaklık mı?"

"Kalbin bir yemek tabağı büyüklüğünde; bunu biliyorum. Duygusal bir yanınız olmalı." "Olabilir.

Duruma bağlı olarak."

Bana uykulu bir gülümseme veriyor ve daha yakına kayıyor, yüzü omzumdan sadece birkaç santim uzakta. Başını kaldırıp yanağını kaburgalarımın üzerine koyacak cesareti gösterdiğinde sıkı bir nefes alıyorum. Nane diş macunu ve kalıcı parfüm gibi kokuyor. Çiçekler ve nane birlikte olmamalı, ama söz konusu o olunca, oluyorlar.

"En azından bunu asla unutmayacaksın. Unut beni. Dövmeler kalıcıdır." Kelimeleri fısıldıyor ama yine de içimi titretiyor.

Adalyn ile geçirdiğim her anın hafızamda kalıcı olarak yer edeceğini hissediyorum. Dövme olsun ya da olmasın.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, ellerimi zyorum ve bir kolumu üzerinde gezdiriyorum, nazikçe sırtına rtyorum. Ağır bir nefes veriyor ve tişrtme daha da sokuluyor.

Gözlerimi ondan ayırıyorum. "Seninle ilgili her şeyi hatırlamak için bir dövmeye ihtiyacım olmayacak, Adalyn."



 GÜN SONRA, Adalyn ailesine FaceTime atmaya hazırlanırken ben de onun bavullarını Paris'teki otelimizin asansörüne ekiyorım. Bir şekilde onları bir haftadan uzun bir süre oyalamayı başarmıştı ama onlar da aşırı ve anlaşılır bir şekilde ısrarcı olmaya başlamışlardı.

"Tanrı aşkına, lütfen odaya girdiğimizde onlara el sallamayın. El sallarsanız dövmeleeri açıklamamızın imkanı yok."

"El sallamak yok. Anladım."

"Babam yaşayan bir yalan dedektörüdür, bu yüzden yalan söylememeye çalışın. Sadece bizi açığa çıkaracağını düşündüğünüz soruları geçiştirin," diye ekliyor, şimdi saçmalıyor.

İçgüdüsel olarak, bir elimle onun sert omurgasını okşuyorum ve sıçrayıp sonra rahatladığında bir kahkaha atıyorum. "Aileni tanıyorum. Nefes alabilirsin. Bizi ele vermeyeceğim."

Başını sallıyor. "Sana güvenmediğimden değil. . Sadece bu daha önce yaptığım bir şey değil."

"Yani daha önce İrlanda'da sarhoşken kimseyle evlenmedin mi?"

Gözlerini devirerek koluma hafifçe vuruyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Daha önce aileme böyle büyük bir konuda hiç yalan söylememiştim. Büyürken bana yalan söylemem için hiçbir sebep vermediler, bu yüzden şu anda kendimi gerçekten suçlu hissediyorum."

"Anlıyorum. Aileme yalan söylemek için çok yaşlı olduğuma eminim. Ama babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Eğer evlenmem için gerçekten görüldüğü kadar umutsuzsa, bu onu çileden çıkarır. Bu sözde peri masalının sonunu asla duyamazdım. Lanet olası romantik."

Ooey-gooey duygularını karısına yöneltebilir. Yaşlı adam her zaman tam bir pislik olmuştur, ancak sonsuza dek mutlu olma fikirleriyle kişisel hayatıma karışmasına bir sınır çiziyorum. Benimki gelirse, kollarımı açarak kabul ederim. Ama ben çocukken ilişkisine aynı şeyi yaptıktan sonra bunu hak ettiğime yemin bile, kendisinin karışmasını istemiyorum.

O zaman ile şimdiki zaman arasındaki fark, benim meraklı bir çocuk, onun ise Scarlett söz konusu olduğunda itilmeye ihtiyacı olan kör bir ihtiyar olmasıydı. Evliliğim sahte. Sahte.

İkisi aynı şey değil.

"Adam ve babam birbirlerine o kadar benziyorlar ki düşününce biraz ürkütücü geliyor. Eşleri için tam bir aptallar. Çok sevimli, değil mi?"

Bu fikirden sersemlemiş gibi bahsetme şekli ilgimi çekiyor. Ciddi bir ilişki yaşamak istediğine dair önceki konuşmamız çok mantıklı gelmeye başladı.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" Asansör kapıları bizim kata açılırken omzumdaki çantasının askısını soruyorum. Koridorda yan yana yürüyoruz.

"Ben istiyorum. Kim birinin kendisini mutlu görmek için her şeyi yapabilecek kadar aşık olmasını istemez ki? Babam annem için her şeyi bir kenara atmaya hazırdı. Kariyerini, geleceğini. Önemli olan tek şey oydu. Tabii ki böyle bir aşkı yaşamak isterim," diyor usulca, bavulunu arkasında sürükleyerek.

Boğazımı temizliyorum. "Maddox ve Braxton evlenene kadar bunun beni gerçekten etkilediğini sanmıyorum."

"Sana ne çarptı?"

"Hayat ne kadar hızlı akıyor. Pişmanlık içinizin en derinlerinde nasıl da iltihaplanıyor ve sizi nasıl da . On yıl ayrı kaldıktan sonra bile sahip oldukları şeyi ve bunun için ne kadar çok mücadele ettiklerini ne kadar . Babam SP ile evlendiğinde çok küçüktüm, bu yüzden neler olduğunu bilsem de, yıllar sonra en yakın arkadaşımın başına gelenle aynı şey değildi." Göğsümden bir yük kalktığını hissederek itiraf ediyorum. "Biriyle nasıl böyle bir partner olacağımı bilmiyor olabilirim ama öğrenmek istemeden de edemiyorum."

Odamızın önünde durduğumuzu ancak Addie bana doğru adım attığında fark ediyorum ve ikimizin arasına bakıp ayaklarımın halıya bastığını görüyorum. İkimiz de konuşmadan öylece dururken ortalık sessiz, çok sessiz. Kısa bir an için, tüm bunları onun üzerine yıkmamalı mıydım diye düşündüm. Ama yüzündeki ifade, beni bir saniye bile yargılayacağını düşünecek kadar aptal olduğumu söylüyor.

Koridorun sarı ışığı altında gözlerinde yumuşak bir takdir parıldıyor. Sanki o da şu anda benim gibi görüldüğünü hissediyor. Ona gülümsüyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Elini kaldırıp usulca yüzümün yan tarafını kavradığında elinin yavaş hareketini yakalıyorum, sıcak avuç içi çenemle aynı hizada. Başparmağı boğazımın yan tarafını okşayıp nabzımın üzerinde durduğunda nefes almayı tamamen bırakıyorum.

"Bir gün gerçek yüzüğünü kime verirsen dünyanın en şanslı kadını o olacak. Sen inanılmaz bir adamsın Cooper White. Kısa bir süreliğine de olsa seni kocam olarak gördüğüm için inanılmaz derecede mutluyum" diye mırıldanıyor.

Sözleri aklımdan geçerken beni kapının eşiğinde donup bırakıyor. Elini bırakıp odamıza girdiğinde bile hareket etmiyorum, beni burada tek başıma bırakıyor, neden onu kollarıma alıp günlerce orada tutmak istediğimi merak ediyorum.

"AMAN TANRIM, SENİ ÇOK ÖZLEDİM!" ANNEM FIŞKIRIYOR, TUTUYOR telefonu yüzüne çok yaklaştırdı.

Sanki beni hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi yoğun bir şekilde bana bakarken gözlerinde yaşlar kabarıyor. Gözlerimi bolca kırpttırıyorum, onun bu kadar görüntüsü karşısında ağlamayı reddediyorum. Bu lanet kadın.

"Anne, gideli daha iki hafta bile olmadı," diye mırıldandım.

"Ona bunu söylüyordum ama nasıl bilirsin."

Babam yüzünü kameraya yapıştırarak araya giriyor. Yanağından öpmeden önce anneme sevgi dolu bir bakış atıyor.

Telefonu onun elinden alıp kanepede yanına uzanıyor ve bu sefer çok yakın olmamak kaydıyla önlerinde tutuyor. Birbirlerine sarılmış görüntüleriyle göğsüm ısınıyor.

"Sadece tek kızımız Oakley'i özlüyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Ben de onu özlüyorum. Ama ona bir bakın. Yaşıyor ve gülümsüyor."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor annem. "Eğleniyor musun tatlım?"

"Seviyorum. Bazen biraz bunaltıcı olabiliyor ama gerçekten çok seviyorum. Madrid'de çok tatlı bir ihtiyarla tanıştık ve İrlanda birasının dünyanın herhangi bir yerinde olduğundan çok daha iyi olduğunu teyit edebilirim."

"Bira uzmanı mı ?" Babam dalga geçiyor.

Sonunda odada bana katıldığında Cooper'ın parfümü burnumu sızlatıyor. Telefonun arkasından gözleri üzerimde geziniyor ve tenimde kalıcı bir sıcaklık bırakıyor. Gözlerimiz buluşup birbirini tuttuğunda nefesim kesiliyor ve onun bakışlarında yaşayan her neyse kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Bütün gün etrafta dolaşıp keşif yaptıktan sonra bir kadeh kırmızı şarabı nasıl mideye indirdiğini görmelisin," diyor, yanıma oturup kalçasını benimkine bastırarak. Ne kadar yakın olduğunu fark edip etmediğini görmek için ona bakmamaya çalışıyorum.

"İşte benim kızım," diye sırtıyor annem. "Umarım ona iyi arkadaşlık ediyorsundur Cooper."

"Tabii ki."

"Onu biraz gevşetiyorum." Sırtıyorum.

Annemin gözleri öyle parlıyor ki ekrandan fark ediyorum. "Kulağa harika vakit geçiriyormuşsun gibi geliyor. Bunu duyduğuma sevindim. Burada biraz endişeleniyordum."

"Biraz demek yetersiz kalır. Bizi aradığınız için teşekkür ederiz," diyor babam.

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor ve gülümsemem kayboluyor. "Daha önce aramadığım için özür dilerim. Zaman elimden kaçtı sanırım. Seni endişelendirmek istememiştim."

Kalçama dokunan bir el gözlerimi ekrandan, ailemden ve onların özür dileyen ifadelerinden uzaklaştırıyor. Onun yerine dövmeli bir parmağa ve çıplak kalçamı sadece bir kez, şortumun etek ucunun hemen altında okşayan başparmağa .

Bir yandan titremeyle savaşımaya çalışırken bir yandan da yanağımın içini ısıyorum. Kameraya tekrar bakıp konuşmaya yeniden odaklandığımda yutkunmam kalınlaşıyor.

"Sorun değil, Addie. Kendi işini yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyoruz. Hayata dört elle sarılıyorsun ve bir saniyesini bile kaçırmamaya çalışıyorsun. Bunun için özür dileme. Telefonda konuşuyor olsak da olmasak da her zaman yanındayız," diyor babam yumuşak bir sesle.

Ağzımın bir tarafını kısmi bir gülümsemeye dönüştürüyorum. "Teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar."

"Seni seviyoruz t-"

"Telefondaki kız kardeşim mi?" Maddox sözünü bitiremeden annemin sözünü keser.

En büyük kardeşim telefonu ailemizden alıp kendi önünde tutarken gözlerimi deviriyorum. Playoff sakalı gitmişti, bu da playoffların bittiği anlamına geliyordu. İçimi bir suçluluk duygusu daha kaplıyor, ama bu sefer Cooper da suçluluk duygusunun kurbanı oluyor. Dişlerinin arasından bir nefes tıslıyor ve iyi olup olmadığını anlamak için ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sakalın gitmiş" demeyi seçiyorum. Bir "merhaba" ya da "seni özledim" değil.

Kaşlarını çatıyor. "Bariz olanı belirttiğin için teşekkürler." "Siz kazandınız mı?" Cooper soruyor, kelimeler gergin.

İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Nasıl bilemedik? Cevap çok açık ama bu yutkunmamı kolaylaştırmıyor. Madrid'e vardığımızdan beri telefonuma birkaç kereden fazla uzanmadım. Sosyal medya bildirimlerim sessize alındı ve sadece benim için önemli olan kişilerden gelen mesajlar dikkatimi çekti.

Kimse bana Maddox'un sezonun son playoff maçını oynadığını söylemedi. Kazanır ya da kaybeder, bilmiyorum. Biz de bilmiyoruz.

"Hayır. Yedinci maçta kaybettik," diyor kardeşim sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi.

"Neden kimse bize söylemedi?" Sesim de hissettiğim kadar kırgın çıkıyor. Tanrım, tam bir ikiyüzlüyüm.

Birden yüzük parmağım yandı.

Maddox'un gözleri yumuşuyor ve bana şöyle diyor: "Çünkü bu o kadar da önemli değil. Gelecek yıl tekrar denemek için döneceğim. Eğlenmek varken orada durup benim için üzülmene gerek yok."

"Bana söylemeliydin, Dox. Nerede olduğum önemli değil, hayatında neler olup bittiğini bilmek istiyorum," diyor Cooper.

"Kahretsin. Özür dilerim. Önemli bir olacağını düşünmemiştim.

Braxton daha sonra beni daha iyi öpmek için buradaydı."

Yüz hatlarım hafifçe gevşiyor, ağzımda bir gülümseme beliriyor. Cooper'ın devam eden rahatsızlığını hissederek konuyu değiştiriyorum. Onu rahatsız eden şey kardeşimin kaybindan çok daha fazlası.

"İyi olan eşin nerede? Ve küçük adamın? Onları özledim."

Kardeşim sadece karısından ve oğlundan bahsedildiğinde olduğu gibi ısıldıyor. Her gözeneğinden saf sevgi sızıyor. "Liam onu uykusunda kendisiyle birlikte uyuması için ikna etmeyi başardı. Benim eski odamdalar, o yüzden yalnız uyumayı reddetti. Beşiği dışında bir yerde uyumak konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz."

Yeğenime bakıcılık yaptığım geç saatlere kadar süren gecelerin anıları zihnimi dolduruyor. Uyumayı hiç sevmezdi ama bir dizi izlerken onu göğsünüze koyduğunuzda her seferinde ışık gibi sönerdi.

"Oğluna sataşma Maddox Hutton. Küçük bir çocukken zırnık kadar uyumayı reddettiğini hatırlıyorum," diye annem gönülsüzce azarlıyor.

"Adalyn içinizde iyi uyuyan tek kişiydi. Sen ve Noah'ın başımıza açtığı onca bela için o bizim ödülümüzdü. Sanki evren bizden özür diliyor gibiydi," diye ekliyor babam.

Babam gözlerini devirirken ben de dilimi Dox'a uzatıyorum. "Duydun mu, göt herif? Sanırım bu benim gerçekten de en sevilen çocuk olduğumu doğruladı."

"Babam öyle demedi," diye homurdanıyor.

"Kelimesi kelimesine söylemek zorunda değildi. Satır aralarını okuyun."

"Belki de bu kadar çok satır arasını okumayı bırakmalısın. Bir komplo teorisyeni gibi konuşmaya başladın." "Çok dramatiksin. Braxton nasıl başa çıkıyor bilmiyorum seninle."

"Göz kamaştırıcı kişiliğim, tabii ki."

Yüksek sesle homurdanıyorum. "Şimdi kim komplo teorisyeni gibi konuşuyor?"

"Seni havuza atamayacağım kadar uzaktayken tartışmaya başlamak hiç adil değil."

"Hile yapmazsan kazanacağımdan mı korkuyorsun?" Homurdanıyor. "Ben hile yapmam."

"Evet biliyorsun!"

"Hayır."

"Beni havuza atarak ya da eşyalarımı çalarak susturmaya ne diyorsun o zaman? Söyle ona, Cooper. Haklı olduğumu biliyorsun. Maddox pis bir dolandırıcı."

Yanımdaki adamın kahkahası ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor ve onun görmemesini umarak ayaklarımı olabildiğince kanepenin içine çekiyorum.

"Beşinci savunmamı yapıyorum," diyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beşinci savunmayı yapamazsın. Burası bir mahkeme salonu değil."

Bakışlarımı karşılıyor, cevap olarak kaşlarını çatıyor. "Bana aksini mi söyleteceksin?"

"Evet. Kesinlikle yapacağım," diye homurdanıyorum. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Kafamda bir fikir kök salıyor. Korkunç bir fikir, gerçekten.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve ona doğru kayıyorum, vücudumun yan tarafını onunkine daha sert bastırıyorum. Gözlerimi ona dikip parfümünden kocaman bir koku almamaya çalışırken dizlerimiz birbirine çarpıyor.

"Vakit mi?" Ona sordum.

"Ne zamanı?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldığında, telefonumu yanlışlıkla yanındaki minderin üzerine düşürdüğümü gösteriyorum. Kucağına uzanıp elimle telefonumun arkasını kapatırken ona gamzeli bir gülümseme gönderiyorum.

Vücudumu kucağında hissedince nefesi kesiliyor ama yanağımı göğsüne yaklaştırıp dalgalanan kirpiklerimin arasından ona baktığımda nefesinin tamamen kesilebileceğini düşünüyorum.

"Yalvarmam için," diye fısıldıyorum, kelimeler sadece onun için.

Gecikmeli cevabı neredeyse her şeyi daha da güzelleştiriyor. Elimde telefon, çoktan uzaklaşmışım ki ağzından sessiz bir "Aman Tanrım" çıktığını fark ettim. Anında sııttım.

"Özür dilerim çocuklar. Uçak yolculuğu beni düşündüğümde daha fazla yormuş olmalı" diyerek ekranda bekleyen yüzlerden özür diliyorum.

"Sorun değil, tatlım. Kardeşin tartışmanı bitirmek için telefonu tekrar çalmadan önce gitmene izin vereceğiz. Yakında ara, tamam mı?" Annem öyle diyor.

Göz ucuyla Cooper'ı gömleğinin yakasını çekiştirirken ve boğazını temizlerken yakalıyorum. Varlığıma karşı görüldüğü kadar bağışık olmadığını bilmek içimde saf bir memnuniyet yaratıyor. Bu konuda tamamen yalnız değilim.

"Elbette. Paris'ten ayrılmadan önce arayacağım."

Fikri onaylıyorlar ve sonra vedalaşıyoruz. Telefonu kapattıktan sonra Cooper'ın kalkıp kanepeden inmesi bir dakika bile sürmüyor. Bileğimdeki kıkırdamayı bastırıyorum ve onun banyoya doğru ilerleyişini izliyorum.

Gözlerim bu sabah uçak yolculuğu için giydiğı dar haki joggers'ın içindeki kıcına takılıyor ve utanmadan onu inceliyorum. Kendimi savunmam gerekirse, gerçekten harika bir kıcı var.

"Bana hiç cevap vermedin" diye seslendiğimde banyo kapısını arkasından kapatmak üzereydi.

Bana bakarken karnım beklentiyle geriliyor, gözlerindeki bakış zihnimi bir dünya olasılıkla çalkalıyor. Bunların çoğunu düşünmemem gerektiğini biliyorum.

"Yalvarmanı isteseydim, bunu bilirdin Adalyn."

ERTESİ SABAH VE ÖĞLEDEN SONRAYI LOUVRE'DA GEÇİRİYORUZ.

Akşam yemeğine hazırlanmak için otele dönmeden önce. Adalyn hiç şikâyet etmeden saatlerce sanat hakkında anlattıklarımı dinledi. Başını salladı, hayranlıkla baktı ve o anda birinin aklına gelebileceğini düşündüğümünden çok daha fazla soru sordu.

Mona Lisa'nın inanılmaz derecede sönük olduğunu söyleyip yoldan geçenlerin pis bakışlarına maruz kalsa bile, bu deneyimi paylaşmak için daha iyi bir partner bulamazdım. O sadece eminim ki diğerlerinin, özellikle de sanatı benim gibi önemsemeyenlerin düşündüklerini söyledi.

Benim için asla unutamayacağım bir andı. Böylesine güzel, tarihi bir esere bir dakikalığına bile olsa şahsen tanık olmak, benim gibi biri için hayat değiştiren bir şey.

Boğazımı temizliyorum ve gömleğimin düğmelerini iliklemeye devam ediyorum. Bu gece hava sıcak ve bu yolculuğa başladığımızdan beri ilk kez bir gece kulübüne gidiyoruz. Bu gece sadece su içerek besleneceğime dair kendime söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim. İhtiyacımız olan son şey İrlanda'daki gecemizin tekrarını yaşamak. Gerçi evlenmenin alternatifinin ne olacağından emin değilim ve bunu öğrenmek de istemiyorum.

Aynada kendime bakıyorum ve ellerimi tişörtümde gezdiriyorum, ipeksi kumaş avuçlarımın altında serinliyor. Klima odanın içinde yüksek sesle üflüyor ve Adalyn hazırlanırken banyoda çalan müziği bastırıyor. Arada bir, bir ya da iki şarkı sözü söylediğini duyabiliyorum ve kendimi onun eğlendiğini bilerek gülümserken buluyorum.

Beklenmedik bir arkadaşlığı kabullenmek tuhaf ama onunla geçirdiğim her an, onun varlığına daha da bağımlı hale geliyorum. Ani enerji patlamalarına ve beni sürüklemeye başlayan flört krizlerine. Kahretsin, Maddox beni şimdi görebilseydi.

Playoff mağlubiyetini bana söylemediği için kırılmamalıydım. Hele ki ondan arkadaşlığımızı değiştirecek bir şey saklıyorken. Ama o an elimde değildi.

Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız. Şu anda burada durmak ve Kanada'ya indiğimiz anda yüzleşmek zorunda kalacağım gerçeği görmezden gelmek büyük bir ihanet gibi geliyor. Müzikle yüzleştiğimizde işlerin nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama sadece felaket olacağını varsayabilirim.

Saatimi ayarlıyorum ve parmağımı yazının üzerinde gezdiriyorum, endişelenmeye başlamadan önce yarın annemi kontrol etmeyi aklıma not ediyorum.

"Hazır mısın?" Adalyn müzik eşliğinde bağılıyor.

Aynadan uzaklaşıp banyonun kapısını çalıyorum. O kafasını dışarı uzatmadan önce müzik anında sustu.

Çok yüksek sesle ıslık çalmadan önce gözlerini yavaşça üzerimde gezdiriyor. "Paris'in en yakışıklı randevusuna çıkmak üzereyim."

Yüzüm kızarıyor. "Sen bir çapkınsın."

Kapıyı çekip açmadan ve banyo ışıklarının altında dönmeden önce "Bayılıyorsun," diye şarkı söylüyor.

Cevap vermiyorum. İstemediğim için değil... sadece yapamadığım için.

Kafamda onun önümdeki görüntüsünden başka bir şey yok. Parlak pembe dudakları utangaç, Addie'ye hiç benzemeyen bir gülümsemeyle yayılmış, parlak mavi gözleri ve vücudunu tam olarak saran uyumlu ipek elbisesi. Kısa kollu, kalçaya kadar yırtmaçlı. Kıvrımlı bir yaka ve göğüs uçlarının olması gereken yerde iki çıkıntı. Boğazıma düğümlenen taşları yutkunarak geçiştiriyorum, arkamı dönmem gerektiği gibi dönemiyorum.

Ayakkabıları bizi neredeyse aynı boya getiriyor ve destek için tezgahın kenarına tutunurken, bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Çok yakınımda ve öne çıkanın o mu yoksa ben mi olduğumu bilmiyorum.

O kadar güzel kokuyor ki, elimde olmadan öne doğru eğilip onu içime çekiyorum, ciğerlerimi çiçeklerle, balla ve tamamen Adalyn'e özgü bir şeyle dolduruyorum. Parmaklarım karıncalanıyor, ona dokunmam için yalvarıyor, ben de dokunuyorum.

Temkinli, gergin bir dokunuş. Sadece parmaklarımın beline bir dokunuşu. Ama sonra titriyor ve o parlak dudakları gülümsemeden düşüyor ve bir nefesle ayrılıyor. O fırça, ben farkına varmadan sabit bir tutuşa dönüşüyor, avuç içim vücudunun kıvrımlarına değiyor, tutuyor, bekliyorum. Hava azaldıkça nefes almak bir görev haline geliyor, neredeyse havalandırma deliklerinden emiliyormuş gibi.

"Beğendin mi?" diye soruyor, kelimeleri nefes nefese ve alçak sesle söylüyor.

Beğendin mi? Bende bir sorun olmalı çünkü "Evet, harika görünüyorsun" demeden önce neredeyse ne kadar beğendiğimi ağızımdan kaçıracaktım.

Hayatımda ilk kez yanaklarının pembeleşmesini izliyorum. Yumuşak bir pembe, sıcaklığın nazik bir okşayışı, ama lanet olsun, bunu asla unutmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, o geniş geyik gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

Sanki yumuşak bir dokunuş yeterli değilmiş gibi parmaklarım kalçasının etine daha derin bastırırken başımı sallıyorum. Bana geri çekilmemi söylemesini beklerken gerginlik omurgamdan yukarı tırmanıyor, geri çekilmem için

tek bir kelimenin yeteceğini çok iyi biliyorum.

ama tutmuyor. Bunun yerine hafifçe bana doğru eğiliyor, bakışları hiç kırılmıyor.

"Eşleşiyoruz.

" "Ne?"

Soluk pembe, manikürlü tırnaklara sahip ince parmaklar gömleğimin önünden aşağı inerek ipeği sıkıştırıyor. "Kıyafetlerimiz. Uyuşuyoruz."

Başparmağımı kalça kemiğinin üzerinde döndürüyorum. "Bunu bilerek mi yaptın yoksa mutlu bir tesadüf mü?" O banyoya girmeden birkaç saniye önce bu gömleği yatağın üzerinde nasıl bulduğumu hatırlayarak soruyorum.

"Bir tahminde bulun."

"Tesadüflere inandığınızı sanmıyorum."

Elini göğsümde gezdiriyor. "Hayır mı? Neden olmasın?"

"Sen tesadüflerin üstündesin. Kendi seçimlerini yapıyorsun,

kendi yolunuzu çizin. Başınıza gelen her şeyin belirli bir nedeni vardır. Kaderin canı cehenneme."

Nefesi kesiliyor, gözleri hafifçe açılıyor. "Araştırmanızı yapmışsınız gibi görünüyor."

"Hayır." Eğildim, yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım. Çok yakın. "Sadece dikkat etmemeyi zorlaştırıyorsun."

Sözlerimi anladığında, yüz hatlarında dehşet verici bir kararlılık ifadesi beliriyor, elimi bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Şu anda aklımdan ne geçiyor bilmiyorum ama bu bakış tehlike çığlıkları atıyor. Ve kafamın içindeki küçük bir ses, yanma riskini göze alarak uzanıp o kontrolsüz aleve dokunmamı haykırdığında, asla geri dönemeyeceğim bir çizgiyi geçmeye çok yaklaştığımı fark ediyorum. Adalyn kadar korkusuz bir kızın bile geçme riskine hazır olduğunu sanmıyorum.



KULÜP bir tiyatronun bodrum katındadır. Tavan alçak, hava sigara dumanı ve terle yoğun. Tekno müzik altımızdaki zemini sarsıyor, kulak zarlarımın zonklamasına neden oluyor. Bir DJ kalabalığı bir orkestra şefi gibi kontrol ediyor, elini sallayarak onları her yöne hareket ettiriyor.

İçeri girerken Adalyn önümde ilerliyor. Elimi sırtının alt kısmına koyuyorum, arkasından yaklaşırken parmak eklemlerimin altındaki damgalı pembe yıldızı fark ediyorum. Parlak ışıklar odanın etrafında dönerek bara giden yolun seçilmesine yardımcı oluyor.

"Bu taraftan!" diye bağılıyor bana.

Barın etrafındaki insan grupları onun için ayrılıyor gibi görünüyor ve bu beni neredeyse saf şaşkınlıktan güldürüyor. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca onun varlığının insanları nasıl etkilediğini fark etmeye başladım. Bazıları bunu gösteriş olarak nitelendirebilir, ancak bu sadece onu ne kadar az tanıdıklarını kanıtlar.

Adalyn dikkat çekmek için çabalamaz; doğal bir şekilde dikkat çeker. Hepimiz onun güzel ateşinin pervaneleriyiz.

Ve onu izleme biçimleri için onlara sempati duyabilsem de, hepsini döndürmek ve onu kendime saklamak istememek zor. Bu yanlış, çok yanlış ama umursayacak bir şey bulamıyorum.

Beklerken bana yaklaşmaya başlamadan önce kendine bir kokteyl ve su sipariş ediyor. Geçen her saniye beni daha da geriyor. Barmen iki bardağı bize doğru kaydırduğunda, sırtı önüme dönük, kollarım iki yanında. Terli avuçlarımı bardakların etrafında kenetliyorum ve dönüp ön tarafa yakın boş bir masaya yönelirken onları yere düşürmemek için dua ediyorum.

"Burası o kadar gürültülü değil," diyor, kabinin kendi tarafını bırakıp benimkinde fazladan yer açıyor. Bu konuda tek kelime etmiyorum.

Ağzında küçük siyah bir pipetle içkisini yudumluyor, gözleri kulübün içinde heyecanla geziniyor, başı

müzikle sallanıyor. Kolumu onun arkasındaki kabinin arkasına dayayıp suyum yudumluyorum.

"İçmek için sudan daha riskli bir şey istemediğine emin misin?" diye soruyor bir süre sonra.

"Bu gece birimizin akli başında olması gerekiyor."

"Oh, lütfen. Sadece tekrar akşamdan kalma olmak istemezsin." Kıkırdıyorum. "Belki o da olur."

"Ben de akşamdan kalma olmayı planlamıyorum. Şikayet etsem bile birkaç tane daha içtikten sonra beni kesmenize izin veriyorum."

". "

"Ciddiyim. Gerekirse beni omzuna at ve buradan sürükleyerek çıkar."

"Bana zaman zaman oradan oraya savrulmayı sevdiğini söylemiştin. Yaramazlık yaptığın için sana ödül vermek istemiyorum."

Bana gamzeli bir sırıtış fırlatıyor. "Tabii ki hayır. Bu sadece, bunu telafi etmek için beni daha sonra cezalandırman gerektiği anlamına geliyor."

Neyse ki DJ, müzik daha hızlı bir şeye geçmeden önce tam olarak seçemediğim Fransızca bir şeyler bağıyor. Mükemmel zamanlanmış bir dikkat dağıtma. Tavana bakıyorum ve kafamdan geçmeye çalışan görüntülerle kanımın güneye akmasını engellemeye çalışıyorum.

Adalyn yatağıma uzanmış, ellerini başının üzerinde kavuşturmuş, bana dokunmak için yalvarırken bile ip onları bir arada tutuyor. Kıvranmaya başladığında geri çekildiğimde yüzüm bacaklarının arasında-

"Senin yaşındaki erkeklerin genellikle şehre inmeyi sevmediğini biliyorum ama bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim," diyerek konuyu değiştiriyor.

Bir kahkaha attım. "O ağzın bir gün senin de başını belaya sokacak."

"Bunu duyduğum her sefer için bir dolarım olsaydı, Sparrow, bir daha asla çalışmak zorunda kalmazdım."

"Kimsenin seni değiştirmesine izin vermediğine sevindim," diye itiraf ediyorum, boş su bardağıma masaya koyarken, keşke

Bir başkası. "Bu kadar ukala olduğun için seni kızdırıyor olabiliriz ama sen busun. Seni Adalyn yapan şey bu. Seni başka türlü hayal edemiyorum."

Bana bakmak için kayıyor, gözleri parlak, neredeyse parlıyor ve bunun üzerimizdeki ışıklarla hiçbir ilgisi yok.

"Gördün mü, sana söylemiştim. Kalbin bir yemek tabağı büyüklüğünde," diye alay ediyor.

Gülüyorum, saçının ipeksi bir tutamını parmağıma doluyorum. "Kimseye söyleme."

"Sırrınız benimle güvende. Küçük sırrınızı bilen birkaç kişiden biri olmaktan onur duyuyorum."

"Gerçekten bu kadar büyük bir sır mı?"

"Hayır. Ama iyi bir insan olup da senin kadar umursamamak da mümkün. Sen hep iyi biriydin. Sadece bu yolculuğa kadar içinin ne kadar yumuşak olduğunu bilmiyordum. Pek çok insanın bilmediğini hissediyorum."

"Sadece oradan geçen insanlara kendinizle ilgili her şeyi ifşa etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Bir yutkunmayla boğazı hareket ediyor. "Bana farklı olduğumu söyleme şeklin bu mu?"

"Bu kadarının açık olduğunu sanıyordum. Asla basitçe herkes gibi olamazsınız."

"Güzel" diye cevap verdiğinde kalbim göğsümde sıkışıyor. Çünkü sen de yapamazdın."

COOPER'DAN GÖZÜMÜ KAÇIRIYORUM, BIRDEN GÖZ GÖZE GELEMEYECEK KADAR UTANIYORUM.

temas. Aptalca ama beni savunmasız hissettiriyor. Kötü anlamda değil elbette, ama yeni, beklenmedik bir şekilde. Sanki beni olduğum gibi görüyor ve sadece daha meraklı oluyor, temkinli değil.

Ona bağlandım. Pek çok insana güvenmediğim bir şekilde ona güveniyorum. Bu bile bu yaz için pazarlık ettiğimden çok daha fazlası.

Yaşımdan, olgunluğundan ve hayat tecrübelerinden gelen bir şekilde cesur. Aklımdan geçeni söylemek ve herkese tam olarak ne hissettiğimi söylemek konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadım ve sanırım bu beni ona çekiyor. O bu benim kadar açık sözlü olmayabilir ama hiçbir şeyi tek taraflı hissettirmiyor. Onu biraz delirttiğimde bile.

Belki de geçmişte çıktığım erkekler yüzünden onun her konuda nasıl bu kadar açık ve dürüst olabildiğini anlamakta zorlanıyorum. Flört hayatım hakkında yazılacak bir şey yok. On altı yaşındayken lise futbol takımımın kaptanı Ben Levy'ye ondan hoşlandığımı erkek arkadaşım olması için ısrar ettiğimden beri birkaç erkek arkadaşım oldu. Anında evet demişti ama hayatında sadece tek bir aşk vardı ve o da kahverengi deri bir toptu. Üç ay sonra ayrıldık.

Ondan sonra birkaç erkek daha oldu ama ciddi bir şey olmadı. Ben onlar için sadece bir saat parçasıydım. Ünlü bir ailesi olan bir model. Zamanımı harcamaya değmezlerdi ve bunu fark etmeye başladığımda onlarla ilişkiyi kesmekte hiç tereddüt etmedim.

Ayrıca, bir erkek klitorisinizin bir şekilde am dudağınızda olduğunu düşünüyorsa ve gerçek yerini bulmak için yardımınızı reddediyorsa, onunla kalmak için gerçekten bir neden var mı?

Cooper gözleri kapalı bile bulabilir gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten isterse bir kadını iki dakika içinde boşaltabileceğine bahse girerim. Vibratörüm bunu başarabilen tek şey.

Belki de bu düşüncemde yanıliyorum, ama içimden bir ses yanılmadıgımı söylüyor. En ufak bir şekilde bile.

"Dans etmek ister misin?" Kulübün dört bir yanından süzölen bedenlere bakarak ağzımdan kaçırıyorum.

"Pek iyi dans edemem."

"Sana öğretebilirim."

Yumuşak bir kahkaha patlatıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum, ince gülümsemesini yakalıyorum. "Bu seni mutlu edecek mi?"

"Çok." Karnımda kanatlar çırpınıyor.

"Tamam," diyor ve sonra elini omurgama bastırarak kabinden çıkmam için başıyla işaret ediyor. "Dışarıda aptal gibi görünmeme izin vermeyeceğın konusunda sana güveniyorum."

Ona dişlek bir sırıtma gösterdim. "Asla."

Bizi dans pistine götürürken yakınımnda duruyor, önü arkama dönük, kolları neredeyse koruyucu bir kucaklamayla etrafımı sarmış. Bu insan kalabalığının içinde kendimi neredeyse yenilmez hissediyorum, sanki Cooper buradayken kimse bana dokunamazmış gibi.

Uzun boylu bir adam önümde döndüğünde geriye doğru sarsılıyorum, arkasında bu kadar yakın durduğumu fark ettiğinde gözleri şişiyor. Kendine gelmesi uzun sürmüyor ve hemen yolumdan çekilmeyince bir gülümseme çiziyorum.

"Je ne veux pas être trop direct, mais tu es la plus belle chose que je n'ai jamais vue," diyor, bağırarak

Müzik. Onu anlamak bir yana, zar zor duyuyorum ama umurunda değil gibi görünüyor.

Başımı sallıyorum, ona Fransızca bilmediğimi söylemek üzereyken Cooper'ın sesi arkamdan gürleyerek beni duraklatıyor.

"Si tu parles encore une fois à ma femme, je vais te casser les dents."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ama bu ürperti kelimelerin zorlu ve sert sesinden mi yoksa Cooper'ın bunları söyleyebilecek kadar akıcı bir şekilde Fransızca konuşmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum. Sıcak bir el yan tarafımı sararken parmak uçları kalçama bastırıyor. Sahiplenici jest karşısında ayak parmaklarım ayakkabılarımın içine kıvrılıyor, bir inilti neredeyse ağızımdan kaçıyor.

Önümüzdeki adam şaşkınlığını pek gizleyemiyor ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce özür dileyerek ellerini kaldırıyor. Dürtüye boyun eğiyorum ve arkamdaki kas duvarına yaslanıp bu yeni his karşısında nefes veriyorum.

Omzumun üzerinden eğiliyor, dudakları kulağıma o kadar yakın ki nefesinin kulağımın üzerinde gezindiğini hissediyorum. "Yürümeye devam et, Adalyn."

Başımı salladığımda dizlerim titriyor. Tekrar durmadan önce birkaç adım daha atıyorum, bu sefer tavandan sarkan parlayan ışıkların olduğu rafların tam altında. Kulüp sıcak ama dans eden insan kalabalığının arasında neredeyse dayanılmaz.

Bas ayaklarımın dibinde titreşiyor ve etrafımızdaki enerji sarhoş edici. Kanım damarlarımda dolaşıyor ve iki kere düşünmeden Cooper'a uzanıyorum, onu daha yakın istiyorum, kalçamdaki el yeterli değil. Bileğini kavrayarak onu sırtıma doğru çekiyorum ve başımı omzuna yaslayarak benimle birlikte bir o yana bir bu yana sallanmasını teşvik ediyorum.

Hareketleri sarsıntılı, bir kıkırdamayı yutmama neden oluyor.

Gergin mi yoksa utanıyor mu?

"Çok gerginsin," diyorum ona, yutkunurken gözlerim boğazının kalın tellerine kilitleniyor.

Temkinli bir şekilde diğerk eliyle belimin karşı tarafını avuçluyor. Parmakları kalçamın üzerinde gezinirken ve başparmağı elbisemin üzerinde daireler çizerken gözlerim kapanıyor. Dokunuşu elektrik gibi, bedenimi yakıyor ve ben mazoşist olmalıyım çünkü bu hissin daha fazlası için can atıyorum.

"Sen de gerginsin," diye mırıldanıyor.

Neredeyse gülecektim ama onun yerine yüzümü göğsüne çevirerek, "Sen rahatlarsan, ben de rahatlarım. Evli olmamız gerekiyordu ama bundan daha uzakta görünemezdik."

"Sana bu şekilde dokunmamalıydım. Eğer kardeşin burada olsaydı-"

"Yapmamalı mısın yoksa yapmak istemiyor musun?" Sözünü kesiyorum, onu korkutmak istemediğim için kalçalarımı temkinli bir hareketle döndürüyorum. Cevap vermiyor. Uzaklaşmıyor. "Kardeşim şu anda burada değil. Sadece biz ve bir sürü yabancı var. Şu anda hangi iç savaşla mücadele ediyorsan, lütfen bırak gitsin."

Kalçalarımı tekrar hareket ettiriyorum, bu sefer ona doğru geri itiyorum. Nefesim kesiliyor, kıcımda onun uzunluğunu hissettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Isı üzerimden kayıyor, beni tepeden tırnağa kaplıyor, her sinir ucumdan uyarılma kıvılcımı çıkıyor. Benzinle ıslanmış içime bir kibrit düşürmüş gibi, dev bir arzu alevine dönüşüyorum. Onun için.

Ama sonra, sanki aniden tam olarak ne hissettiğimi fark etmiş gibi, geri çekilmeye çalışıyor. Hemen ellerini kendi ellerimle kapatıp parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Cooper." Nefes nefese bir yalvarış ama şu anda ondan istediğim şeyin gerçekliği onu uzaklaştırabilir. Bu tamamen sınırların dışında. Hatta korkutucu. Ama elimden bir şey , hislerimi ya da beynimde canlanan fikirleri değiştiremiyorum.

Parmaklarımı sıkıyor ve geri çekilmeyi bırakıyor, sanki içten içe biraz korktuğumu anlıyormuş gibi.

"Rahatla, Addie."

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi karnımda gezdirirken yumuşak dokunuşunu kullanıyorum.

beni topraklamak için. Ben cesurum, güçlüyüm ve cesurum. Bu hiçbir şey. Ondan bunu yapmasını istemek çok basit. Değil mi?

Yara bandını sıyrıp eğildim ve "Bana bir iyilik borcun var, unuttun mu?" dedim.

Boğazından alçak sesle mırıldanıyor. "Biliyorum, seni kanatlı haydut."

"Bir listem var! Hiç yapmadığım ve yapmak istediğim tüm kirli şeylerin bir listesi. Kimseye benimle yapacak kadar güvenmediğim şeyler!" Bağırıyorum, sözlerim müziğin üzerine çıkarsa şaşırmayacağım kadar yüksek sesle.

Saniyeler geçiyor ama yanıt yok. Midem kendi içine kıvrılıyor, gururuma bir bıçağı reddediyor. Ama tam ona sadece şaka yaptığımı söyleyecek ve söylediklerimi unutmaması için yalvarmaya hazırlanırken, bedenini benimkinden çekiyor ve beni kelimenin tam anlamıyla kulüpten dışarı sürüklüyor.



"BİR ŞEY SÖYLEYECEK MİSİN?" Bu tuhaf sessizliğe daha fazla dayanamayarak soruyorum.

Cooper'ın beni de yanına alarak kulüpten ayrılmasının üzerinden yirmi dakika geçti. Bir taksi çağırdı ve otele dönüş yolu boyunca tek bir kelime bile etmedi. Asansör yolculuğu garipten de öte, duvarlardaki aynalarda yansımama bakarken, ne kadar sinirli görüldüğümden rahatsız oluyorum.

Orada söylediklerimden dolayı utanmalı mıyım diye düşünüyorum ama utanmıyorum. Aksine, içimi dökmek ve bir kez olsun birine anlatmak iyi hissettiriyor.

Birkaç yıldır cinsel deneyler yapmak istiyordum. Kendimi bu anlamda zorlamakla ilgili kanımı kaynatan bir şey var. Daha önce merak ettiğim şeyleri deneyebileceğim kimse olmamıştı. Yeterince güvendiğim kimse olmadı. Şu ana kadar tabii ki.

Sadece yirmi bir yaşında olabilirim, ama hayatımın geri kalanında tek derdi kendi zevkleri olan ve benimkini pek önemsemeyen erkeklerle sıkıcı vanilya seks istemediğimi bilecek kadar yaşıyım. Olgunlaşmamış erkek bebeklerin ödünü koparabilir ama cinsel ya da başka türlü ne istediğini bilen bir kadında yanlış bir şey yoktur.

"Eğer beni görmezden geliyorsan, çünkü bana bir şeyleri keşfetmek istememem gerektiğini ya da çok genç olduğumu ve ne istediğimi bilmediğimi nasıl söyleyeceğini planlıyorsan, bana yardım et Cooper, aletini koparıp atacağım."

"Bunların hiçbirini söylemeyecektim."

Asansör tırmanırken kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Harika. Peki, ne o zaman?"

"Bu konuşmayı asansörde yapmayacağız, kalabalık bir kulüpte de yapmayacağız."

"Bana ne yapacağımı söylemen için sana izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Bana kaşlarını çatarken derin, kaba bir kahkaha atıyor. Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor, alan daralıyor. Onun yoğun bakışları karşısında geri adım atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"İşte tam da bu yüzden bu konuşmayı odamızda yapıyoruz" diyor.

"Yani geri almam için bana zorbalık mı yapacaksın? Çünkü böyle bir şey olmayacak, Sparrow."

"Çok inatçısın."

Dişlerimi gösteriyorum. "Ve bundan gurur duyuyorum."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Önce Cooper'ın çıkmasını bekliyorum ama o arkamdan gelmeden önce beni kapıdan geçiriyor. Odaya ulaştığımızda anahtar kartını kapıya sokuyor ve kapıyı açıyor. Çantamı yakındaki bir koltuğa bırakıp ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Her şeyden önce," diye başlıyor, dikkatimi çekerek. Onu yatağının kenarında otururken buluyorum, dizlerini açmış, parmakları gömleğinin düğmelerini çekiştiriyor. "Böyle bir konuşma

toplum içinde olmaz. Özellikle de böyle bir şeyi herkesin duyacağı şekilde bağırarak söyledinizde."

Parmakları dördüncü düğmeye düşüyor, göğsünü daha fazla ortaya çıkarıyor, tüm bunları yaparken gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bu gece farklılar ve bu değişikliği benim tetiklediğimi umduğum için tam bir aptalım.

"Herkes için bağırmadım. Sadece sen ve başka kimler duymayı başardıysa," diye düzeltiyorum.

"Sana o ukala hakkında ne demiştin?" diye mırıldandı.

Heyecandan içim sığmıyor. "Hatırlamıyorum."

"Sarhoş musun sen?"

"Bir kokteyl mi?" Homurdanıyorum. Gözünü bile kırpmadı.

"Hayır, ihtiyar. Sarhoş değilim. En ufak bir şekilde bile."

İsmi duyunca bakışları hafifçe kararıyor ve ben de ürperiyorum. Gömleğinin son düğmesini de çözüyor ve sonra omuz silkerek gömleğini dikkatlice masa sandalyesinin arkasına doğru sıyrıyor ve "Bana listende ne olduğunu söyle" diyor.

"Listem ..." Sözümü kesiyorum, gözlerim dolanıyor.

Göğsü çıplak. Mükemmel derecede çıplak. Bu yolculukta onu ilk kez yarı çıplak görmüyorum, ama bu gece havadaki gerginlikten olmalı, çünkü lanet olsun. Çok seksi.

Tanıdığım erkeklerin çoğunun karnını kaplayan mükemmel yontulmuş, taş gibi sert karın kasları varken Cooper'da yok. O sadece saf güçten oluşan bir duvar, karın kaslarına gerek yok. Bir tutam siyah saçla kaplı gövdesi sert ve geniş. Omuzları kalın, beli ince. Elimi bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana sürüklemek istiyorum. Onu hissetmeyi öğrenmek ve karşılığında beni keşfetmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Sarhoş olmadığımı söylediğimde yanılmışım. Sarhoşum ama alkolden değil, şehvetten. Tanrım, şehvet sarhoşuyum.

"ADALYN. LISTEN. NE VAR?"

Yutkunuyorum, gözlerimi kaldırmaya zorluyorum. Utangaç bir gülümsemeyle beni izliyor ve bir bacağımı diğerinin önüne çekiyorum, aralarındaki zonklama neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Bakışları onları birbirine sıkıştırmamı izlemek için düştüğünde, bir yalvarışın dışarı kaymasını önlemek için yanağımın içini ısıırıyorum. Bu çok hoşuna giderdi.

Gözleri çıplak bacaklarımı okşarken çenesinde bir kas titriyor. Kalbim o bakışta, o bakıştan damlayan saf onayda çırpınıyor.

"Sana bir kez söylediğimde, bilmiyormuş gibi davranamazsın. Ne istediğimin bilgisi sonsuza dek orada olacak," diyorum ona yumuşakça, dikkatlice.

Ağır bir duraklama ve sonra, "Devam et."

Sinirlerim tenimi ısıtıyor ama şimdi bunun beni durdurmasına izin vermeyi reddediyorum. Omuzlarımı geriye çekerek ona doğru üç emin adım atıyorum ve aramızda sadece bir kol boyu mesafe bırakıyorum. "Toplum içinde seks yapma fikri beni tahrik ediyor ve sanırım denemek için. Birinin beni yıldızları görece kadar sert bir şekilde boğmasını istiyorum ve ..." Duraklıyorum, göz temasını korumak için mücadele ederken kalbim sert ve hızlı çarpıyor. Sonraki kelimelerim titrek. "Anal. Hoşuma gidip gitmeyeceğini merak ediyorum ama gitmeyeceğinden korkuyorum."

Sözlerimi bitirdiğimde Cooper'ın yüz ifadesi gözle görülür şekilde titriyor. Sessizlik bizi boğuyor. Saniyeler geçiyor, her biri benim

Midemde sinirler çoğalıyor.

"Ne liste ama." Sesi gergin ve gergin. Yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

Boğazını temizliyor. "Bir iyilikten bahsetmişsiniz. Aklınızdan geçen şeyin bu liste olduğunu varsayıyorum."

Tekrar başımı salladım.

"Sana bu konuda yardımcı olamam."

Karşısında durup kendimi çok savunmasız hissederken yüzümdeki kan çekiliyor. En derin isteklerim ve arzularım onun için tam teşekküllü bir şekilde sergileniyor ve onun - azıcık da olsa- reddetmesi beni derinden yaralıyor. Ama utanmayı reddettiğim kadar, birkaç saniye önce gözlerinde gördüğüm arzuyu görmezden gelmeyi de reddediyorum.

"Eğer bunun sebebi kardeşimse, reddini kabul etmiyorum. Biz zaten evliyiz, Cooper. Evliyiz! Evliliğimizi feshedene ya da boşanana kadar da öyle kalacağız. Birbirimize nasıl yakın görüneceğimizi öğrenmenin, gerçekten yakın olmaktan daha iyi bir yolu var mı?" diye tartışıyorum, sesim her cümlede daha da güçleniyor.

"Sadece kardeşin değil. Bu senin tüm ailen. Bana bu yolculukta seni güvende tutmamı söylediklerinde, sana istediğin her şekilde dokunmamı ve seni becermemi kastettiklerini sanmıyorum. Evli olabiliriz ama sen önce benim arkadaşımsın. Ve arkadaşın olarak sana bunun akıllıca bir hareket olmadığını söylüyorum."

Şehvet sisi içinde çok ileri gitmiş olmalıyım çünkü kulaklarım onun "siktir" deyişine takılıyor, sanki bu kelimeye neredeyse kızmış gibi ve kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

"Sanki evlendiğimiz için bize zaten kızmayacaklarmış gibi konuşuyorsun. Ayrıca, bunu onlara kim söyleyecek? Ben mi? Sen mi? Kimse kimseye söylemeyecek." Çenemi kaldırıp son darbemi indirdiğimde bakışlarındaki kararsızlığı görebiliyorum, inatçı reddinin son parçasını da patlatmasını umuyorum. "Arkadaşım olarak bana yardım edecek en iyi kişi sen olursun. Eğer sen değilsen, o zaman başka birine sormak zorunda kalacağım ve insanlara kolay kolay güvenmem, bu yüzden kim bilir sadece

Sonunda deney yapmayı o kadar çok istiyorum ki, haydut mu olacağım? Daha fazla bekleyemediğim zaman, belki de bir gece kulüpten eve birini alırım ve-"

"Soyun."

Dünya durur. "Ne?"

Ellerini vücudumda gezdirirken gözleri parlıyor, ilgisi göğsüme, meme uçlarıma takılıyor - en kısa saniyede.

"Sana o ağzının başını belaya sokacağını söylemiştim. Şimdi elbiseni çıkar ve yatağa otur. Sonra kuralları konuşuruz."

"Yani, evet mi diyorsun?"

"Bu, ne kadar iyi sipariş alabildiğinize bağlı, ki şu ana kadar pek umut verici görünmüyor."

"Sütyen giymiyorum."

Kaşlar çatılır. "Bu yeni bir bilgi değil."

Tamam o zaman. Hızlı bir nefesle elbisemi yukarı ve başımın üzerine çekiyorum ve sonra sandalyedeki gömleğinin üzerine koyuyorum. Sıcaklıktaki değişim meme uçlarımı sıkılaştırıyor. Sertleştiklerini ve doğrudan ona dönük olduklarını anlamak için aşağıya bakmama gerek yok.

"Otur," diye emrediyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Etrafında dolanıyorum ve dediğini yapıyorum; yatak, kalçalarımın altında pürüzsüz ve serin. "Bu bir test miydi?"

Yüzünü bana dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor, gözleri dolaşmamaya kararlı görünüyor. Keşke öyle olsaydı.

"Evet. Bir şeyi istediğinizi söylemek başka bir şey, bunu gerçekten istemek başka bir şey. Eğer bunu yaparsak, olanları unutmak yok. Bunu hayatının geri kalanında hatırlayacaksın ve bunun için benden ya da kendinden nefret etmene izin vermeyeceğim."

"Birlikte yaptıklarımızı asla unutmayacağıma inanmak için kendini çok büyük görüyorsun," diye mırıldanıyorum daha iyi düşünemedim.

O yoğun gözler hararetle parlıyor. "Buna sadece inanmıyorum Adalyn. Bunu garanti edebilirim."

"Göreceğiz."

Boğazından alçak sesle mırıldanıyor, gözlerini göğsüme diyor. Bakışlarının ağırlığı altında ezilmekten kendimi alamıyorum. "Meme uçlarını ne zaman deldirdin?"

"İki yıl önce."

Banyo aynamın önünde dururken, çıplak ve duştan ıslanmış bir halde, göğüslerimin delinmiş halinin görüneceğini merak ederek aniden verdiğim bir karardı. Birkaç saat sonra her iki meme ucumda da parmaklıklar vardı ve bundan altı ay sonra meme ucuyla oynayan bir fahişe oldum.

"Hassaslar mı?" diye soruyor.

"Çok."

"Göster bana."

Dudaklarım sessiz bir solukla ayrılıyor, midem hem beklenti hem de yeni bir tür gerginlikle dalgalanıyor. Sessizliğimi bir ret olarak algılamış olmalı çünkü bir sonraki nefesimi alamadan aramızdaki mesafeyi kapattı ve çenemi iki parmağının arasına sıkıştırıp başımı geriye doğru eğmek için kullandı.

"Ben sana bunun nasıl olacağını anlatırken senin de meme uçlarınla oynamanı istiyorum. Eğer bunu benimle yapacak kadar rahat değilsen, o zaman devam etmeyeceğiz. Seni hazır olduğunu düşündüğün ama aslında hazır olmadığın bir şeye zorlamayacağım. Bu basit bir işlem değil. Gerçekten istemediğiniz bir şey için sevdiklerimizle olan ilişkilerimizi riske atmayacağız. Bu riski alıyorum çünkü güvenmediğin biriyle bunları yapmana izin vermem mümkün değil. Anlıyor musun?"

Hızlıca başımı sallıyorum, yabancı bir kavramı konuşuyorum.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Bunun kontrolü sende. Bu senin listen, senin fantezin. Eğer fikrini değiştirirsen, biter. Geri çekiliriz. Yolumuza devam ederiz ve bu yolculuğa bu sabahki gibi devam ederiz. Ama eminsen, bana göstermelisin. Daha sonra istediğinin bu olmadığına karar verirsen dururuz ama başladıktan sonra unutmak olmaz."

"Anlıyorum," diye nefes alıyorum.

Daha fazla tereddüt etmeden ellerimi göğüslerime götürüyorum ve başparmaklarımı meme uçlarımla üzerinde gezdirdikten sonra onları yumuşakça çimdikliyorum. Bacaklarımla arasındaki zevk kabarması anında gerçekleşiyor ve bir iniltiyi bastırmak için dudakımı ısırıyorum. Gözlerinde onay parlıyor ve bu sadece duyguyu yoğunlaştırıyor.

"Yaptıklarımızdan sen sorumlusun ama ben kontrolü kolay kolay bırakmam. Kontrolün bir kısmına ihtiyacım var. Sana bir şey yapmanı söylediğimde, yapmanı bekliyorum. Rahatsız olduğunda ve durmak istediğinde bunu anlayabilmem için güvenli bir kelimeye ihtiyacımız olacak."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Meme uçlarımla çekiştirmemi, aralarındaki parmaklıkların uçlarındaki elmasların parmaklarıma çarpmasını izliyorum. Bacaklarımla arasındaki işe yaramaz kumaş parçası sırlıklam ve onları birbirine sıkıştırırken, iç uyluklarımda uyarılmamın kayganlaştığını hissediyorum.

"Bir kelime seç."

"Lütfen." İkinci bir düşünce olmadan benden kaçıyor.

Sessizce gülüyor. "Farklı bir kelime. Bu beni durdurmanın tam tersini yapacak. Özellikle de böyle söylediğinde."

Bunu ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünmek zor. Meme uçlarımla her cimciklenişinde sessiz kalmak daha da zorlaşıyor. Patlayacakmışım gibi hissediyorum, uyarılma neredeyse çok fazla.

"Kaykay," diye atıldım.

Başını sallıyor. "Güzel. Şimdi kendine dokunmayı bırak ve ellerini kucağına koy."

Kaşlarımla çatarak ellerimi isteksizce bırakıyorum ve gergin kalçalarımla üzerinde kavuşturuyorum. Kanım kaynamayı bırakıp kaynamaya başladığında artık nefes almak daha kolay.

"Listende bana henüz söylemediğin başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Hayır."

"Tamam." Başını sallayarak kemerine uzanıyor ve çözmeye başlıyor. Beni kızdırmaya çalışıyormuş gibi yavaşça pantolonunun her bir ilmeğinden geçiriyor, ama ben sadece sinirlenmekten çok heyecanlanıyorum. "İlk kural seks yok."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Seninle seks yapmadan listendeki her şeyi sana gösterebilirim."

"şaka mı yapıyorsun? Bu senin bana mavi boncuk dağıtma girişimin mi? Çünkü eğer öyleyse, sen kraliyet pisliğinin tekisin."

Dudakları ince bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır. Sadece çizgiyi net tutmak istiyorum. Seks işleri şu an olduğundan daha da karmaşık hale getirecektir."

"Bu şartları kabul etmiyorum."

Omuz silkiyor. "O zaman devam etmiyoruz."

Midem bulanıyor. "İstemiyor musun? Senin tipin falan değil miyim?"

Vücudunun aşağısına bakıyor ve ben de aynısını yapıyorum, pantolonuna baskı yapan kalın çıkıntısını buluyorum. Zaten titrek olan kararlılığım tamamen kaybolmakla tehdit ediyor.

"Mesele isteyip istememem değil. Sen her erkeğin tipisin. Benimki de dahil. Ama yapamayız," diyor.

"şimdi öyle diyorsun. Ama her zaman fikrini değiştirebilirsin."

"Yapabilirim. Ama bu olmayacak."

Beynimin her şeyi bir cesarete dönüştüren o berbat kısmı canlanıyor. Pes etmeyeceğini söyleyebilir ama bence yanıldığını kendine itiraf etmekten korkuyor. Savaşmadan pes etmem.

"Peki. şimdi başlayabilir miyiz?"

"Çok sabırsızsın," diye mırıldanıyor, bir eliyle saçlarını düzeltiyor. "Sen de öyle olurdun, eğer seni bir saat boyunca

Sadece inmeden önce durmanızı söylemek için on dakika."

Bakişlarında arzu kıvılcımları. "Meme uçlarımla oynadığında böyle mi iyi hissediyorsun? Benim kendimi okşamama eşdeğer mi?"

Titreyerek nefes veriyorum. "Evet. Piercingler onları o kadar hassaslaştırdı ki neredeyse sadece meme ucuyla oynayarak boşalıyordum."

"Neredeyse mi? Hiç mı?"

Aman Tanrım. O- "Hayır."

"Bu da listende olmalıydı."

"Oops, benim hatam. Aslında öyle. Üstünü çizmeyi unutmayalım." Sırıtiyorum.

Yaklaşmadan önce gözlerini deviriyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı ayırıyorum ve o da bacaklarımın arasına giriyor. Kıpırdamadan durarak dudaklarını ıslatmasını izliyorum, sonra elini temkinli bir şekilde yanağıma götürüyor. Yeterince masum bir dokunuş ama bunu mantıklı bir şekilde düşünemeyecek kadar azmış durumdayım. Bunun yerine, bedenim serbest bırakılmam için çığlık atıyor ve kelimeler ağızımdan dökülüyor.

"Beni boşalt, Cooper. Lanet olası aklımı kaçırmadan önce lütfen boşalmamı sağla," diye yalvarıyorum, bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, o yolumdayken aralarındaki zonklamayı hafifletemeyeceğimi çok iyi biliyorum.

Gülümsemesi neredeyse hiç yok, sadece kaybolmadan önce bir anlığına yakalayabileceğim kadar büyük. "Gördün mü, sana ne zaman yalvaracağınızı bileceğini söylemiştim."

Ve sonra geriye doğru düşüyorum, bedenim yatağa gömülüyor ve Cooper'ın elleri tenimde sıcak.

ADALYN BENİM ÖLÜMÜM OLACAK. TAM OLARAK NEREDE OLDUĞUNU BİLİYOR

Düğmelerimin ne olduğunu ve onlara ne kadar sert hem aklımı hem de kontrolümü kaybedeceğimi biliyordu. Dışarı çıkıp zihnini meşgul eden her şeyi keşfetmesine yardımcı olacak başka birini bulacağını ve bunu çok iyi bildiğini bilerek bundan asla geri atmazdım.

Ona karşı bu kadar korumacı hissetmemin yanlış olduğunu biliyorum. Ama önümde yayılışını, parmak uçlarımda altındaki o uzun, biçimli bacaklarını, yumuşacık tenini izlerken bile yanıltan çok uzak hissediyorum.

"Bu konuda en ufak bir tereddüdün varsa, her şey değişmeden önce durmamı söyle," diye mırıldanıyorum.

Parmaklarımı bacaklarında gezdirirken, dokunuşumla sanki yüzeye çıkmalarını emretmişim gibi kabaran tüyleri görünce bir iniltiyi yutuyorum. O kadar güzel ki bunu benden istediğine inanmak zor.

"Sakin durma. Durursan ölebilirim," diye nefes alıyor, parmakları sanki uzanıp bana dokunmamak için mücadele ediyormuş gibi yorganın üzerinde gergin bir şekilde yayılıyor.

Avuçlarımı dizlerinin ve kalçalarının üzerinde kaydırıyorum, yukarı, yukarı, yukarı, kalçalarına doğru kaymadan önce. Elimde kıpırdanıyor, dudakları somurtarak dışarı fırlıyor.

"Daha sonra keşfedelim," diye homurdanıyor.

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir," diye mırıldanıyorum, başımı eğip burnumu karnının alt kısmına sürtüyorum. Dilim dışarı fırlıyor ve giydiği minik külotun bandının üstünü yalıyorum.

Nefes nefese kalıyor, kalçaları yukarı kalkıyor. Onu yerinde tutmak için elimi göbek deliğinin üzerine bastırıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Benden ne istediğini söyle," diye emrediyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye .

"Durmamı ister misin?"

Gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Hayır." "O zaman söyle bana."

Yavaş ve kararlı bir nefes çekiyor. "Ağzını üzerime koy."

"Neresinden?" Karnının gergin kaslarını, göğüs kafesinin hemen altını öpüyorum. "Burayı mı?"

"Daha yükseğe," diye inliyor.

Daha yukarı, sağ göğsünün alt tarafına doğru ilerliyorum. "Burası mı?"

"Daha yükseğe."

Şunlar Gergin parmaklar Sonunda hareket et gelen ve saçlarımın arasından geçirip kafa derimi kaşıyor. Kavrayışı sıkı ama acı verici değil ve sonunda o ana teslim olduğu için onu meme ucunun hemen altını emerek ödüllendiriyorum. Çıkardığı sesi iç çamaşırlarımın ağrmasına neden oluyor. Baskıyı hafifletmek için uzanıp pantolonumun düğmesini açmak istiyorum ama yapmıyorum. Bu durumdayken olmaz.

Onun hakkında.

Tüm ilgimi hak ediyor. Son zerresine kadar.

Dudaklarımı göğüs ucuna sarıp nazikçe, dikkatlice emdiğim an, vücudu altımda titriyor. Onun tadı ağzıma dolduğunda nefes nefese bir inilti odayı dolduruyor. Tekrar, bu sefer daha sert emmeden önce dilimi metal çubuğun ve iki yanındaki çivilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Lanet olsun," diye , tırnakları başımın arkasına . "Daha fazla."

Çok güzel yalvarıyor. Her yalvarışı sikimin etrafına sıkıca sarılmış bir el gibi, kaybolmadan önce bir kez okşuyor. Daha fazlasını istiyorum. Ondan bir tane daha çekmeye çalışırken cılgına dönüyorum.

"Artık alışmaya başladın," diye törpülüyorum, meme ucunu dişlerimin arasına alıp usulca ısırıyorum.

Boynunu bükerek bir küfür savuruyor ve bacaklarını iki yanıma sıkıştırıyor. Bir elimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve diğer memesini avuçlayıp kabaca sıkıyorum. Meme ucunu parmaklarımın arasına alıp çekiştirmeye başlamadan önce piercing avucumu sıyrıyor.

"Cooper," diye sızlanıyor, bir çift koyu mavi, arzu sarhoşu göz benimkilerle buluşuyor ve tek bir bakışla etrafımızı saran havayı söndürüyor.

Hay sikeyim. Bu asla unutamayacağım bir resim. Çok güzel bir tablo olurdu. Duvarda, diğerlerinin üzerinde asılı, değerli bir portre. Gözlerinin rengini tam olarak tutturmak saatler, hatta belki günler alırdı. Çok mavi değil ama gri de değil. Deniz mavisi ya da lacivert değil. Sadece onun için ayrılmış, kendilerine ait bir ismi hak ediyorlar.

"Amina dokunmadan seni oraya nasıl götüreceğimi söyle," diye inliyorum ıslak tenine.

Bir bacağını benimkinin arkasına kıvrıyor ve bunun beni daha yakına çekmeye çalıştığından mı yoksa sadece daha fazla kaldıraç istediğinden mi olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da, geriye uzanıp dizinin arkasından tutarak onu sabit tutuyorum.

"Çekin onları. Isır onları. Biraz daha," diye bağıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. "Tam orada. Burası durduğu yer."

Ağızımdaki meme ucunu ısırırken ve aynı anda diğerini çevirirken kararlılık omurgama vuruyor. Şu anda onu boşaltmak için bacaklarının arasındaki kumaş parçasını yırtıyor ve iki parmağımı içine sokuyor olmalıydım, ama onu bekletmek beni ne kadar öldürse de, bunun ikimiz için de on kat daha ödüllendirici olacağını biliyorum.

"Tekrar." Bu hem bir haykırış hem de bir yalvarış ve ben buna uymadan önce tereddüt etmiyorum.

Altımda parçalanışını izlerken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Yüz hatlarında görmeyi hayal bile edemeyeceğim bir ifade belirliyor, zevk sesleri hafızamın der gömülürken ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

"Çok iyi," diye miyavlıyor, topuğu kalçamın iç kısmına batıyor, tırnakları enseme ısıyor. "Çok iyi amına koyayım."

Dizlerimin üzerine çöküp kalp atışlarımı sabitledikten sonra bile gözümü ondan ayıramıyorum. Yanakları dudakları kadar koyu bir kırmızıya boyanmış. Dudaklarını yalayışını ve zevkten sızlanışını izlerken ilkel bir his beni pençeliyor.

Onu öpmek nasıl bir his olurdu? Gelmek için yalvardığında olduğu gibi öptüğünde de sabırsız mı? Fark etmemeli, ama bir türlü kurtulamıyorum, fark ediyor.

"İyi misin?" Bir anlık sessizlikten sonra sordum. "Mmhmm. Çok iyiyim. Sen iyi misin?"

"Evet."

"Yine de biraz yorgunum." Gülümsemesi yumuşak, neredeyse utangaç.

Sarı, mavi ve pembe saçları beyaz yorganı kaplıyor. Yavaşça gözlerini kırpıştırarak beni izlerken çok yorgun görünüyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, sadece geç olduğunu biliyorum.

"Uyumalısın," diyorum yatağı iterek.

Bileğimi saran parmaklar fazla uzaklaşmamı engelliyor. "Şimdi fikrini değiştirmedin, değil mi?" derken ona bakıyorum.

"Bunu neden yapayım ki?"

Dudaklarını yuvarlıyor. "Hemen gidiyorsun. Beni kucaklamamı falan beklemiyordum ama belki bir süre benimle oturursun. Daha sana teşekkür bile etmedim."

Kaşlarımı çatıyorum. Kaçtığımı mı düşünüyor? "Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben sadece yatmaya hazırlanman için sana biraz zaman veriyordum. Uykuya dalmak üzere gibi görünüyorsun."

"Bir kadına asla yorgun göründüğünü söylememelisin, Sparrow."

"Benimle başlama. Makyajınla uyumadan önce git makyajını çıkar ve sabah ilk iş gözlerinde rimel pulları olduğunda bana şikâyet et. Döndüğünde burada olacağım."

Keyifsiz bir hışımla yataktan sürünerek kalkıyor ve banyoya koşuyor, yol boyunca daha önce giydiği tişörtü yerden alıyor.

"Lanet ," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Nasıl oluyor da birkaç dakika önce yaşananlar kadar mahrem bir şey yapabiliyoruz ve sonra hiç yaşanmamış gibi normale dönüyoruz? Daha önce hiç böyle bir durum yaşamamıştım.

Yıllar boyunca birkaç kadınla birlikte oldum ama hiç bu kadar kolay olmamıştı. Belki de bunu beklemeliydim. Adalyn benim karım olabilir ama önce arkadaşımdı. Hâlâ da öyle.

Banyodaki musluk akmaya başladığında pantolonumu çıkarıp bol bir uyku pantolonuyla değiştiriyorum. Üzerime bir gömlek geçirmeyi düşünüyorum ama Adalyn' yastıklarını ayarlamadan ve yorganı geri çekmeden önce vazgeçiyorum, böylece doğrudan yatağa girebiliyor.

O banyodan çıktığında, ben de ereksiyonumun geçmesini dileyip televizyon açıkken kendimi yatağa atmayı başarmıştım. Kalçasının ortasına kadar uzanan büyük boy bir grafik tişörtten başka bir şey giymiyor, yatağa doğru bakıyor ve beni beklerken gördüğünde sırtıyor.

Yanıma uzanıyor ve yorganı çenesine kadar çekiyor. "Ne izliyoruz?"

"Canın ne istiyor?" "Korkunç bir şey."

Kıkırdıyorum, televizyondaki menüyü açıyorum. "Korku dizilerini sevdiğini bilmeliydim."

"Çok korkutucu olduğum için mi?" Bana alaycı bir şekilde dişlerini gösteriyor.

"Kesinlikle öyle."

Bir hayalet avı programında karar kıldık, bir an sessiz kaldık, ikimiz de meraklıydık.

"Bu şovlar ne kadar sahte olursa olsun, onları sevmekten kendimi alamıyorum," diyor şov reklama girdiğinde. "Çok eğlenceliler."

"Annem bu programlara bayılır," diyorum ve beni izlediğini fark edince ona bakıyorum. Başını eğiyor, yüzünde açık ve meraklı bir ifade var. "Ben büyürken onları çok izlerdik. Babam beni ziyarete geldiğinde ya eski Disney çizgi filmlerini ya da bir tür paranormal kovalamaca programını izlerdik."

"Çocukluğunuz hakkında pek bir şey bildiğimi sanmıyorum. Sadece geçerken duyduklarım."

Başımı salladım. "Ergenlik çağıma kadar annem beni sadece babamın evinde görürdü. Dışarı da çıkardık ama sadece babam yanıımızdaysa. Muhtemelen ben bebekken nasıl olduğunu duymuşsunuzdur."

Annemin bipolar bozukluğu ailemiz dışında pek konuşmadığımız bir konu. Adalyn'in ailesi her şeyi biliyor, ancak bunu yakın çevremizin dışına yaymak için fazla bir neden yoktu. Annemin beni ilk birkaç yıl babamdan sakladığı kendini affetmediğini fark ettiğim günler hala oluyor, ama bana kalsa yıllar önce bırakırdı.

Yardıma ihtiyacı olduğunu anladığında beni ona getirecek kadar cesurdu ve o zamandan beri bir aile olduk.

Küçükken, ebeveynlik haklarını paylaşmak yerine babama devretmek gibi şeyleri neden yaptığını anlamak zordu. Elbette bunu beni benim onu sevdiğim kadar sevmediği için yaptığını sanıyordum ama uzun zamandan beri yaptıklarını anlıyor ve onlara saygı duymaya başlıyorum.

Onun hayatını geri almasını ve kendisinin en mutlu versiyonu olmasını izledim.

"Annen tam bir baş belası, Coop. Ve harika limonlu barlar yapıyor," diyor Adalyn ve battaniyenin üstünden elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Ellerimizi kucağıma çekiyorum. "Bir dahaki sefere onunla konuştuğumda bunu ona söyleyeceğimden emin olacağım."

"Lütfen yap. Maddox'u kayırdığına dair içimde bir his var ve bu doğru değil."

Gülerek başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Yani, iltifatlarla onun iyiliğini satın almayı mı planlıyorsun?"

"Rüşvetin en iyisi."

"İçimden bir ses seni sevmesi için kimseye rüşvet vermene gerek olmadığını söylüyor. Onlar sadece kendilerine yardım edemezler."

Televizyonun ışığı altında gözleri parlıyor. "O zaman dikkatli olsan iyi olur. Addiebug tarafından ısırılmanı istemem."

Bir şey bana onun uyarısına kulak vermemi söylüyor.

"BABAN BİLSEYDİ BENİ KAMYONLA EZERDİ.

Ne yapmak üzereydik?" diye mırıldandı Cooper.

"Kesinlikle yapardı. Ama bu benim almak istediğim bir risk."

Bir kahkaha attı. "Babanın beni ezip geçmesi fikrinin senin için sorun olmadığını bilmek güzel."

"Dramatik olma, Sparrow. Öğrenmeyecek." "Bazen kim olduğunuzu unuttuğunuzu düşünüyorum. İkinci Hayranlarınızdan biri bizi orada görürse, sosyal medyanın her yerinde olacağız."

"Sakın bana şimdi vazgeçtiğini söyleme. Biz zaten gitmeye hazırız!"

"Bunu bir muhakeme hatası olarak düşünün."

"Hadi ama," diye inledim. "Benimle birlikte kutunun dışına çık. Kaç kişi Fransa'da çıplak bir plaja gittiğini söyleyebilir?"

"Sanırım pek akıllı başında insan yok."

Gözlerini deviriyor. "Beni tek başıma gitmeye zorlama. Bunu benimle birlikte yapılacaklar listemden çıkar."

"Kimin ölmeden önce yapılacaklar listesinde bu var ki?" "Benim gibi insanlar," diye , biraz da alınıyorum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Öyle demek istemedim. Sadece benim gibi değilsin. Bu kötü bir şey değil, sadece farklı. Buraya alışmaya çalışıyorum ve sen benden körlemesine dalmamı istiyorsun."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama dün gece bunu zaten yaptığımıza eminim. Söylediğin gibi artık geri adım atmak için çok geç."

Dün geceye dair anılar kafamı dolduruyor ve sertçe yutkunmama neden oluyor. Bugün aramızın garip olmasını bekliyordum ama tam tersi oldu. Olabildiğince normaliz. Sadece iki iyi arkadaş Paris'teki son günlerini birlikte geçiriyorlar, sanki bir gece önce garip bir cinsel ilişkiye girmeyi kabul etmemişler gibi.

"Çıplak bir plaja gitmekten bahsetmediğimi ikimiz de biliyoruz" diyor.

Bir sonraki sözlerimi düşünerek dudağımın iç kısmını çiğniyorum. "Gergin olduğun şey buysa yemin ederim bakmayacağım."

"Beni senin bakman değil." "Oh. Utangaç mısın?"

"Utangaç değilim. Sadece cırlıçıplak soyunup rastgele insanlara yumuşak aletimi gösterme isteği duyduğumu söyleyemem."

Dün gece gördüğümü hatırladığım kadarıyla, aleti konusunda utanması için hiçbir neden yok. Pantolonla bile devasa görünüyordu.

"Gideceğimiz yerde tamamen soyunmak zorunda değilsiniz. Ama öyle yapsanız bile, bazılarının manzaradan hoşlanacağını garanti ederim."

"Onlar mı sen mi?"

Sırıtmamı engelledim. "Bakmadığımı sanıyordum." "Doğru."

"Lütfen gel. Burayı ziyaret etmek istediğime karar vermeden önce çok araştırma yaptım. Toplum içinde çıplak olmak size cinsel bir şey gibi görünebilir ama çoğu nüdist için bu tamamen normaldir. Bunda cinsel bir şey yok."

Beni bir çıplaklar plajını ziyaret etmeye iten şeyin ne olduğunu söyleyemem, ancak listemden bunu işaretlemeyi ayırlmamın imkanı yok. Artık çok yaklaştım.

Bu herkese göre değil ve Cooper gerçekten istemiyorsa onu benimle gelmesi için asla zorlamam. Tek yapması gereken

Bana hayır de, ben de bırakayım. Eminim ben oradayken yapacak bir şeyler bulabilir.

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve saçmalamayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Geleceğim. Ama işler tuhaflaşır, giderim."

"Eğer işler tuhaflaşır, ikimiz de . Tamam mı?" "Tamam."

"Teşekkür ederim!" Yanaklarından tutup kendi hizama çekiyorum, böylece geri adım atmadan önce yüzünün her yerini öpebiliyorum. "Resepsiyona bizim için bir taksi çağırmasını söyleyeceğim."

Başını sallıyor, boğazını temizleyip bavulıyla uğraşmaya başlamadan önce bir an donup kalıyor. Yolculuğumuzu ayarlarken içimde bir heyecan uğultusu dolaşıyor.

Bir saat sonra, otoyol boyunca uzanan kalabalık bir otoparka bırakıldık. Tepeler plajı trafiğin görüş alanından gizliyor. Eğer tepelerdeki bir molanın önündeki tabela olmasaydı, burada bir plajın saklı olduğunu söyleyemezsiniz.

Birlikte sessizlik içinde dururken plaj çantam Cooper'ın omzundan sallanıyor. Sahile doğru koşmak istiyorum ama o isteksiz görünüyor.

Elimi koluna koyarak, "Birlikte kalacağız ve çok fazla gelirse ayrılacağız," diyorum.

"Evet, tamam. Hadi gel." Sırtımda güven verici, sabit bir el ile beni sahile doğru götürüyor. Dokunuşuna geri çekiliyorum, bunu yapmam gerekenden daha çok seviyorum.

Sahil görüldüğü anda nefesim kesildi, çenem gevşedi. Fotoğraf çekimleri sırasında kendi payıma düşen memeleri görmüştüm ama bu onun çok ötesindeydi. Takside bir şekilde kendimden geçip göğüs rüyasına girip girmediğimi anlamak için gözlerimi ovuşturuyorum. Hayır. Hâlâ buradayım.

"Kutsal memeler," diye nefes alıyorum, Cooper'a bakıyorum.

Gökyüzüne bakıyor, yüzü o kadar kırmızı ki muhtemelen güneş yanığı hissediyor. Kıkırdayarak dikkatini çekiyorum.

"Bana mı gülüyorsun?"

İşaret parmağımı başparmağıma dokunduruyorum, onları aramızda tutuyorum ve "Belki biraz" diyorum.

"Şimdi komik olduğunu düşünüyorsun ama sallanan bir sık görene kadar bekle."

"Hayır, ben memeleri tercih ederim. Bakması çok daha güzel."

Gözleri göğsüme düşüyor, o kadar yoğun ki sanki gözleriyle beni soymaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Bu konuda hemfikir olabiliriz."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve o başka bir şey eklemeye fırsat bulamadan gömleğimi çıkarıyorum. Yaz havası çıplak tenimi okşuyor ve rahat bir nefes alıyorum.

"Bir dahaki sefere uyar, Adalyn," diyor bana, sesi şimdi çok daha derinden geliyor.

"Daha önce görmediğin bir şey değil," diye takılıyorum.

"Bu doğru, ama burası halka açık bir yer. Üstüme gelme."

Aklıma Cooper'ın büyük olasılıkla hayır diyeceği bir fikir geldi. Ama yine de listem için bana yardım etmeyi kabul etti, değil mi?

Sahilde oturacak bir yer ararken bunu şimdilik bir kenara itiyorum. Etraftaki insanlara aval aval bakmamak bir görev, özellikle de bu kadar yeni bir deneyimken, ama saygılı olmak için elimden geleni yapıyorum.

Sahilde, büyük insan kalabalığından biraz uzakta, daha تنها bir alan buluyoruz. Etrafımızdakilerin çoğu sadece üstsüz, tamamen çıplak değil. Belki de çıplaklar plajının acemiler bölümünü bulduk.

Cooper hemen battaniyemizi kumun üzerine seriyor ve oturup suya bakıyor. Dökümlü eteğimden sıyrılıp sadece bikini altımla ona katılıyorum, yarı çıplak olmaktan en ufak bir gerginlik duymuyorum. Diğer insanları umursamamak ve memelerimi serbest bırakmak çok güçlü bir duygu.

Ona doğru eğilerek tişörtünü çimdikliyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. "Şu anda normal bir plajda olacağından daha fazla giyiniksin."

Hafifçe gülerek başının arkasına uzanıyor ve gömleğini çıkarıp yanına koyuyor.

"Daha iyi mi?"

"Çok." Onu gömleksiz gördüğümde karnımda arzu birikiyor. Dün gece konu ona geldiğinde içimde bir şeyler kopmuş gibi görünüyor. Sanırım burada her ne oluyorsa hoşuma gidiyor. "Sırtıma güneş kremi sürmeni istesem klişe mi olur?"

Bir kahkaha attı. "Evet, ama de yapardım."

"Teşekkür ederim." Çantamdan şişeyi çıkardım ve ona uzattım.

Avucuna biraz sıktıktan sonra gözlerini battaniyeye çeviriyor. "Bir şey değil. Uzanacak mısın yoksa etrafında mı döneceksin?"

"Bir tercihin var mı?" diye sordum. Kulağa istediğimden çok daha kirli geliyor.

"Yüzüstü yatmanı tercih ederdim ama bu insanların hepsinin beni sırtına binerken görmek isteyeceğini sanmıyorum, o yüzden belki de sadece önüme oturmalısın."

Battaniyenin üzerinde geriye doğru kayıyor ve bacaklarını açarak aralarında bana yer açıyor. Önüne yerleştiğimde, dizlerini yanlarıma doğru bükerek losyonu sırtıma sürmeye başlıyor. Parmaklarını omuzlarıma geçirip sonra da dışarıya, pazularımın arkasına doğru uzatırken bir inilti kendiliğinden yükseliyor.

"Masaj yaptırmak ister misin?" diye soruyor hafif, alaycı bir tonda.

"Teklif mi ediyorsun?"

"Belki daha sonra. Bunu burada yaparsam plajı çok fazla rezil edeceğini düşünüyorum."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sihirli parmakların falan mı var?"

Elleri tekrar hareket etmeden önce bir an için sırtımda donup kalıyor. "Büyüyü bilmem ama daha önce hiç şikâyetim olmamıştı."

"Sana inandığımdan emin değilim."

Göğsü sessiz bir kahkahayla gümbürdüyor. "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Adalyn?"

Nefes alışım . "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

"Eğer işe yarıyorsa," diye nefes alıyorum.

Başparmakları sırtımı itiyor, boynuma giden yolda kasların derinliklerine bastırıyor. Saç çizgimin altındaki deriyi yoğurmaya başladığı anda inliyorum.

Yaklaştığını hissediyorum, ön tarafı sırtıma o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Sıcak bir hava fışkırması kulağımın arkasını okşuyor.

"Burada o sesi çıkarma," diye fısıldıyor, parmakları omurgamın alt kısmına doğru iniyor.

Parmaklarımı önümdeki battaniyenin içine kıvırıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Karanlık, kenarlarında parmaklarımı sokmak istediğim bir şey var.

Dün gece aramızdaki bir şeyi değiştirdi, zihinlerimizin bu cinsel yere gitmesine izin vermemizi engelleyen bir duvarı yıktı ve şimdi geri dönemiyor gibiyim. Beş dakikadır buradayız ve ben şimdiden onu sırt üstü yatırıp vücuduna tırmanmak istiyorum.

"Beni gürültülü olabileceğim bir yere götür o zaman." "Adalyn." Bu bir uyarı.

Başımı omzuna yaslayıp vücutlarımızın aynı hizada olmasını sağlayarak ona doğru eğildiğimde uyarıyı es geçiyorum. Sırtıma sertçe vurduğunu hissetmek, son irademi de kırmaya yetiyor.

"Şu anda neler oluyor?" Nefes alıyorum. Derimin altı sıcak, içim dışım yanıyor.

Elleri uyluklarımın üzerine düşüyor ve onları yerinde tutuyor, istediğim gibi açmama izin vermiyor.

"Atmosfer yüzünden," diye gürlüyor.

Başımı salladım. "Öyle değil." Burada cinsellik yok. İnsanlar çıplak olabilir, ama önemli değiller. Ben

Geldiğimizden beri onlara bakmadım bile. "Bunların hepsi senin için."

Parmakları tenime daha sert bastırıyor. "o?" "Dokun bana ve öğren."

"Siktir," diye bağılıyor.

"Evet."

"Adalyn." Hem bir lanet hem de bir lütufmuş gibi tekrar söylüyor.

"Sen de beni istiyorsun. Ne kadar kötü hissedebiliyorum."

"O zaman başka türlü davranma zahmetine girmeyeceğim. Ama bu olmayacak."

Bu kez ona baktığımda, çenesi gergin bir şekilde sahili araştırdığını görüyorum. Ne aradığını sormak için ağzımı açtığımda ani bir hareketle ayağa kalkıyor ve beni de yanında getiriyor.

Beni vücuduna yaklaştırıyor ve arkamızdaki insanların çoğunun görüşünü engellememi sağlıyor. Bir sonraki sözleri midemin, hız treninin tepesinden düştüğünüzde olduğu gibi heyecanla düşmesine neden oluyor.

"Çıplak bir plaj, senin halka açık seks fantezini gerçekleştirebileceğimizi düşündüğüm yer değil, ama sanırım alabileceğimiz kadarını alacağız."

20

ADALYN

COOPER SAHILIN BİRKAÇ METRE AŞAĞISINDA KAPALI BİR ALAN BULUR.

Ana plajı ıssız bir bölümden ayıran küçük bir kaya yüzeyi, herkesten çok uzakta değil ama birinin buraya rastlayıp bizi bulma ihtimalini zayıflatacak kadar uzakta.

Cooper'ın planladığı her neyse onu yaparken birinin bizi tesadüfen görmesi fikri beni sarmallara sürüklerken tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Bikini altlarım o kadar nemli ki, onları yırtıp atmak istiyorum. Lanet olasıca muhtacım, inanılmayacak kadar çaresizim.

Beni pürüzsüz bir kayaya yaslayıp eliyle başımın arkasını yastıkladığında dizlerimin bağı çözülüyor. Gözlerindeki arzu etrafımızdaki dünyayı yok ediyor. Sadece o ve ben varız ve aramızdaki cinsel gerilim güçlenmiş ki karşı koyma şansım yok. Sanki istiyormuşum gibi.

Çıplak göğsünü çıplak göğsüme dayayarak daha da yaklaşırken nefesi yüzümde sıcak bir şekilde hissediyorum. "Başka bir yer bulmamı ister misin?"

"Yok artık. Bu mükemmel."

"Burada gürültü yapamazsın. Sessiz olmalısın, yoksa durmak zorunda kalacağım."

Bu noktada, eğer beni bu acıdan kurtaracaksa her şeyi kabul edeceğime eminim.

Sadece dokun bana.

Belini kavrayıp çekiyorum, birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzdan hâlâ memnun değilim. Ama belki o da memnun değil çünkü beni kalçalarımın altından tutup kaldırıyor ve kayalara bastırıyor. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve sikinin merkezime yaptığı baskı gözlerimi geri döndürüyor, içimde coşku dalgaları dalgalanıyor.

"Eğer bana dokunmazsan Cooper, bambaşka bir nedenden dolayı gürültü yapacağım," diye uyarıyorum, kalçalarımı beline sıkıca sararak.

Aramızda bakışırken göz kapakları o güzel kahverengi gözlerinin üzerine düşüyor, dudakları derin, hırıltılı bir sesle ayrılıyor. Elini bırakıp başparmağını göbeğimin üzerinde gezdirdiğinde neredeyse çığlık atacaktım, dokunuşu tüy gibi hafifti.

"Daha fazla," diye iç geçiriyorum, daha fazla baskı uygulamak için kalçalarımı itiyorum.

Yavaşça parmağını bikini altımın yan tarafına sokuyor ve beni açığa çıkaracak şekilde yana doğru hareket ettiriyor. İnliyorum, parmağının kaygan ve onun için hazır olduğum yere doğru hareket etmesini izliyorum.

Parmağını yarığımın üzerinde tek bir kez kaydırarak, "Bunların hepsi benim için mi?" diye inledi.

Öfkeyle başımı salladım. "Tanrım, evet. Sana öyle olduğunu söylemiştim."

Yüz hatlarında onaylama ifadesi beliriyor. "Seni tadabilir miyim, Adalyn? Bunu yapabilmem için yeterince sessiz olabilir misin?"

İsa Mesih. Bana merhamet et, lütfen.

"Evet."

Beni kaya duvarından yukarı itip dizlerinin üzerine çökmeden önce duyması gereken tek şey benim onayım. Bacaklarımı omuzlarına koyuyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kendimi sabit tutmak için saçlarını kavriyorum.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, kıcımlı elleriyle sıkıldığında, beni o kadar yakınına çekmek için tutuşunu kullanıyor ki, amım ağzından sadece bir nefes uzakta.

"Seni becermeyeceğim, ama sana yapabileceğim, sikimi içermeyen başka pek çok şey var. Bunların hepsini

planlıyorum.

çok ama çok titiz olmak ."

Parmaklarım saçlarında kıvrılıyor. "O zaman ne bekliyorsun?"

Öne doğru eğilip dilini ıslak etimde gezdirmeden önce bacaklarımın arasından bana sırtıyor. Çığlığını bastırmak için dişlerimi dudağıma gömerken bir elimi saçlarından çekip taş duvara vuruyorum.

Beni ağzıyla sardığında ve dilini klitorisimin etrafında yavaşça dolaştırdığında kalçalarım titriyor, benden hiç bilmediğim sesler çıkarıyor. Dalga dalga gelen zevk beni, kendimi bir arada tutabileceğimden daha hızlı bir şekilde çözüyor.

"Sessiz ol," diye emrediyor, parmak uçlarını kış yanağıma batırıyor.

Başımı taş duvara vuruyorum ama küçük bir acı, saf mutluluğu bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. "Bunu söylemek senin için kolay. Aletin boğazımdayken sessiz olmayı dene."

"Daha sessiz olabileceğimi garanti ederim," diye geveliyor klitorisimi dudaklarının arasına almadan önce.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, karnımda bir ateş yükseliyor. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin, ihtiyar?"

İçime kayan bir parmak gözlerimin açılmasına neden oluyor. Cooper parmağını derinlere sokup beni gererken kaşları sessiz bir meydan okumayla kalkıyor.

"Tekrar söyle."

Bir nefes alıyorum ve yavaşça dudaklarımı yalıyorum. Parmaklarımı ağzına götürüp başparmağımı alt dudağına bastırıyorum.

"Ne diyecektin ihtiyar?"

Sonraki birkaç saniye hızla ilerliyor. Birdenbire ayaklarım kuma çarpıyor ve Cooper önümde duruyor, elleri omuzlarımı sıkıca tutuyor. Gözlerindeki o şakacı parıltı gitmiş, yerine ağır ve cüretkâr bir şey gelmişti. Saygı isteyen bir bakış.

"Dizlerinin üzerine çök."

Heyecan kanımda kabarcıklar oluşturuyor. "Evet, efendim."

Önünde dizlerimin üzerine çökerek ellerimin bacaklarında, kalçalarında ve belinde gezinmesine izin veriyorum. Her o kadar sert, o kadar sıkı ki, sanki her gün spor yapıyor olmalı, ama birlikte olduğumuzdan beri bir kez bile spor salonuna gitmemiş.

Bu şekilde üzerimde yükseliyor, tüm o yoğun erkek enerjisi ve özgüveni üzerime yağıyor. Gözlerim mayosundaki şişkinlikle aynı hizaya geliyor ve izin almak için yukarı bakarak bel bandını çekiştiriyorum.

Sert bir el başımın tepesindeki saçları düzleştiriyor, sonra bir yumruğa doluyor ve başımı geriye yatıracak kadar çekiyor.

"Sikimi yalayacaksın Adalyn, sonra da dölleri yutacaksın ve o lanet ismi ağzından temizlemesine izin vereceksin. Anladın mı?"

Kelimelerle uğraşmıyorum.

Bastırılmış bir iniltiyle şortunu yırtıyorum ve sikinin çıkışını huşu içinde izliyorum. Ağzım sulanıyor, sert uzunluğunu içime çekiyorum ve sonra shaftın üzerinde parıldayan metale kırık bir "Siktir" fısıldıyorum.

Penisinde piercing olmasını beklediğim son kişi Cooper'dı. Ama tam orada. Ve sadece bir tane değil. Üç tane var. Jacob'ın lanet merdiveni.

Temkinli bir el uzatıp parmaklarımı ona doladığımda kalbim çok hızlı atıyor. Tamamen dokunamayacak kadar büyük ama üstümden gelen keskin nefes alış verişine bakılırsa umursamıyor gibi görünüyor. Onu tek bir kez okşuyorum, sıkıca kavriyorum.

"Tartışmayı bırakman için tek gereken şeyin şortumu indirmek olduğunu bilseydim, bunu günler önce yapardım," diye mırıldanıyor ve saçımı kavrayarak dudaklarım ucundaki sıvı damlasına değene kadar beni ileri doğru yönlendiriyor.

Yalayarak çıkarırken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, tadına bakıp inliyormuş gibi yapıyorum. "Canını yakacak mıyım? Daha önce bu piercingleri olan biriyle hiç yapmamıştım."

"Azı dişlerini kendine sakla," diye mırıldanıyor, parmak uçlarını yüzümün yan tarafında gezdirdikten sonra yüzümü çimdikliyor.

çenemi ve dudaklarımı açmaya zorladı. "Şimdi, em."

Öne eğildim ve onu ağızıma aldım. İlk başta yavaşça, sadece dilimi başının üzerinde döndürerek, sızmasını engelleyemediği spermleri yalayarak. Onun da beni benim onu istediğim kadar çok istediğini bildiğim için gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Saçlarımdaki tutuşu yaklaştıkça sıkılaşıyor, beni daha fazlasını almaya zorluyor, ta ki ilk gümüş toplar dudaklarımdan geçene kadar. Burnumdan nefes alıyorum ve daha fazla itiyorum, sadece boğazıma çarptığında duruyorum.

"İşte bu kadar. Daha fazlasını alabilirsin," diye inliyor, sertçe nefes alıyor.

Yapabilirim ve yaptığımdan da eminim. Onun zevki için değil -tamamen değil- ama benimki için. Öğürme refleksimi nasıl aşacağımı öğrenmek çok uzun zamanımı aldı ve Cooper'inki kadar güzel bir horoz üzerinde kullanmazsam bu beceri ne işe yarar?

Ellerimi kalçalarına dayayıp yukarı bakıyorum ve onu boğazıma alarak ileri doğru iterken karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Son piercing setine ulaştığımda parmaklarımı kıç yanaklarının yanlarına sokuyorum ve sonra geri çekilip tekrar inişe başlamadan önce ucunu emiyorum.

Yüz hatlarında eksiksiz, arsız bir zevk sekiyor ve onu bu kadar iyi hissettirdiğimi bilmek beni baştan çıkarıyor. Bu bağımlılık yapan bir duygu ve bunu tekrar hissetmek istediğimi hemen anlıyorum. Mümkünse birden fazla kez. İçimdeki övgü orospusu başını kaldırıyor ve gururla kükrüyor.

Burnum leğen kemiğine çarptığında "Siktir," diye tıslıyor ve ben de kalçalarımı birbirine sürterek inliyorum.

Altımdaki kumda bir su birikintisi olsa hiç şaşırmazdım. Göğüslerim ağırlaşmış, meme uçlarım sertleşmiş, onun dokunuşu için yalvarıyor.

Aletini çekerek ucunu yalıyorum ve mırıldanarak titreşimlerin aletinden aşağıya doğru yayılmasına izin veriyorum. "Pek sessiz değilsin, biliyorsun."

Yüzü geriliyor, boğazı ağır bir yutkunmayla titriyor. "Sanki bunu yapmak sana zevk veriyormuş gibi beni derin derin boğazlayabilmeni beklemiyordum."

"Bu bana zevk veriyor Cooper," diye mırıldanıyorum, taşaklarını avuçlayıp usulca yuvarlıyorum. "Ama neyi daha çok seveceğimi biliyor musun?"

"Kahretsin. Ne?"

"Ağzımı doldurman için."

Elimi taşaklarından şaftına götürüyorum, tabanını kavrayıp okşarken onu tekrar ağzıma sokuyorum ve kendime dokunmak için bacaklarımın arasına uzanıyorum. O kadar kayganam ki parmağım anında içime giriyor, içimdeki ısı alevleniyor.

Onun etrafında inleyerek, uyarılmışlığımı klitorisimin etrafında daireler çizmek için kullanıyorum, zaten orgazma ulaşmaya o kadar yakınım ki oraya ulaşmam uzun sürmeyecek. Birkaç saniye daha-

"Ayağa kalk ve yüzünü kayalara dön," diye sertçe emrediyor, yumuşak bir sesle şaftından kurtulmam için beni teşvik ediyor.

Elimi isteksizce bacaklarımın arasından çekip ona bakarken ağlayabilirim, o kadar heyecanlıyım ki gözlerim yaşlarla doluyor. "Lütfen, Cooper."

"Lütfen ne?"

"Bırak geleyim. Artık dayanamıyorum," diye fısıldıyorum. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp ellerimi kucağıma koyuyorum ve titrediğimi fark ediyorum.

Dizlerimin üzerine çökmemi istediğinde takındığı sert tavır, yüzümü kavrayıp başparmaklarını cildimin şaşırtıcı derecede kuru olduğu gözlerimin altında gezdirirken yumuşuyor. "Sadece biraz daha. Çok iyi gidiyorsun. Çok iyi gidiyorsun.

Ben."

Başımı sallıyorum, o da bana elini uzatıyor ve yüzümü duvara dönmem için bana rehberlik ediyor. Arkama yerleşirken, parmakları sırtımdan aşağıya ve kalçalarımın üzerinden geçerek bikini altımın bandının altına giriyor. Bikinimin alt kısmı bacaklarımdan aşağı inmeye başlayıp ayak bileklerimde toplandığında avuçlarımı kayalara bastırıp nefes alıyorum.

"Eğer bir erkek dizlerinin üzerine çöküp seni diliyle boşaltarak sikini emdiğin için teşekkür etmezse, lütfen onu terk et Adalyn. O seni hak etmiyor."

Yüzümü koluma gömüyorum ve ağzı ıslak, şiş etimin üzerine kapandığında ve iki kalın parmağı içeri kaydığında çılgılık atıyorum. Kafamdaki tüm düşünceler siliniyor, kulaklarım çınlıyor. Uzaktan gelen seslerin ve sanki konuşan kişi yaklaşıyormuş gibi seslerin nasıl yükselmeye başladığının zar zor farkındayım ama kendi zevkimin ötesini düşünemiyorum.

Üçüncü bir parmak içime girip kıvrıldığı anda dizlerim titriyor. Kahretsin, her şeyim titriyor.

"Geleceğim."

"Aferin kızıma. Ver onu bana. Her şeyi, Adalyn. Şimdi."

Şimdiye kadar yaşadıklarımın daha yoğun bir orgazm içime girip vahşi bir şeyi beraberinde getirdiğinde dişlerim koluma batıyor. Kayalara doğru kıvrıldığında görüşüm kararıyor, kollarım bedenimi destekleyemeyecek kadar güçsüz.

Cooper'ın arkamda hareket ettiğini hissediyorum ve ıslak bir tokat sesiyle karışık homurtularının sesi sadece serbest bırakılmamı yoğunlaştırıyor. Arkamda ne yaptığını hayal ediyorum... Siktir. Sanki içgüdüsel olarak, kendimi dönmeye zorluyorum ve elini sikinden çekip ağzıma götürmeden önce birkaç dakika önceki pozisyonuma düşünüyorum.

Çenesini sıkıp dilime ve boğazıma boşaltırken gözlerimiz çarpışıyor ve birbirini tutuyor. Hepsini yutuyorum, ondan alıyorum, alıyorum ve alıyorum.

Kan kulaklarıma hücum ediyor, bitirmesini bekliyorum ve sonra dudaklarımı yalayarak geri çekiliyorum.

"Bu ..." Sözümü yarıda kesiyorum, yorgun bir gülümseme ağzımın kenarlarını çekiştiriyor. Artçı sarsıntılar yüzünden henüz ayağa kalkamıyorum.

Cooper elini yüzüne götürüyor ve başını sallıyor. Şortuna uzanıp çekiştiriyor ve bana doğru bir adım atıyor ama kendini durduruyor. Sanki incinmediğimden emin olmak istercesine vücuduma bir göz atmakla yetindi.

"İyi misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki şaka yapıyorum. Sen delisin, Cooper.

Hem de en iyi şekilde."

Yanaklarına renk gelir. "Aynı şekilde."

Utanarak ayağa kalkıyorum, altımı yukarı çekiyorum ve ona sıkıca sarılmak için aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Az önce olanların gerçekliği içime işlerken üzerime bir memnuniyet örtüsü çöküyor ama bu beni korkutmuyor. Yanağımı göğsüne bastırıyorum ve o kocaman kollarıyla beni sarıp sarmaladığında iç çekiyorum.

"Kalbin hızlı atıyor," diyorum usulca, ona sokularak.

Gülüyor, sesi çok samimi. "Evet, öyle."

21

KOOPER

GÜNÜN GERİ KALANINI ADDIE'YI YÜZERKEN İZLEYEREK GEÇİRDİM.

Okyanus, temas ettiği neredeyse herkesle arkadaş oluyor. Ve güneş ufukta batmaya başlarken kollarını açmış bana doğru koşup suya girmemi istediğinde, beni de yanına çekmesine izin veriyorum.

Sonrasında bana gülümsediğini görmek için her şeyi yapacağıma eminim.

Birdenbire oldu ama onu eskisinden farklı bir şekilde derinden önemsiyorum. Arkadaşlığın ve sorumluluğun çok ötesine geçen bir şekilde. Onun her zaman mutlu olmasını istiyorum, bunu yapmak için onunla okyanusta saatler geçirmekten cildimin buruşması gerekse bile.

Aramızdaki şeyler çok hızlı değişiyor ama bu çok doğal geliyor. Elbette, evliliğimiz ve Adalyn'in listesi bir şekilde ileri sarılmış olabilir, ama bu yanlış hissettirmiyor. O sahilde aramızda yaşananlar doğru olmaktan başka bir şey olamayacak kadar iyi hissettirdi.

Tüm bunlar olup bittikten sonra eve uçma ve onu her gün yanımda görememe düşüncesi içime bir taş düşürüyor. Ona karşı sahiplenici hissediyorum. Onun zamanını benimle paylaşan herkesi kıskanıyorum. Onu üzen herkese kızgınım.

Bundan sonrasını planlamak için hala vaktimiz var, ancak evliliğin feshinin doğru bir hamle olup olmadığını merak etmeye başladım. Aramızdaki ilişkinin gerçekten yürüyüp yürümeyeceğini merak etmek kötü bir şey mi? Hay sikeyim. Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Yavaşlamam lazım.

Bilinçaltımda yüzük parmağımı ovuşturuyorum ve bu düşünceleri daha sonra uğraşmak üzere bir kenara atıyorum.

"Buraya kadar şikayet sonra bana aç olmadığını söyleme," diyor Adalyn, pipetini suçlayıcı bir şekilde masanın karşısındaki bana doğrultarak.

Önümdeki çizburgere dokunulmamıştı, tabağımda sadece birkaç patates kızartması eksikti. Bu sadece normal bir yemek seçimi, ancak son birkaç haftayı farklı yemek türlerini deneyerek geçirdikten sonra, sıkıcı ve tanıdık bir şey arzuluyordum.

"Tadını çalışıyorum," diye cevap .

O güzel mavi gözlerini deviriyor ve gülümsemesini bastırıyor. "Burgerin tadını çıkarmak mı? Sen de kimsin?"

Dikkatle tabağına, eksik olan birkaç lokmaya bakıyorum. "Görünüşe göre sen de aynısını yapıyorsun."

"Bizi izleyen kızların olduğu masada yüzümü istediğim gibi doldurmamaya çalışıyorum," diye iç geçiriyor. Birkaç masa ötedeki iki gence bakarak gülümsüyor ve el sallıyor. "Tanınmama konusunda çok iyiydik ama Fransa'da bir bistroda serimiz mahvoldu. Özür dilerim."

"Özür dileme. Onlara merhaba demek ister misin?"

"Hayır demem kabalık mı olur?"

Başımı salladım. "Onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

Bir patates kızartması yiyor. "Seninle normal bir insan olmaktan keyif aldım. Günde milyonlarca kez sosyal medyayı kontrol etmeyi ve gerçekten umursamadığım fotoğrafları paylaşmayı özlemedim. Seninle birlikte sadece Addie oldum, sosyal figür Adalyn Hutton değil. Ama sanırım bu sonsuza kadar süremezdi."

Omuz silkip pipetinden bir yudum alırken gözlerindeki gerçek hüznün karşısında göğsüm sıkışıyor. Hiç düşünmeden masanın öbür ucuna uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum ve başparmağımla dövmesini ovuyorum.

"Umarım başkalarına gösterdiğinizden daha fazlası olduğunuzu biliyorsunuzdur. Ne kadar inanılmaz olduğun hakkında bir fikirleri olsaydı . . ." Yutkunuyorum. "Sen her zaman Addie'sin. Benim için ve hayatında bir yeri hak eden herkes için."

Yavaşça başını sallayıp ellerimizi çevirerek parmaklarımızı iç içe geçirirken bakışlarına sıcak bir şey doluyor.

"Şimdi neden herkesin seninle arkadaş olmak istediğini anlayabiliyorum." "Nedenmiş o?"

"Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun. Ve senin yanında kendimi güvende hissediyorum, sanki beni korumak için her zaman burada olacağından eminim. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, yanılmıyorsun." diye cevap verirken gözümü ondan ayıramıyorum.

"Seni aynı derecede koruyamayabilirim ama denerim. Küçük ama güçlü benim göbek adımdır." Göz kırıyor.

Kıkırdıyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

"Sen hamburgerinden bir ısırık al, ben de benimkinden alayım."

"Anlaştık."

"Üç deyince mi?"

Hamburgerini tutuyor ve ağzına götürüyor.

Ben de benimkiyle aynısını

yapıyorum. "Üç

deyince."

"Bir," diyor. "İki."

Birlikte "Üç" dediğimizde gamzesi patlayacak kadar geniş sırtıyor.

Dişlerimi hamburgere geçirdiğimde sığır eti ve ekmeğin tanıdık tadı ağzımı dolduruyor. Neredeyse onun kadar büyük bir ısırık aldığında boğulacağımı bildiğim için gülmemek için kendimi zor tutuyorum,

ketçap fışkırıyor ve yanağına bulaşıyor.

Hamburgeri yere bırakıp çiğniyorum, ketabı diliyle temizlemesini izliyorum. Çok sevimli, o kadar sevimli ki göğsüm ağrıyor.

Bir sonraki sözlerimi neden ağzımdan kaırdığımın, onun varlığının duvarlarımdan her birini aşındırıp beni tamamen ona maruz bırakmasından başka bir açıklaması yok.

"niversitedeki işi aldım. Eylül'de başlıyorum."

Hamburgeri parmaklarından düşüp tabağına sıçrıyor. Gülümseyerek bana tekrar uzanırken yüz ifadesini gerçek bir gurur dolduruyor. Bu kez elimi tuttuğunda, bir daha bırakmasını istemediğime karar veriyorum.

"şaka mı yapıyorsunuz? Bu inanılmaz bir haber! Aman Tanrım, ıldıırıyor musun? Bu senin hayalin" diye haykırıyor.

"Telefonu aldığımdan beri iim içimi yiyor. Hâlâ inanamıyorum."

"Bunu nasıl daha önce duymadım? Bu inanılmaz bir şey. Bu işi herkesten çok hak ediyorsun!"

"Söylediğim tek kişi sensin," diye itiraf ediyorum.

Duraksıyor, yüzümde bir yalan belirtisi arıyor. "Ciddi misin? Neden? Gururum okşanmadı değil ama herkes seninle çok ama çok gurur duyacak Sparrow."

Ellerimizi çeviriyorum ve parmağındaki dövmeye bakıyorum, neredeyse teselli buluyorum.

"Artık bir önemi yok. Geri döner dönmez onlara söyleyeceğim."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunun olacağını hep biliyordum." Kaşlarımı kaldırdım. "yle mi?"

"Evet. Zeki ve inanılmaz yeteneklisin. Seni geri çevirmek kesinlikle onların kaybı olurdu."

Ellerimizi ağzıma götürüyorum ve dudaklarımı parmak eklemlerine değdiriyorum. Nefesi kesiliyor ve ben tekrar yapıyorum, aniden bu sese bağımlı oluyorum.

"Teşekkür ederim, aşkım."

Bu sefer bir nefes. "Sen az önce-"

"Adalyn Hutton siz misiniz?" diye soruyor gergin, aksanlı olmayan bir ses.

Addie elini isteksizce çekmeden önce sanki ilk içgüdüğü yardım için bana dönmekmiş gibi parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Daha iyi düşünmeden önce neredeyse tekrar yakalıyordum.

Masamızda duran iki kıza dönüyor, ikisinin de elinde telefonları var, ekranları açık ve kameraları açık.

"Evet. O benim." Gülümsemesi sahte, Adalyn'e hiç benzemiyor.

Kısa boylu esmerin yanında duran uzun boylu kıvılcık saçlı kız pembenin koyu bir tonuna dönüyor ve kıkırdıyor. "Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz? Büyük hayranınızız."

Sessizce arkama yaslanıyorum ve Adalyn'in rahatsız olduğu anı not ederek yeterince masum olan etkileşimi izliyorum.

Keskin yeşil gözleri ve tuhaf bir kibri olan esmer olan soruyor: "Aslında, bize Noah'ın özel Instagram'ının adını verebilir misin? Bir keresinde olmadığını söylediğini biliyorum ama Twitter'da birinin bulunduğunu gördüm."

Adalyn'e dönüp bakıyorum ve onu kaşlarını çatmış, pembe bir bukleyi kulağının arkasına iterken buluyorum. "Üzgünüm ama Noah'ın özel hayatı seni ilgilendirmez."

"Bu sizin fikriniz. Ama onun hayranları olarak bunları bilmemiz gerektiğini düşünüyorum," diye cevap veriyor kız, bir eli kalçasında.

İlk kız arkadaşına dirsek atarak ters ters bakar. "Yapma," diye fısıldar.

Addie'nin bakışları esmere keskin ve tehlikeli bir şekilde dönüyor. "İsimleriniz nedir?"

"Luna."

"Lily," diyor ilk kız usulca.

"Doğru. Luna, saygısızlık etmek istemem ama Noah özel hayatını bilmeni isteseydi, bunu sana söyleme ihtiyacı hissetmezdi.

ayrı bir kişisel hesabım var. Yani, hayır, bunu size vermeyeceğim."

"Yani, bir tane olduğunu kabul ediyorsun."

Ben diyorum ki, "Evet. Evet, var. Şimdi, lütfen bırak onu."

Kızlar yavaşça bana bakıyorlar, şaşırmışlar, sanki beni tamamen kaçırmışlar gibi. Adalyn oradayken beni fark etmedikleri için onları suçlayamam.

"Cooper White," diye fısıldıyor Lily kendi kendine, hızla başka tarafa bakıyor, yüzü daha da koyu bir kırmızıya bürünüyor. "Maddox'un en iyi arkadaşı."

Adalyn beni masanın altından hafifçe tekmeliyor ve ona baktığımda gözlerini deviriyor. Lily'ye bakmadan önce göz kırpmıyorum.

"Senin ve Addie'nin fotoğrafını çekmemi ister misin?" diye sordum.

Kararsızca başını sallayarak telefonu bana doğru itti. "Lütfen."

Sanki hepimiz aynı ortak düşünceye sahipmişiz gibi, Luna'ya daha fazla ilgi göstermiyoruz. Belli ki arkadaşı kadar iyi bir insan değil.

Adalyn ayağa kalkıp kolunu ikisinden daha nazik olanına doluyor ve ben de kızların dünyasında tek bir fotoğrafın asla yeterli olmayacağını bildiğimden hızlıca birkaç fotoğrafını çekiyorum. Amelia bana bunu öğretmişti.

Ayrıldıklarında Lily, Addie'ye, "İnsan içinde daha da güzelsin," dedi. "Sadece gitmeden önce bunu söylemek istedim. Garip geldiyse özür dilerim."

Adalyn yumuşak bir pembeye büründüğünde kıkırdıyorum. "Teşekkür . Harikasın."

"Aman Tanrım. Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Lily sırtarak. Yavaşça gözlerini bana diyor, merakı çok açık. "Siz birlikte misiniz?"

"Cooper benim kocam," diyor Adalyn hemen. Bir süre sonra, az önce neyi ifşa ettiğinin farkına varmış gibi gözleri irileşiyor. "Şaka yapıyorum!"

Lily defalarca gözlerini kırptırıyor, inanılmaz derecede şaşırmış görünüyor. İçeri girmeden önce dilimi dişlerimin arkasına dokunduruyorum.

"Onun sayfası için bir şey çekiyoruz. Bir karı-koca şakası."

Adalyn yüzünü buruşturuyor, gözlerinde sessiz bir özür var. Omuz silkip geçiştiriyorum.

"Doğru. Videoyu görmek için sabırsızlanıyorum. Benimle fotoğraf çektiğin için çok teşekkür ederim," diyor Lily telefonunu göğsüne bastırarak. Berbat örtbas etme çabamı yutmadıysa da belli etmiyor.

"Bir değil," diyor Addie. "Hadi, Luna."

Adalyn'in yanına gidiyorum ve Lily'nin Luna'nın kolunu tutup onu sürükleyişini izliyoruz. İkinci kızın yüzündeki sırtma midemin kıvrılmasına yetiyor.

"Neden yarın ailelerimizden gelen binlerce telefonla uyanacağımıza dair içimde bir his var?" Addie bana soruyor.

Bencilce ona dokunmak isteyerek elimi sırtında gezdirdim. "Ben de istiyorum. Sanırım hikâyemizi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

BABAM ERTESİ SABAH BENİ ARAMAK İÇİN HIÇ VAKIT KAYBETMEDİ. I Balkona çıkıyorum, telefonda telaşlı Oakley'i sakinleştirmeye çalışan Adalyn'in yanından usulca geçiyorum. Çok yorgun görünüyordu ve dün gece zar zor uyuduğunu, gece ikiyi kadar dönüp durduğunu biliyorum. Ben de aynısını yapıyordum, banyoda yerde uyumak zorunda kalacağımı düşünene kadar huzursuz bir his midemi çalkalıyordu.

Bu Haberler kırıldı erken Bu Sabah. A viral Adalyn ve benim çok yakınlaştırılmış, grenli bir fotoğrafımızı içeren tweet, ben parmak eklemlerini öperken onun eli benim elimde. Tweet'i atan kişi Adalyn'in yüzük parmağının etrafına, paylaştığımız dövmenin üzerine bir daire çizmişti. Sırrımızın uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Eğer dün geceki o züppe genç olmasaydı, başka bir şey çıkacaktı. Artık ortaya çıktığı biraz rahatlardım. İlişkimizi saklamakla ilgili içime sinmeyen bir şey var. Adalyn bundan daha fazlasını hak ediyor. Sahte evlilik mi gerçek evlilik ? Ve bunu bir hafta önce düşündüğümünden çok daha az sahte bulabileceğimi kabul etmeye başlıyorum.

önce.

Bu muhtemelen saçma. Bu geziye çikalı sadece iki hafta oldu. Yine de sanki aylar geçmiş gibi geliyor. Bu kadar kısa sürede onu çok iyi tanıdım ve sanırım bu yakınlığımız sayesinde oldu.

Her günü, sabah akşam biriyle geçirmek, normalden daha hızlı bir şekilde yakınlaşmamayı imkansız hale getirir. Kendimiz hakkında bir şeyler paylaşmaktan ve çoğu insanın ulaşması aylar süren bir seviyede arkadaş olmaktan başka seçeneğimiz yok.

Bizim durumumuz farklı ama ondan daha azını beklemezdim.

"Hey, baba."

Boynumu uzatıyorum ve korkuluklara yaslanıp şehre bakıyorum. Saat erken ama sokaklar tıklım tıklım, dükkânlar çoktan açılmış. Taze ekmek kokusu bize doğru yükselirken midem gurulduyor.

"Hey, evlat," diyor.

"Bana çocuk demen için çok yaşıyım."

"Benim gözümde asla çok yaşlı olmayacaksın."

"Doğru. O zaman devam edin. Haberleri duyduğunuzu varsayıyorum."

"Tek oğlumun evlendiği ve benim davet edilmediğim haberini mi kastediyorsun?" diye soruyor ve nedense sesi her zamanki gibi sakin.

"Gerçek bir düğün değildi. Öyle değil," diye iç geçirdim.

"Bunu bir de annene anlatmayı dene. Bu sabah bir saatimi onu, her neredeyse oraya bir uçak bileti alıp seni sopayla dövmekten vazgeçirmeye çalışarak geçirdim."

İrkildim. "Üzgün mü?"

"Tabii ki öyle. Sen onun tek çocuğusun ve ona tek kelime etmeden evlendiğini yeni öğrendi."

"Siktir."

Mırıldanıyor. "Gerçekten de öyle. Biliyor musun, beni dede yapanın Adalyn olacağını hiç beklemiyordum ama iyi bir şeyden şikayet edecek biri değilim."

"Woah, yavaşla. Kimse seni yakın zamanda dede yapmayacak. Bu öyle bir şey değil."

"Biliyor musun, bunu söyleyip duruyorsun, ama neden 'öyle' olmadığını henüz duymadım. Bana onunla ne için evlendiğini mi söylüyorsun? Bir tür şaka mı?"

"Hayır. Bu bir şaka değildi." "Peki, ne o zaman?"

"Bir kazaydı," diye mırıldandım, utanarak.

Diğer hatta sessizlik var. Bir elimi yüzüme sürüyorum ve inliyorum.

"Adalyn Hutton'la kazara mı evlendin?" diye yavaşça soruyor.

"Sarhoştuk."

Birden hoparlöre doğru bir kahkaha atar. "Seni aptal. Seni lanet olası aptal."

"Çocuklarına aptal demen hoş karşılanmaz baba. Ve böyle zor zamanlarda onlara gülmek."

"Başka ne yapacağımı bilemiyorum. Kanada'ya indiğin anda Oakley ve Maddox seni yok edecekler. Bu noktada seni koruyabilir miyim bilmiyorum. Belki de şu anda vedalaşmamız gerekecek."

"Biliyor musun, gerçekten hiç komik değilsin. Hem de hiç." "Aynı fikirde olmadığınızı kabul ediyorum."

"Beni gülmek için mi aradın? Çünkü beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylemeni bekliyordum."

"Hayal kırıklığına mı uğradın? Oakley Adalyn'e böyle mi dedi?"

Omzumun üzerinden açık balkon kapısına ve kanepede kulağındaki telefonla hararetli bir şekilde konuşan kadına bakıyorum. Gözleri bu yolculuk boyunca sahip oldukları parlaklıktan yoksun ve sadece bu bile içimde bir koruma dalgası yaratmaya yetiyor.

"Ne söylediğini bilmiyorum. Şu anda konuşuyorlar." "Bu yeni evlilikle ne yapmayı planladığına bağlı olarak, hayal kırıklığına uğrattığını sanmıyorum. Sen Ne yapacağını biliyor musun?"

"Olayın ertesi sabahı yardımcı olacak birini bulmak için avukatınıza e-posta gönderdim."

"Yani, evli kalmak istemiyor musun?"

Sorusu karşısında göğsümde bir daralma hissi oluşuyor ve hemen cevap verememem korkunç bir işaret. Hayır tek makul cevap. Ama yanlış bir cevapmış gibi geliyor.

"Bence evlenmemeliyiz," demeyi tercih ettim. "Eğer evleneceksem, bu sevdiğim biriyle olmalı."

"Genellikle, evet."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek genellikle? Bir hevesle bir kadınla evlenmezsin, hele ki senden on yaş küçük ve en iyi arkadaşının kız kardeşiyle, onu sevmeden."

"Katılıyorum, ama sen zaten evlisin. Kazara, evet. Ama hala evli."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Ailesinin bunu kabul etmeyeceğini benden daha iyi biliyorsun. Ve o daha iyisini hak ediyor. Gerçek bir koca ve gerçek bir düğün."

"Bunun onun için seninle olamayacağını kim söyleyebilir?"

Bir kahkaha attım. "Beş dakikalığına çöpçatanlık yapmayı bırak ve önerdiğin şey hakkında gerçekten düşün."

"Onu bu sabah Ava ile telefonda konuşurken duymalıydın! İkiniz için ev aramaya başlayacaklarını sanıyordum," diye bağırıyor Scarlett arka planda.

"Doğru değil. Nerede yaşamak isteyeceğini bilmiyorduk, bu yüzden şimdilik avlanmayı ertelemeye karar verdik," diye düzeltiyor babası.

"," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum.

"Gördün mü? Tüm Hutton ailesi senden nefret etmiyor. Ava bu habere daha fazla sevinemezdi. Gerçi ikimiz de orada olmadığımız için biraz üzgünüz."

"Baba, lütfen. Eğer bana gerçek bir tavsiyen yoksa, telefonu kapatacağım."

"Özür dilerim. Sadece heyecanlıyım. Oğlum her gün en iyi arkadaşımın kızıyla evlenmiyor."

Nereden geldiğini anlayabildiğim için nefret ediyorum. Şu anda insanları memnun eden biri olamam. "Peki, sürdüğü sürece tadını çıkar."

"İşleri akışına bırakmayı düşündün mü hiç? Onunla nereye gidebileceğini görmek gibi mi? Bu

kılık değiştirmiş bir ltuf olabilir" diyor, sesi fazla umutlu çıkıyor.

"Geçen hafta yaptığım tam olarak buydu ve şimdi Hutton soyadını duyan herkes sizin neyi bir lütuf olarak gördüğünüzü çok iyi biliyor. Artık her şey değişecek."

Ve dehşete düştüm. Bunun geri tepmesi yıkıcı olacak. İkimiz için de. Rol yapmak eğlenceliydi, ama şimdi gerçek dünyaya döndük.

"Belki sonunda aşık olursunuz ve zaten evli olduğunuz için bir sürü zaman kazanmış olursunuz. Evet, şimdi çok şey değişecek ama bu en kötüsü olmak zorunda değil. Hutton erkekleri kendilerini aşacak ve ikinizi de affedecek. Ava bundan emin olacaktır."

"Ava'nın beni Maddox'tan koruyabileceğinden emin değilim. Oakley belki ama Maddox farklı. Beni affetmeyecektir."

"Onunla konuştun mu?"

"Sadece bir saattir ayaktayız. Konuştuğum ilk kişi sensin."

"Belki de onunla konuşmadan önce biraz sakinleşmesini beklemek akıllıca olur. Siz yeni evliler için planınız nedir? Bu olay seyahatinizi mahvetti mi?"

Tekrar Addie'ye bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Artık telefonda değil. Elinde gevşek bir şekilde duruyor, bakışları çok uzaklarda. Boğazımı temizleyerek balkondan uzaklaşıyorum.

"Emin değilim. Onunla konuşmam gerek."

"Pekâlâ. O koca beynini kullanmadığında ve yapmaman gereken şeyleri yaptığında bile seni seviyorum."

Bir kahkaha attım. "Ben de seni seviyorum. Benden nefret etmediğin için teşekkürler."

"İstesem bile . Beni bilgilendirmeye devam et."

"Yapacağım."

Telefonu kapattık ve içeri girdim. Kanepenin dolaşıp yanındaki boş koltuğa oturduğumda Addie bana bakıyor. Kolumu kanepenin arkalığına dayadığım anda yaklaşıyor ve kolumun altına . Bir şey yerleşiyor

Onun yakınlığı içimde, kolumu omzuna indirip onu bedenime çekmeyi çok kolay hale getirdi.

"Baban nasıl?" diye soruyor nazikçe.

" gibi yaramaz. Ama beklediğim gibi kızgın değil.

Seninki nasıl?"

Kahkahasının sesi titrek ve acılı. "Kızgın, incinmiş, hüsrana uğramış." "Onu suçlayamayız. Bu her şeyi kolaylaştıracak olsa bile." "Eylemlerimizin sonuçları olacağını biliyordum. I

Sanırım hazır olduğumda gelmelerini bekliyordum. Tabii o zaman geldiyse. Sanırım kızgın olmaktan çok kırgın."

"Sana gelince, belki. Muhtemelen beni öldürmek istiyor."

Buna diyecek, diye kafamın içindeki o sinir bozucu ses ben onu susturmadan önce şarkı söylüyor.

"Oh, öyle. Tercihen önce sana birkaç saat işkence ettikten sonra" diyor.

"Seninle lafı dolandırmak yok, değil mi?" Vücudunu kaydırıyor ve o mavi gözleri bana şaka yaptığını söyleyen bir bakış atıyor, değil mi? "Sana sahte bir rahatlık vermenin anlamını göremiyorum.

kısa ömürlüdür."

Bir nefes veriyorum ve başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Henüz eve gitmek istemiyorum," diye fısıldıyor göğsüme sokularak. Kolunu karnıma doluyor ve sanki bana tutunmazsa kalkıp gideceğimden korkuyormuş gibi sıkıca sarılıyor.

"O zaman henüz eve gitmeyeceğiz."

"Ama sanırım yapmak zorundayız. Ben seninle hayatımın en güzel anlarını yaşamaya devam ederken ailem evde kırgın ve üzgün değilmiş gibi davranamam. Bu adil değil, değil mi?"

"Hayır, değil," diye yumuşuyorum.

Havada ağır bir hayal kırıklığı var. İki aylık olması gereken gezi iki haftaya indirildi. Bu Addie'nin dünyayı keşfetmesi için bir şanstı ve ben

Bu kadar çabuk bittiği için kendimi biraz sorumlu hissediyorum. Evlenmek için birden fazla kişi gerekebilir, ama ben daha yaşlı olanım. Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecek kadar kendini toparlamış olması gereken kişi.

Tek içimde başarısız oldum.

"Yeni biletlerinizin parasını ödeyeceğim ve mevcut biletlerinizde kaybettiğiniz parayı size iade edeceğim. Ne de olsa bu benim seyahatimdi" diyor.

"İkisini de yapmayacaksın. Bu benim suçum." "Bizim sorumluluğumuzda, ama eğer ben seni ikna . O yüzden izin ver bunu düzelteyim."

"Olmayacak," diye homurdandım.

"İnatısın." "Sen de

ylesin."

"İnatılığım benimle ilgili en sevdiğin özelliklerden biri değil mi?"

"Hayır. Bu senin inanılmaz zekân olurdu."

"Oh, beni nasıl da pohpohluyorsun."

Glmsememi bastırarak başının yanına bir öpücük konduruyorum ve parfümünün kokusunu içime çekiyorum.

"Eve döndüğümüzde ne yapacağız?"

"Yani ailelerimizden af dilemek dışında mı?"

"Evet. Bizimle birlikte. Biz feshi beklerken, sen tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Yavaşça gevşemeden önce kısa bir süre sertleşiyor. "Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyorum. Bunu nasıl yapabilirim ki?"

Birbirimizi sadece birkaç ayda bir görmeye geri dönme düşüncesi ciğerlerimi sızlatıyor. Bunun benim için bir seçenek olmadığı acı verici bir şekilde ortada.

"Sen benim karımsın. Bana kalırsa, artık hiçbir şey eskisi gibi . Bunu kabullenelim ve ne olacağını görelim."

Nefesi kesiliyor ve hareketsizliği kanımı panikle dolduruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Listeni bitirmedik ve anlaşma anlaşmadır. Döndüğümüzde bile ne yapıyorsak onu yapmaya devam edeceğiz ve oradan devam edeceğiz," diye acele ediyorum.

"Doğru. Tamam, bunu yapabiliriz," diye nefes alıyor, başını sallıyor, yanağı göğsüme sürtünüyor.

O da en az benim kadar emin değil gibi görünüyor, ama içimde kusma isteğı uyandırmayacak başka bir seçenek bulana kadar elimizdeki tek seçenek bu.

COOPER UBER ŞOFÖRÜNE BANA YARDIM EDERKEN BEKLEMESİNİ SÖYLEDİ.

bavullarımı bagajdan çıkarıyorum. Vancouver'a döndüğüm için ne kadar yıkılmış hissettiğimi belli etmemeye çalışıyorum. Ona bunun onun suçu olmadığını kaç kez söylersem söyleyeyim, bu konuda zaten yeterince sorumlu hissediyor.

Uzakta olduktan sonra eve dönmek her zaman iyi hissettirir. Ait olduğun yere geri dönmüşsün gibi. Ama bu sefer, ev olmak istediğim son yer. Cooper omzundaki çantamı silkip gözlerinde benzer bir hüzünle bana , onun da benim gibi hissettiğini düşünmeden edemiyorum.

"Seninle geleceğim ve ayrılmadan önce güvende olduğundan emin olacağım," diyor ve beni nazıkçe kaldırıma doğru itiyor.

"Gerek yok. Ben yokken kimsenin içeri girip etrafta dolaştığını sanmıyorum."

Ve senin dairemde olman vedalaşmamı daha da zorlaştıracak.

"Sadece benimle dalga geç."

Başımı sallıyorum ve binanın içine doğru yürüyoruz. Vücut geliştirmeci görünümlü güvenlik görevlisi Sammy yanından geçerken bana gülümsüyor, ben de zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Bak, Sammy bana bir şey olmasına izin vermez. O benim arkamı kollar." Alaycı görünmeye çalışıyorum ama beceremiyorum.

"Karımın iki haftadır boş olan dairesine tek başına girmesine izin vermeyeceğim. Bunu yapmama izin ver."

Tıpkı bana her karım dediğinde olduğu gibi, tüylerimin diken diken olmasıyla savaşıyorum. Kulağa bu kadar hoş gelmemeli ama Cooper'ın ağzından duymak beni azgın bir sarmala sokmaya yetiyor.

Cooper böceğine yakalandığım çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Şaşırmadım. Aslında şaşırdım ama ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığım için değil, bunu fark etmem iki haftamı aldığı için.

Koşullar farklı olsaydı tercih edeceğim kişi o olmazdı. Ve sanırım bu yüzden onu bu kadar derinden önemsemeye başladım. Çıktığım diğer erkeklere benzemiyor ve onu bu kadar özel yapan da bu. Hiç kimse bana kendimi onun kadar önemli, dinlenilmiş ve önemsenmiş hissettirmedi. Her şey hakkında konuşabiliyoruz ve beni yargılamayacağını biliyorum. Tanrım, bunun olacağını tahmin etmemiştim. Yasak bir aşktan bahsediyoruz.

"Güzel. Ama sadece çok yakışıklı olduğun için."

Göz ucuyla onun kızardığını görüyorum ve bu bile tek başına keyfimi yerine getirmeye yetiyor. Birazcık bile olsa.

Asansörle benim katıma çıkıyoruz ve sonra dairenin içine giriyoruz. Temizlik ürünleri ve vanilya kokuyor. Ivy'nin eşyaları gitmiş.

Yalnız kalmaktan korkuyorum.

"Güzel bir yer," diyor Cooper kapıyı arkamızdan kapatırken. "Dürüst olmak gerekirse daha pembe bir yer bekliyordum."

Ayakkabılarımı çıkardım ve içeri doğru yürüdüm. Daire güzel. Uzun pencereleri ve gri ahşap zeminleri olan büyük bir açık kat planı. Modern ama çok da modern değil. İki yatak odası ve bir banyo.

"Ivy çok pembe bir kız değildi. Ben biraz azalttım."

"Çok yazık."

"En sevdiğin renk gizlice pembe mi, Serçe?"

Sırıttıyor, gözleri kararıyor. "Hayır. Ama en sevdiğim şeylerden bazıları pembe."

Gözlerimi başka tarafa çevirdiğimde midem bulanmaya başlıyor, tenim aniden çok sıcak hissediyor. "Beni tahrik etmeye çalışmayı bırak."

"Elimde değil. Bu benim en sevdiğim eğlencelerden biri haline geldi."

Aşırı ısınmadan önce konuyu değiştiriyorum. "Korkunç kocanın dairesini şimdi mi kontrol ? Tekrar düzgün bir su basıncıyla duş almak istiyorum."

"Tamam. Bavullarını odana koymamı ister misin?" Bavulumu önüne itiyor.

"Onları orada bırakabilirsin. Zaten muhtemelen önümüzdeki hafta boyunca paketlerini açmam gerekecek."

Yumuşakça gülüyor. "Tamam. Geri geleceğim."

"Silah mı istiyorsun yoksa küvetimde saklanan hayali katile can sıkıntısından ölene kadar bir sürü saçma sapan şaka mı yapacaksın?" Çok ileri gitmeden soruyorum.

"Kirli listende olduğunu söylemediğin tek şey şaplak atmaktı, ama devam et, nasıl olsa ders planına ekleyeceğim," diye omzunun üzerinden şarkı söylüyor ve sonra Ivy'nin eski odasında kayboluyor.

Kirli görüntüler kafamı doldururken nefesimi zorlukla veriyorum. Birden Cooper'ın beni bir masanın üzerine yatırıp kıcıma şaplak atma düşüncesi çok cazip bir fikir gibi geliyor.

"Boş bir yatak odasının saklanılacak bir yer olduğunu sanmıyorum," diye sesleniyorum, peşinden gidiyorum.

Kafamı odaya uzattığımda onu dolap kapaklarını kapatırken buluyorum. Ivy'nin odasındaki mobilya eksikliği ürkütücü. Neyse ki, bakışlarını tamamladıktan sonra oyalanmıyor.

Koridorda iki banyodan ilkinde doğru yürüyoruz. Kapının önünde durup duş perdesine başımı sallıyorum.

"Bir silah ister misin? Pistonu kullanabilirsin," diye öneriyorum.

Gözlerini bana dikti. "Pistonla ne yapacağım? Yüzüne mi emdireceğim?"

"Soyguncunun erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Beni rahat bırakmazsan pompayı yüzüne doğru çekeceğim."

Ellerimi önümde havaya kaldırdım. "Özür dilerim. İşini yap, koca oğlan."

"Big var biliyor musun? Boş ." Duş perdesine doğru yürüdü ve perdeyi yırtarak açtı. "Temiz."

"Sırada ne var, Kaptan?" diye sordum. Beni ikinci yatak odasına yöneliyor. "Odamda benimle ve tüm kızsı iç çamaşırlarımla yalnız kalmayı kaldırabileceğinden emin misin?"

"Ben ergen bir çocuk değilim. Sen ve senin iç çamaşırların beni korkutmuyor," diye homurdanıyor.

"Bu gerçeğin gayet farkındayım."

Omzunun üzerinden bir sırtıma fırlatıyor. "Öyle mi?"

"Mmhmm. Belli ki genç bir kız olmak için çok yaşlısın. çocuk."

"Eğer o kadar yaşlıysam, yatak odana girmeme izin vermemelisin."

"Belki de yaşlı erkeklere karşı bir şeyler hissediyorumdur." Tam olarak yaşlı bir adam için.

Yatak odamın kapısına birkaç santim kala önümde aniden durdu. Sırtına çarpıyorum, ellerim kendimi sabitlemek için kollarını kavıyor.

"Her şeye rağmen korktun mu?" Onu iterek soruyorum.

"Kesinlikle hiçbir filtren yok." Sözcükler derin, törpülenmiş.

"Bu yüzden mi donup kaldın? Yemin ederim yaşlı erkekleri gerçekten aramıyorum." İrkildim.

Başını sallar ve odanın içine girer. "Hayır, bunu yapmadığımı biliyorum."

"Dizlerin mi tutuldu?" "Bunun peşini bırakacağını sanmıyorum."

"Yapmamı istediğin şey bu mu?"

"Tercihen."

Doğruca dolabıma yöneliyor, kapakları açıyor ve tekrar kapatmadan önce içine bakıyor. Hiçbir şey yok

Yatak odamda birçok saklanma noktası var ve bir dakika daha etrafa baktıktan sonra burayı güvenli bulmuş gibi görünüyor.

Yatağımın kenarına oturdum ve "Dökül bakalım." dedim.

Gözleri odanın içinde geziniyor, makyaj masamdan puf sandalyemin yanındaki duvara astığım kaykay koleksiyonuna kadar her şeye bakıyor. Şiltenin üzerine biraz daha uzanıyorum ve bacaklarımı önümde çapraz yapıyorum.

Sonunda o tembel bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde, içten içe bayılıyorum. Eğer birinin bakışı bir iltifat olsaydı, Cooper'ın bana bakışı en gurur verici bakış olurdu.

"Seni başka erkeklerle düşünmek hoşuma gitmiyor."

Bu acımasızca dürüst bir cevap. Ve beni geri almakla tehdit eden bir cevap.

"Her zaman mı? Yoksa sadece şimdi mi?"

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Uber şoförüm hâlâ beni bekliyor. Başka birini aramak zorunda kalmak istemiyorum."

"Hadi ama Cooper. O adam olma." "Ne adamı?"

Sırtımı dikleştirerek gözlerimi deviriyorum. "Ne düşündüğü ve nasıl hissettiği konusunda dürüst olamayan kişi. Benimle oyun oynama."

"Ben oyun oynamıyorum. Çizgiyi koruyorum." "Çizgiyi siktir et. Bana nerede duracağımı söylenmesini hiç sevmedim.

Gidebilirim ve gidemem."

"Lütfen, bırak gitsin. Bunu zaman sıkıntımız olmadığında konuşabiliriz" diye yalvarıyor.

Yorgunluk, gerçekte ne hissettiğinin etrafından dolanmasına izin vererek onu neden el salladığımın tek açıklaması. Ayağa kalkıyorum ve onun yanından geçip ön kapıya doğru yürüyorum. Arkamdan yaklaşıyor ama kapı kolunu tutana kadar onunla yüzleşmiyorum.

"Dairemi benim için kontrol ettiğin için teşekkür ederim," diyorum ona, kelimeler hayal kırıklığıyla sertleşiyor.

Belki de ona kızmamalıyım ama kızıyorum. Birbirimizle paylaştığımız onca şeyden - onca şeyden

çizgiyi çektiği yer burası mı? Hayır, bu bana uymaz.

"Adalyn."

Yeterince yaklaştığında kapıyı açıyorum. "Eğer Uber'in gitmişse, sana başka bir tane çağırırım."

Yaklaşıp elime uzanıyor. Vücudum elini tuttuğu yerden çekmeyerek bana ihanet ediyor. Yüzük parmağımı, tam da dövmeli alyansın üzerine sürttüğünde neredeyse katlanıyordum.

"Özür dilerim."

Bir kez başımı salladım. "Eve sağ salım git."

Yavaşça elimi bırakıyor ve ayakkabılarını tekrar giyiyor. Kapı kolunu tutuşum hızla terlemeye başlıyor ama parmaklarımı sıkıyor, reddediyorum. Bırakırsam neye tutunmaya çalışacağımı bilmiyorum.

"Sana mesaj atacağım." Bunu o kadar emin bir şekilde söylüyor ki, gerçekten yapacağından hiç şüphem yok.

"Pekâlâ." "Güle

güle, Adalyn." "Güle

güle."

Ve sonra gitti, beni bu büyük boş dairede yapayalnız bıraktı.



O gece yatağa girdiğimde yalnızlıktan tamamen kurtulmuştum. Bavulumu boşalttım, tüm çamaşırlarımı yıkadım ve akşam yemeği için dondurucuda yanmış, donmuş bir pizzanın yarısını yedim.

Son iki gündür telefonlarına çıkmayan reklamcımı bile geri aradım. Bunu düzeltmenin bir yolu olduğu konusunda ısrar ediyor ama bana göre düzeltilecek bir şey yok. Herkes harika bir adamla evlendiğini bilse ne olur? Bunun gerçek olmadığını öğrenmedikleri sürece endişelenecek bir şey yok.

Aynı fikirde olmadığını söyleyebiliriz ama bu benim sorunum değil. Cooper utanılacak biri değil. Onun hakkında öyle hissetmediğimden eminim.

Sözünün eri sevgili kocam birkaç saat önce bana mesaj attı. Bu kadar erken bir mesaj beklemiyordum ama son konuşmamızdan sonra bile onu görmezden gelemedim.

Odanın karşısındaki şifonyerimin üzerinde duran televizyona sırtımı dönerek telefonumun kilidini açıyorum ve mesajlarımız arasında geziniyorum.

Cooper: Akşam yemeği için markete gidip dondurma almak kabul edilebilir mi?

Ben: Ne tür aldığınıza bağlı.

Cooper: Ahududu mu?

Ben: Sadece en sevdiğim tür olduğu için.

Cooper: Sen ister misin?

Ona cevap vermem on dakikamı aldı. Sonunda Gönder'e basmadan önce söylemek istediklerimi milyonlarca kez sildim ve yeniden yazdım.

Ben: Başka zaman

Cooper: Bu bir randevu.

Cevap vermedim. Bu dört saat önceydi ve şimdi keşke teklifini kabul etseydim ve geceyi tek başıma, henüz yapmak istemediğim her şeyi yaparak geçirmek yerine onunla oturma odamda gelato yiyerek geçirseydim diyorum.

Jet bacak beni o kadar yordu ki çoktan uyumuş olmalıydım. Ama kaç kez denersem deneyeyim, yapamıyorum.

Telefonumun ekranına dokunarak, onun için seçtiğim fotoğrafa basıp genişletmeden önce kişisine bakıyorum. İçmeye başladıktan sonra ama evlenmeden önce Dublin'de bir barda çektiğim bir fotoğraf.

Benim gözlerim vahşi, heyecan ve macera dolu ama Cooper'ın gözleri benim üzerimde, okumak imkânsız. Sırtışı tembel ve mutlu, benimkiyle eşleşiyor. Fotoğraftan çıkıp inlemeden önce parmağımı üzerinde gezdiriyorum.

"Kendine gel," diye mırıldandım.

Telefonumu komodinin üzerine fırlatmak üzereyken elimde vızıldıyor. Mesaj kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oluyor.

Cooper: Uyanık mısın?

Ben: Bu senin "u up" mesajın mı?

Cooper: Hayır.

Dudağımı dişlerimin arasına alıp hafifçe ısıyorum ve cevap yazıyorum.

Ben: Ne ?

Cooper: Uyuyamıyorum. Seninle aynı odada olmaya çok alıştım.

Benim için de mi öyle? Hay sikeyim. Hiç şaşırmadım.

Ben: Ben de yapamam. Sen horlamadan çok sessiz.

Cooper: Ben horlamam.

Cooper: Ben gelebilir miyim?

Ben: Bu iyi bir fikir değil.

Mesajı göndermeden önce siliyorum ve parmaklarımı ekranın üzerinde gezdiriyorum.

Ben: Dondurmayı getir yoksa seni içeri almam.

Cooper: On beş dakika içinde orada ol.

KURŞUNİ KASLARIMLA KAPIYI AÇTIM VE COOPER'IN İçeride. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar var, benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor.

İçeri giriyor ve bir kap dondurmaya aramızda kaldırıyor. "İstediğin gibi."

"Teşekkür ederim."

Ayakkabılarını çıkarırken ben de ondan alıp mutfaktan iki kaşık getiriyorum. Kanepede yeniden bir araya geliyoruz ve ben de onun yanındaki mindere uzanıyorum. Kendi kaşığıma kırmızı gelatoya daldırıp ağızma atmadan önce kaşığını ona uzatıyorum. Soğuk beni uyandırmak için çok az şey yapıyor.

"Buraya gelecek kadar uzun süre gözlerini açık tutabilmene şaşırdım," diye mırıldanıyorum.

"Ben de." Biraz dondurma aldı. "Buna değdi." " miydi? Gecenin üçünde kanepemde sessizce oturup Sabah mı?"

Ellerini kucağına koymadan önce dişlerini kaşığa geçiriyor. "Seninle birlikte olacağım anlamına geliyorsa, evet, öyleydi."

"Bu tatlı konuşmalara başlama. Bir daha dalga geçilmeyi reddediyorum."

"Geçen sefer seni kızdırmak istememiştim."

Kaşığıma gelatoya daldırıp orada bırakıyorum. Kabı sehpanın üzerine koyup yüzümü ona dönüyorum.

"Eğer haddimi aştıysam, bana söylemeliydin. Ben gerçeği kaldıramayacak kadar hassas bir kuzu değilim. Ne zaman çok zorladığımı bilmek istiyorum ki bir daha yapmayayım."

Gözleri yumuşuyor, vücut ısısı sıcak bir kucaklamayla etrafımı sarıyor. Ona doğru eğilmek, onu kucaklamak istiyorum ama ne kadar inatçı olsam da henüz bunu yapmayı reddediyorum.

"Sen haddini aşmadın. Ben de seni görmüyorum. Sen kahvaltıda kuzu yiyen bir şeysin Adalyn."

Bu iltifat karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu ancak gerçek beni tanıyan birinin söyleyebileceği türden bir iltifat.

"Peki, o zaman neden soruma cevap vermiyorsun?" Sözlerimin kulağa ne kadar incitici geldiğini görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor ve kolunu kaldırarak kendimi altına sokmamı istiyor.

Kahretsin, çok zayıfım. Kendimi ona sarıyorum, bacaklarımı kucağına atıyorum ve elimi göğsünün ortasına bastırıyorum. Koltuğa yaslanıyor ve bir kolunu sırtıma doluyor, diğer kolunu da ön tarafına geçirerek beni kalçalarımın altından tutup kendine doğru çekiyor. Çıplak tenimi okşayan bir başparmak gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

"Sana nasıl hissettiğimi söylersem, o zaman en iyi arkadaştan fazlası oluruz. Ve içimden bir ses, işimiz bittiğinde seni bırakamayacak kadar sana takıntılı olacağımı söylüyor."

Yüzümü göğsüne gömüyorum, gülümsememi engelleyemiyorum.

İçimden coşkuya yakın bir şey geçiyor.

"Bunun kötü bir şey olacağını sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

"Olmazdı. Benim için değil. Ama bu sadece ikimizle ilgili değil."

"Ailem için endişeleniyorsanız, istedikleri kadar kızsınlar, bu benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

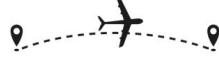
Başparmağı yatıştırıcı bir hareketle uyluğumda aşağı yukarı hareket ediyor. Göğsü yanağımın altında usulca yükselip alçalıyor. Bu iki şey birleşince ortaya müthiş bir ninni çıkıyor. Uyku beynimi bulandırıyor.

"Biliyorum. Sen türünün tek örneğisin, aşkım. Şimdi uyu."
Onun kokusunu içime çekiyorum ve başımı sallıyorum, parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor. Tepeme bir öpücük konduruyor ve derin bir nefes veriyor.

"Lütfen kal," diye .

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Ben uykuya sonra bile sözleri aklımdan çıkmıyor.



"KAHRETSİN. Buraya girmesine izin verme bebeğim." "Anne, seni hareket ettirmek zorunda bırakma beni." "Buna cesaret edemezsin."

Seslerin kakofonisi beni sarsarak uyandırıyor. Kanepe yüzümün altında kayarken gözlerimi açıp elimi gözlerimin üzerinde gezdiriyorum. Çatık kaşlarla kendimi oturur pozisyona itiyorum ve dün gece yastık olarak kullandığım belli olan kucağıma bakıyorum.

"Neler oluyor?" Cooper soruyor, sesi uykuyla boğuklaşıyor. Omuz silkiyorum ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpiyorum. "Burada biri mi var?" "Maddox Hutton! Buraya gel!" Annem bağıriyor.

Birden alarm durumuna geçtim. Korkudan kanepeden fırladım ve başımı çevirdiğimde ağabeyimin gözlerinde öfkeyle bize doğru koştuğunu gördüm.

"sakin ol Dox," diye uyarıyorum yaklaşırken.

Beni dinlemiyor.

"Sen ve ben bunu daha sonra konuşacağız. Şu anda kocanla bir konuşma yapmam gerekiyor." Koca kelimesini sanki ondan iğreniyormuş gibi tükürüyor. Midem bulanıyor.

Elinin koluma dokunduğunu hissetmeden önce Cooper'ı arkamda hissediyorum. Yutkunarak vücudumla onu engellemeye çalışıyorum ama o benden bir adım önde, Maddox bize ulaşmadan bir adım önce beni kenara çekiyor.

Her şey çok çabuk oluyor. Bir saniye önce kardeşim Cooper'ı gömleğinin boynundan tutmuş, sonra da yüzüne yumruk atıyor. Cooper kendini korumaya bile alışmıyor. Sadece kardeşimin ona vurmasına izin veriyor.

Öfke kanımı kaynatıyor. Cooper belinden eğilip kanayan burnunu avuçlarken, kardeşimin göğsünü iterek dikkatini tekrar çekiyorum.

"Ona vurmaya hakkın yoktu!"

"Sebebi yok mu? Seninle evlendi. Elleri senin üzerindeydi! Bu birden fazla iyi neden demek," diye alay ediyor.

"Üzerime mi? Sadece uyuduğumuza eminim. Ve evlenmek için birden fazla kişi gerekir, seni asabi herif!"

"Çocuklar," diyor annem nazikçe ve ben onu babamın yanında, birkaç adım ötede görüyorum.

"Onun burada ne işi var? Geçtiğimiz iki hafta boyunca birlikte yeterince eğlenmediniz mi?" Maddox soruyor.

"Onunla bu şekilde konuşma."

Maddox en iyi arkadaşına tekrar saldırırken gözlerimi kapatıyorum. Yüzünde kırmızı bayrak dalgalanan bir boğ gibi görünüyor. Cooper geri adım atmıyor. Keşke yapsaydı.

Maddox ona "Şu anda sesini duymak istemiyorum," der.

"Sabah ilk iş olarak suratıma yumruk yemek istemedim ama işte buradayız. Eğer birine kızmak istiyorsan, bana kız. Ama Adalyn'e karşı bu tonda konuşma."

"Cooper'a katılıyorum," diye annem de katılıyor.

Son iki haftadır uzak kaldığım için tek yapmak istediğim ona doğru koşmak ve sarılmak, ama şimdi zamanı değil. Babam onun yanında ama hâlâ bana bakmıyor. Acı karnımı sıkıştırıyor, son konuşmamız zihnimde tekrarlanıyor.

Bana açıkça söylememiş olabilir ama bana ve davranışlarıma çok kızgın. Onu en son ne zaman bu kadar üzdüğümü hatırlamıyorum.

"Neden hepiniz buradasınız?" Ben soruyorum.

"Seni görmek istedim tatlım. Cooper'ın burada olduğunu bilmiyordum," diyor annem utangaç bir ifadeyle.

Maddox bana ters ters bakarak alay ediyor. "İçeri annemin seni en yakın arkadaşımın kucağında bulduğunda beni dışarı itmeye çalışması ne büyük sürprizdi."

"Ne diyebilirim ki? Çok rahat bir kucağı var," diye cevap veriyorum. Cooper hayatını pek önemsemiyor olmalı ki elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek sıkıca kavlıyor. "Eğer seninle yatacağımı bilseydim gelmezdim. sürpriz ziyaret."

"Hiç gelmemeliydin," diye homurdanıyor Maddox.

"Birinin burnu kanamadan önce hepimiz oturup konuşabilir miyiz? Adalyn, Cooper'ın kendini temizlemesine yardım etmelisin," diye öneriyor babam, sonunda devreye girerek. "Maddox, yerdeki kanı temizle ve sonra da gidip herkese kahve yap."

"Birdenbire bunu kabullenmedin mi?" Maddox şaşkın bir ses tonuyla ona sorar.

"Hayır. Ama yumruk atmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Ben kahvemi seksen-yirmi krema-kahve oranıyla severim Maddox. Cooper için tam tersi. Geri döneceğiz," diyorum Cooper'ı kardeşimin yanından geçirip banyoya çekmeden önce.

Bizi küçük odaya kilitledikten sonra, o tuvalet kapağına oturuyor ve ben de lavabonun altından bir bez alıyorum. Yüzüne iyice baktığımda nefesim kesildi.

"Seni iyi haklamış, ha?" Önünde çömelip başını ellerimin arasına alıyorum ve hasarı incelerken başını bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

"Kırık değil. Sadece çok acıyor."

"Belki de oraya geri dönüp suratına bir yumruk atmalıyım."

"Onurumu korurken elini kırma. Yumruğu hak ettim. Öyle ya da böyle bunu bekliyordum."

"Bu durumu daha iyi yapmaz. Dramatik davranıyor." "O yaralı."

Bir el bezini ılık suyla ıslatıp çenesindeki ve üst dudağındaki kanı silmeye başladım. "İşte şimdi ödeştiniz."

"Tam olarak değil ama bir adım daha yaklaştık."

"Bunu ona inat olsun diye yapmadın. Bunu görmek zorunda." "Görecek. Er ya da geç," diye iç geçiriyor.

Burnuna yumuşak bir öpücük kondurup ayağa kalkıyorum ve her şeyi kaldırmaya başlıyorum. Arkamdan yaklaşp ellerini kalçalarımaya koyarak beni döndürdüğünde başımı eğiyorum, nefesim hızlanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi çakıllı.

Başımı arkaya eğip bakışlarıyla buluşuyorum, gözlerinin koyu kahverengi rengi korkunç banyo ışığında bile çok güzel. Dudaklarını ıslatıyor ve elimde olmadan bu harekete kapılıyorum, başka tarafa bakamıyorum. Göğsüm sinirden hızla hareket ediyor.

Beni öpecek mi?

"ederim," diye nefes alıyorum.

Saçlarımı yüzümden çekip parmak eklemlerini çenemde gezdirdiğinde ciğerlerim tam bir nefes almak için mücadele ediyor.

"Dün gece söylediklerimde . . . Ciddiydim. Ama bunun için çok geç olabileceğini de düşünüyorum."

Bir yumruk kapıya çarpıyor ve ikimizi de şaşırtıyor. Cooper nefesinin altından küfrediyor, yoğun bakışlarında bir savaş sürüyor. Elini yüzümden çekti ama belimi kavrayan elini çekmedi. Aksine, bana daha sıkı sarılıyor. Neredeyse sahiplenircesine.

"Zaman doldu. Buraya gel de aile toplantısı yapalım," diye çıkışıyor Maddox.

"Cooper aileden değil. Bu onun gidebileceği anlamına mı geliyor?" Sesleniyorum, sesim hissettiğim kadar titrek çıkıyor.

"Sen evli olduğun sürece, o ailedendir. Seni , acele et."

Yutkunuyorum. "Şimdiden özür dilerim. Eğer düşüp öleceğini düşünmeseydim, banyo penceresinden atlamana yardım ederdim. Ama çok yüksekteyiz."

Öne doğru eğilip alnımızı birbirine bastırırken kahkahası dudaklarımı okşuyor. "Bunu kendi başına halletmene izin vermem için beni dışarı itmen gerekirdi. Seni yakaladım."

"Beni yakaladın," diye tekrarlıyorum, onaylamanın içimdeki endişeli bir parçayı yatıştırmasına izin veriyorum.

Sıcak, yumuşak dudaklar ağzımın kenarına dokunduğunda donup kalıyorum. Sadece kısa bir dokunuş, hayalet gibi bir dokunuş, gerçekten, ama başımı döndürüyor.

O geri çekilip duygu yüklü gözlerle bana bakarken bile, kapı bir kez daha çalınana kadar donup kalıyorum. Bu kez Cooper kapıyı çekip açıyor ve Maddox'a dik dik bakıyor.

"Geliyoruz."

"Öyle görünüyordu," diye yanıtlıyor Maddox, sanki o kapının ardında neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bize bakarak.

"Geri çekil Maddox. Sen yolu kapatırken nasıl çıkacağız?" Küstahça kaşlarımı çatıyorum.

"Ukala herif," diye karşılık verir ama kenara çekilir.

Odadan çıkarken Cooper'ın beni takip edip etmediğini kontrol etmemek için kendimi zor tutuyorum ve muhtemelen hayatımın en rahatsız edici konuşmasına doğru ilerliyorum.

SERT BİR EL OMZUMU TUTUP BENİ YANA ÇEKTİ.

Maddox'tan uzaklaşmadan önce. Adalyn ailesine doğru yönelirken ona bir bakışım, yakalanmanın verdiği hayal kırıklığımı yutmamı sağlıyor.

"Önce seninle yalnız konuşmam gerek," diye . "Al bakalım."

"Bu kadar suçlu görünme. Bu beni ."

Omuz silkiyorum, buna nasıl cevap vermemi istediğinden emin değilim. "En azından kendinden emin görünmeye çalışabilirsin."

Eylemler. ettiğini bildiğin gibi değil. Kız kardeşim kimsenin sıçıp batırdığı biri değil."

"Bunun çok iyi farkındayım. Ama seni incittiğim için kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum. Bana söyleyebileceğin ve benim zaten kendime söylemediğim hiçbir şey yok."

Bana bakıyor, gözleri sert, ihanet parlıyor. Göğsüm ağrıyor.

"Sorularımdan birine hemen şimdi, herkesten uzakta cevap vermeni istiyorum. Saçmalık yok, sadece lanet gerçeği söyle. Anladın mı?"

"Anladım."

"Bunu planladınız mı? Ayrılmadan önce ikinizin arasında bir şeyler oluyor muydu?"

Sözlerindeki acı karşısında boğazım düğümleniyor. Bunu yaptım ve bunu düzeltmenin ne kadar süreceğinden emin değilim.

ama bunu yapana kadar devam edeceğim.

"Hayır. Bunu zaten biliyor olmalısın. Aramızda olan her şey ... yeni. Gerçekten yeni," diye cevap veriyorum uzun bir nefes vererek.

Bir kez başını salladı, sertçe. "Sadece sormak zorundaydım. Braxton aksini düşündüğüm için aptal olduğumu söyledi ama oraya gitmemek çok zor."

"O nerede bu ?"

O soğuk bakışta bir sıcaklık titreşimi. "Evde. Liam yakın zamanda bir hastalığa yakalandı."

Hokey sezonu bittikten sonra her zaman birkaç haftalığına Vancouver'daki ikinci evlerine geri dönüyorlar, sezon sonrası boyunca Ontario'da kalmak yerine tekrar ailelerinin yanında olma ihtiyacı duyuyorlar. Bunun için minnettarım. Gittiklerinde onları özlüyorum.

"O da mı beni yumruklamak istiyor?"

"Hayır. Sana ne yaptığımı duyduğu an beni bir haftalığına kanepeye atacak."

"Ona senin üzerine fazla gelmemesini söyleyeceğim," diye teklif ediyorum.

Kaşlarını çatıyor, zihinsel olarak aramıza bir duvar örüyor. "Yapma. Şu anda sana hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Tanrı aşkına Maddox. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Görünüşe göre, iş kız kardeşimle arkamdan iş çevirmeye gelince bu pek bir şey ifade etmiyor."

Kaşlarımın arasındaki deriyi çimdikliyorum, bunu nasıl yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Adalyn ve benim aramda tam olarak ne olduğunu bilmiyor -ve bilmeyecek- ama görünüşe göre kendi sonuçlarına çoktan varmış. Birlikte kadar cevaplanmamış binlerce soru ve varsayım olacak.

"Bunu şimdi gidip herkesle konuşabilir miyiz? Her şeyi bu şekilde baş başa halletmeye çalışmanın bir anlamı yok," diye öneride bulundum.

"Yolu göster."

"Harika," diye mırıldandım.

Yemek masasına ulaştışımızda aynı anda ön kapı alınıyor. Kafam karışmış bir halde Adalyn'e bakıyorum ve onun zaten beni izlediğini görüyorum. Gülümsemesi sempatikti.

"Kapı açık!" Ava .

Babam içeri girip bize el salladığında yorgun bir inilti duyuyorum. "Onu kim davet etti?" Masadakilere sordum.

Ava, "Ben. O da bu konuşmanın bir parçası olmalı." diyor.

Oakley, "Sadece teraziyi eşitlemek istiyorsun, tatlım," diye mırıldanıyor.

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Ben mi?"

Kocasını sallıyor ama masanın üzerinde duran elini okşar.

"İşte benim oğlum!" Babam bağılıyor ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor.

"Hey, baba."

"Bronzlaşmış görünüyorsun. Dışarıda çok vakit geçirdin mi?" diye soruyor ve masanın başında, diğer uçtaki Ava'nın karşısına oturuyor. Ben de onu takip ediyorum, Maddox bilerek Adalyn'in yanına oturup beni Oakley'nin yanında bırakınca biraz sinirleniyorum.

"Yaptık, aslında! Paris'te onu okyanustan çıkarmak zorunda kalana kadar Cooper'ın bu kadar su böceği olduğunu bilmiyordum," diye söze giriyor Addie, gözleri üzerimde, birdenbire yaramazlık dolu.

Bu onun ağır sohbeti biraz hafifletme ve endişemi yatıştırma çabası, ama okyanusa bu kadar yakinken başka neler yaptığımızın anıları kafamı doldurduğunda, sakinlikten en uzak şey haline geliyorum. Yumruğumun içine öksürüyorum ve yanımda oturan öfkeli adama odaklanıyorum.

Oakley bana karşı destekleyici ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadı, ama bakışları kafamın yan tarafını yakarken, beni hiç düşünmeden bir yılan çukuruna atacağını biliyorum.

Babam omzuma vuruyor ve Addie'ye sırtıyor. "Onun bu yönünü ortaya ıkarmalısın. Onu daha önce hiç

çocukken onu en son sahile getirdiğimden beri okyanus."

"Biliyor musun, sanırım haklısın. En son ne zaman bize sahil gezilerinde katıldığını hatırlamıyorum," diye yanıtlıyor.

Maddox, "Küçükken Cooper'ın bize katılıp katılmadığına dikkat ettiğinin farkında değildim," diye araya giriyor.

Daralmış gözlerini ona çeviriyor. "Değildim. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Ama seninle bir yere gelmediğinde bunu anlamak zor değildi. Her seferinde surat asar ve homurdanırdın. Neredeyse Braxton'ın gelmemesi kadar kötüydü."

"Adalyn ve Cooper'ın bu yolculuktan önce birbirlerine ilgi duyduklarına dair tüm düşünceleri bir kenara bırakmanın adil olacağını düşünüyorum. Değil mi?" Ava masadakilere soruyor.

"Evet," diyorum bir dizi kabul edici mırıltı arasında.

Oakley öne doğru eğilip boğazını temizliyor. "Cooper'ın bana bunun nasıl olduğunu açıklamasını istiyorum."

"Ergenlik çağında gizlice dışarı çıkarken yakalandıktan sonra kendimizi açıklamamız isteniyormuş gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Biz çocuk değiliz baba. Biz yetişkiniz," diyor Adalyn ama hemen susturuluyor.

"Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın, Adalyn. Bu asla değişmeyecek. Şu anda olduğu gibi bunu kabul edemem. Bu şekilde evlenmemeliydin. Tatlım, gerçek bir yüzüğün bile yok. Bu senin için doğru değil. Sen daha iyisini hak ediyorsun," diye nefes alıyor ve ellerini masaya vuruyor.

Ava iç geçiriyor ve Oakley'nin ne hissettiğini anlayınca yüzümü buruşturuyorum. Kızgın değil. İncinmiş, endişeli ve kızına hak ettiğini vermediğim için beni suçluyor.

"Seni seviyorum baba, ama neyi hak ettiğime ya da benim için neyin doğru olduğuna sen karar veremezsin" diyor. Adam cevap vermek ister ama kadın başını sallar ve bu kez tüm masaya hitap eder.

"Hepinizin bildiği gibi, evlenmeyi planlamamıştık. Sarhoşken aklımıza gelen bir fikirdi ve sonunda gerçeğe dönüştü. Ama sadece bu kadar. Her iki taraf için de bir fikirdi. Yaşı büyük olduğu için suçu Cooper'a atmak adil değil. Ben 21 yaşında bir kadınıım. Hayır demek için en az onun kadar şansım vardı. O yüzden lütfen beni kurban gibi göstermeyi bırakın. Bu arada sahip olduğum yüzüğü seviyorum."

"Seçeneklerin var, değil mi? Boşanabilir misin?" Maddox soruyor, sesi birkaç dakika öncesine göre biraz daha sakin.

"Fesih daha hızlı olur. Ancak bunun için onay almaları gerekiyor," diyor Oakley.

Adalyn'in gözleri masanın karşısında benimkilerle buluşuyor ve orada bulduğum yumuşaklık ciğerlerimin sıkışıp kilitlenmesine neden oluyor. Ona zaten takıntılı değilmişim gibi davranmak imkansız. Onun her pastel, ısıltılı, dışa dönük parçasına. Oturduğum için minnettarım çünkü dudaklarını gizli bir gülümsemeye dönüştürdüğünde bacaklarım güçsüzleşiyor. Sadece benim için.

Kelimeler ağzımdan çıkıverdi ve hayatımda ilk kez onun dışında kimseye ne hissettirdikleri umurumda değil.

"Evliliğimizi iptal ettirmeye çalışıyoruz ama bu aramızda gerçek bir şey olmadığı anlamına gelmiyor. Çünkü var. Bunu keşfetmek istiyorum ve sanırım o da istiyor. Senin desteğin olsa da olmasa da."

Ava keskin bir nefes alıyor ve babam hafifçe gülüyor. Tepkilerini görmek için ağabeyine ya da babasına bakmıyorum. Adalyn bana o gamzeli gülümsemesiyle sırtıttığında değil.

"Bunu bana herkesin önünde söyledin" diyor.

Göz kırpıyorum. "Sen büyük jestler yapan bir kadın değilsin."

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldanıyor Maddox.

Addie ona, "Sanırım bugün diğer yarını da yanında getirmiş olmanı tercih ederdim," der.

Ona parmağını çeviriyor. "Eminim yakında beni ona ispiyonlayacaksın."

"Çoktan yaptım, kardeşim. Köpek kulübesinin bu gece sana nasıl davrandığını bana haber ver. Sanırım yağmur bekliyoruz."

"İkinizi de henüz affettiğimi sanmayın. Sadece son on dakika boyunca birbirinize sersem sersem bakmanızı izlemenin işkencesinden kurtulmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Senin affına ihtiyacım yok. Biz bir aileyiz. Beni sevmekten başka seçeneğin yok. Birkaç gün sonra Liam'a bakmam için beni tekrar davet edeceksin."

"Nefesini tutma. Benim sadece bir kız kardeşim var."

"İkinizin didişmediği bir zaman olacak mı?" Ava başını sallayarak soruyor. Ama saklamaya çalıştığı küçük gülümsemeyi kaçırmıyorum.

"Muhtemelen hayır." Maddox homurdanıyor.

"Anlaşılan burada bana ihtiyacın Ava," diyor babam.

Addie'nin annesi omuz silkiyor. "Seni görme fırsatını asla kaçırmam."

Oakley, "Grup yemekleri artık çok daha farklı olacak," diye belirtiyor.

İşte, anlaşılabileceğimiz bir şey.



Herkes ayrılmadan önce bir süre daha konuşuyor, babam Addie ve benim bu hafta akşam yemeğine gelmemizi teklif ediyor ve Oakley de yarın öğleden sonra öğle yemeği bahanesiyle onunla yalnız buluşma davetinde bulunuyor.

Kimse araya girmeden ve beni savunmadan gerçekten konuşmak istediğini biliyorum. Ve tüm bu olanlardan sonra ona çok şey borçluyum. Yine de bu daha az sinir bozucu yapmıyor.

"Ailem için üzgünüm," diyor Addie, yemek sandalyelerini masanın altına iterek.

"Özür dileme. Sadece seni önemsiyorlar."

"Bu kabalığım için yeterli bir mazeret değil. Ya da sana vurmak için."

"Bana vuran Oakley değil de Maddox olduğu için minnettarım. İçimden bir ses babanın burnumu kıracağını söylüyor."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Muhtemelen haklısın."

Sandalyeler yerleştirildikten sonra iç çekerek sırtını sandalyelerden birine dayıyor. Kollarını kavuşturup başını eğerek beni izliyor.

"İstemiyorsan yarın babamla tanışmak zorunda değilsin. Bunun ne kadar garip olacağını hayal bile edemiyorum. Zaten eminim başka planların vardır."

"Neden planlarım olduğunu düşünüyorsun? Döneli sadece birkaç gün oldu."

"Ama biz gideli haftalar oldu. Aslında dünyayı gezmediğimiz zamanlardaki gerçek günlük hayatın hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Buna üzölmüş görünüyor ve ben de o bakış gittiğı sürece ona her şeyi anlatacağıma dair kendime söz veriyorum.

"Seni içermeyen bir planım yok." "Oh," diye fısıldıyor.

"Şimdiden bir planın var mı Adalyn?"

Başını iki yana sallıyor. "Henüz kimseyle konuşmadım."

"Yani tamamen benimsin, öyle mi? En azından birkaç günlüğüne." Bu kulağı hoş geliyor. Hem de çok.

"Öyle diyebilirim. Orada beni şaşırttın, biliyorsun," diyor.

"Biliyorum."

"Ciddiydin o zaman? Söylediğın her şeyde?"

Ağzımı kıvırıyorum ve ona doğru yavaş adımlarla ilerliyorum. mesafeyi kapatırken kalın kirpiklerim dalgalanıyor. O dolgun, pembe dudaklar, önlerimizi birbirine bastırduğım da ve elimi elinin arkasına doladığımda, parmaklarım saçlarında kıvrıldığında ayrılıyor.

"Her lanet kelime," diye nefes alıyorum ve sonunda onu öpüyorum.

BİR BALONCUĞUN İÇİNE İLK DALDIĞINIZDA HİSSETTİĞİNİZ DUYGUYU BİLİRSİNİZ.

Uzun bir günün ardından banyo yapmak? Ayak parmaklarınız sıcak suyun altına girdiğinde ve ağrıyan vücudunuzu köpüklerin altına yavaşça indirdiğinizde? Tamamen suya daldığınızda üzerinize çöken o zevk ve tatmin duygusu?

Cooper White'ı öpmek böyle . Saf. Sikişmek.

Mutluluk.

Dudakları benimkilerle temkinli bir şekilde buluşuyor, sanki geri çekilip çekilmeyeceğimi test ediyor. O daha iyi biliyor olmalı çünkü bu yapmak isteyeceğim son şey. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu daha sert öptüğümde, dudakları başımı döndüren gırtlaktan gelen bir iniltiyle ayrılıyor.

Sanki son birkaç gündür birbirimizin bedenlerini öğrenmeye başlamamışız gibi, ellerimiz dolaşmaya başlıyor - daha önce izin verdiğimizden farklı bir şekilde keşfediyoruz. Elleri tenimde sıcak, gömleğimin altından itip çıplak belimi tutarken içimi yakıyor. Ayağıyla attığı bir tekmeyle arkamdaki sandalye uçuyor ve beni masaya yatırıyor. Bacaklarımın arasına giriyor, oraya yerleşirken aramızdaki boşluğu yiyor.

Bir yanımda bunun gerçekten olduğuna inanmıyor. Bu adam beni gerçekten daha fazlası için çaresizmiş gibi öpmüyor. Sanki bana doyamıyormuş gibi. Ama o

ve ben de aynı şekilde davranıyorum, hiçbir şey kalmayana kadar alıyorum ve alıyorum, ama bir şekilde var.

"Seni birçok kez öpmek istedim," diye geveliyor, ağzını çenem boyunca ve çenemin altında gezdiriyor, oradaki hassas deriyi emiyor.

"Neden ?"

Acıyı yalayarak uzaklaştırmadan önce dişleri boğazımı ısıyor. "Doğru zaman değildi."

Göğsümü avuçlayıp sert meme ucumu usulca çimdiklediğinde boğuk bir inilti çıkarıyorum. Kalçalarımı onun etrafında sıkarak, onu daha yakına çekmeye çalışıyorum, bacaklarımın arasındaki ağrıyı yatıştıracak bir şey için çaresizim.

"Çok güzel sesler çıkarıyorsun Adalyn. Onlara bağımlı olabilirim."

"Daha fazlasını yapabilirim."

Başımın arkasını kavıyor, meme ucumu yavaşça ve dikkatlice bükerken gözlerimiz buluşana kadar geriye yatırıyor. Çılgımlım ahlaksızca, o kadar muhtaç ki, zaten aklımı kaçırmamış olsaydım utanırdım.

"Lütfen de," diye fısıldıyor.

"Lütfen," diye soluyarak eline doğru eğildim.

Sikini bana doğru bastırırken gözleri karanlık bir onayla parlıyor, çok hızlı bir şekilde çekilmeden önce bana anlık bir rahatlama veriyor. Ağzımı başka bir sert, dudak yırtan öpücükle almadan önce kaybettiğim için inliyorum.

"Yatak odana git, şu lanet olası kıyafetlerini çıkar ve beni yatakta bekle. Dizlerinin üzerine çök, yüzün yatak başlığına dönük olsun," diye emrediyor, sesi o kadar lezzetli ve sert ki.

Aman Tanrım. Külotum mahvoldu. Bundan sonra kirlenmiş şeyleri kurtarmak yok. Ellerim hâlâ vücudunda gezinirken, başımı salladığımda midemi hafif bir sinir dalgası dolduruyor. Gövdesinin sert genişliği ve kaslı kolları, hatta belinin mükemmel kesimi üzerinde. Doyamıyorum.

Bu yüzden ellerimi kendi elleriyle kapatıp keşiflerini durdurduğunda surat asmaktan kendimi alamıyorum. Şu anda onu doyuramamak haksızlık gibi geliyor.

Başparmağını alt dudağıma bastırırken yutkunuyorum. "Surat asma. Bana dokunmak için zamanın olacak, söz veriyorum. Şimdi git. Listenin üstü çizilmeyecek."

Olacakların ince ipucuyla gözlerim hafifçe açılıyor. Hızla masadan kayıyorum ve belini son bir kez sıkarak bana söyleneni yapıyorum.

Gittikçe kıyafetlerimi çıkarıyorum, yatağımın kenarına ulaştığımda çıılçıplak kalıyorum. Ellerimi şiltenin üzerine koyup omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettiğimde ciğerlerimi tam bir nefes almaya zorluyorum ve kendimi hala yalnız buluyorum.

Bu gerçekten olacak mı? Sonunda alay etmeyi bırakacak ve ikimize de gerçekten istediğimiz şeyi verecek mi? Sadece bu düşünce bile ayak parmaklarımı kıvırmaya yetiyor, zevk iliklerime kadar işliyor.

Bu, listemi bitirmeyi istemenin ötesine geçiyor. Elbette, hala her bir fantezimin üstünü çizmek istiyorum, ama bu bundan çok daha fazlası. Cooper'ı istiyorum. Her şeyiyle. Tatlı, şefkatli, kontrolcü. Ve deney yapma bahanesiyle değil.

Bana vanilya verse, yine de insanoğlunun bildiği en iyi vanilya olurdu.

Ayak seslerini duyduğumda tüm cesaretimi toplayıp yatağa tırmanıyorum ve parmaklarım yastığımın kenarına değdiğinde duruyorum. Bu pozisyon inanılmaz derecede itaatkâr hissettiriyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Aksine, beni daha da ıslatıyor.

"Siktir."

Başımı eğiyorum, iniltisinin gırtlaktan gelen sesi uzuvlarımın titremesine neden olurken başımı dik tutamıyorum. Bacaklarımın arasında ihtiyaç havuzları oluşuyor ve kıcımı havaya kaldırıp beni hemen sikmesi için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bu planı sevdim," diyorum.

Ayak sesleri ve sonra kıcımda bir dokunuşun hayaleti. Dudağımı ısıyorum, iniltimi susturuyorum. O yaklaştıkça yatak ama ben arkama bakma riskini almıyorum. Ona güvenmiyorum.

Yüzünde en ufak bir arzu belirtisi bile görsem hemen gelmeyeceğim.

Sıcak nefesi bacaklarımın arasını okşadığı ve ağzı yarığıma yaklaştığı an, ona bakmamın bir önemi kalmıyor. Zaten neredeyse oradayım, durursa ölecekmişim gibi yüzüne doğru geri itiyorum. Parmaklarım yatağın içine kıvrılıyor, nefes alıp veriyorum ve yavaşlamaya çalışıyorum ama dili zonklayan klitorisimi okşayınca boşuna uğraşmış oluyorum.

Komşularımın duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek sesle inerken omurgamdan aşağı ateş fışkırıyor. Hiç bu kadar çabuk bu kadar iyi hissetmemiştim. Her nasılsa, Cooper'la her seferinde bir öncekinin üstüne çıkıyor, beni düşmekten korktuğum yeni yüksekliklere çıkarıyor.

Kıç yanaklarımı kavrayıp açtığında ve bana ziyafet çekmeye devam ettiğinde benden tanınmaz bir ses çıkıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dilini geriye, geriye, geriye sürüklediğinde ağzım açık kalıyor-

"Cooper!"

Donup kalıyor, şaşkınlık dolu soluğumu durması için bir yalvarış sanıyor. Açık ağzımı kapatarak ona doğru biraz geri itiyorum ve kalçalarımı oynatarak ağzını kovalıyorum.

"Ben kaykay demedim," diye fısıldıyorum. "Sadece yeni. Beni şaşırttın."

Kalçamın iç kısmına bir öpücük kondurarak, "Önce sana sormalıydım," diyor.

"Sana bunu yapmak istemediğimi söyleseydim dururdun. Önemli olan tek şey bu. Durma, lütfen. Gelmek istiyorum."

"Gelmek istiyorsun," diye yineliyor, kıcımın kıvrımını yalıyor ve ısıyor. "Nereye?"

Ses tonum muzipleşiyor. "Ooh, ben mi seçeceğim?"

Dişleri etime batıyor, bu sefer daha sert, iki parmağını sıırılsıklam amıma sokarken. "Cevap ver bana."

"Senin sakin, Cooper. Sikinın üzerine boşalmak istiyorum," diye miyavlıyorum.

Bir küfür tısladı. "Hayır."

Sinirli bir sesle yutkunuyorum. "Ağzın o zaman. Lütfen, sadece boşalmamı sağla. Buna daha fazla katlanamam."

Parmaklarını derinlere doğru kıvrıyor ve ben haykırıyorum, gözlerimin arkasında yıldızlar görüyorum. Islak bir dil kış deliğimi buluyor ve tüm vücudum kıvılcımlanan şaşırtıcı zevkle titriyor. Bu duygu yeni, neredeyse yasak, ama ilişkimizi tanımlayan en iyi iki kelime de bunlar değilse ne olayım.

İlişkimizi ilk kez kışımın yenmesiyle mi ilişkilendirdim?

Parmaklarıyla yanaklarımı birbirinden ayırarak dilini etrafımda dolaştırıyor ve baskıyı artırıyor. Parmaklarını amıma gömmeye ve kışımı yalamaya devam ederken odaklanmak zor ve üçüncü bir parmak eklediğinde, beni onun için gerdiğinde, bir roket gibi patlıyorum.

"Evet ... evet, Cooper! Siktir," diye inliyorum, orgazm içimden geçerken kulaklarım çınlıyor.

Hâlâ titriyorum, ön kollarımın üzerine düşüyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Yataktan kalkıp banyoya girdiğinde arkamdaki hava soğuktu. Geri gelmeden önce sadece kısa bir süreliğine gitti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir orgazm beni tatmin etmeye yetmedi. Konu Cooper olunca değil. Ona bakarken başımı çevirip yanağımı yatağa yaslıyorum. Hem çok yakın hem de çok uzak. Gömleğini çıkarmış ve dün gecedan kalma kot pantolonunun düğmelerini açmış, kalçalarına bol geliyor. Bir itişte yere düşer, yolumdan çekilirlerdi.

"Umarım benimle işin bitmemiştir," diye takılıyorum, ağzım utangaç bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sen benim için böyle eğilmişken, güzel amcığın damlarken ve doldurulmak için can atarken, şimdi durmak israf olur," diyor, kelimeler ondan çok kirli geliyor.

"Bu kadar pis bir ağzın olacağını tahmin etmemiştim." "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, bu beni deli ediyor," diye itiraf ediyorum.

Gözleri parlıyor ve sonra yatağa uzanıyor, sırtı yatak başlığına dayalı, bana doğru uzanıyor ve beni kucağına çekiyor. Başımı sallıyorum ve kot pantolonunun bel bandını iterken kendimi kalçalarının üzerinde tutuyorum. Benim yardımımıla kotunu çabucak çıkarıyor ve beni o kocaman, delikli aletine gömmekten alıkoyan tek şey külotu oluyor.

Kendimi yavaşça onun üzerine indiriyorum, kaygan, çıplak etimi onun örtülü uzunluğu boyunca sürtüyorum. Üzerinde kayarken shaftındaki metal toplar bana baskı yapıyor, onun için o kadar çaresizim ki elimden ne gelirse yapmaya hazırım.

"Sırılsıklam olmuşsun. Benim için çok ıslaksın, hmm? Başka istediğin bir şey var mı?" diye inleyerek soruyor.

Başımı sallıyorum, dudağım dişlerimin arasında. Piercinglerinden biri altımdan kayıyor, tam klitorisimin altında, ben aşağı doğru bastırırken. "Lütfen."

"Beni dışarı çıkar," diye emrediyor, elleriyle kollarımı yumuşatıyor.

İç çamaşırını aşağı itip sikişin serbest kalışını izlerken ellerim heyecandan titriyor. Huşu içinde iç çekerek onu elime alıyorum ve ağzıma sokana kadar kalçalarından aşağı doğru kaydırıyorum. Prekum boncuklarını yalıyorum ve tadına bakarak inliyorum, göğsünün tepki olarak gürlemesine bayılıyorum.

"Daha derine. İşte böyle. Tam boğazının arkasına," diye homurdanıyor ve saçlarımı yumrukluyor.

Ucu boğazımın arkasına çarpıyor ve sonra beni geri çekip saçlarımdan tutarak beni vücuduna geri getirmeden önce daha da kayıyor. Ağızlarımız çarpışmadan önce burnuma nane doluyor. Tadı diş macunu gibi ve birdenbire banyoya gitmesi daha anlamlı geliyor.

Bizi birbirimize bastırırken dudaklar, dişler ve diller savaşıyor, ikimiz de ilk kez çıplak kalıyoruz. Aletinin göbeğimin üzerinde kaydığını hissetmek beni kendimden geçirmeye yetiyor. Ellerimi omuzlarına koyup kendimi onun üzerinde sürüklerken, onu uyarılmışlığımla kaplarken izlemek için gözlerimi indiriyorum.

Kahretsin, iyi hissettiriyor. Şaftının derisinin altındaki çubuklar, kalçalarımın her geçişinde bana baskı yapıyor, beni yukarı ve yukarı ve yukarı sarıyor.

"Prezervatifin var mı?" diye sordum. O kadar öfkeliyim ki sesimin farkında bile değilim.

Başını sallayarak komodinime doğru uzanıyor ve daha önce orada olmayan folyo paketi alıyor. Yırtarak açtı ve prezervatifi üzerine örttü.

"Bundan sonra geri dönüş yok," diye uyarıyor ama kulağa zayıf geliyor.

Elimi onun etrafına doluyorum ve bizi hizaya getirip orada tutmadan önce kendimi kucağının üzerinde gezdiriyorum. Gözlerimiz kilitliken, ucunu girişime sürtüyorum. Çenesi o kadar gergin ki kırılacakmış gibi görünüyor.

"Güzel. Geri dönmek istemiyorum." Ve sonra onun üzerine çöküyorum.

Onu santim santim kavrarken dudaklarım huşu içinde aralanıyor, tahrik olmuşluğum onun büyüklüğüne yardımcı oluyor. Omzunu tırmalıyorum ve başımı geriye atıyorum, aramızdan anlaşılmaz kelimeler dökülüyor.

"Çok büyüksün," diye sızlanıyorum.

Piercingleri iç duvarlarıma sürtünüyor ve beni gerdikçe yoğun zevki artırıyor. Daha ne kadar almam gerektiğini görebilmek için başımın öne düşmesine izin verirken gözlerimi odaklayamıyorum. Zaten çok doluyum.

"Bunu kaldırabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Kalçalarımı kavrayarak beni ileri doğru sallıyor ve bir şekilde ben de yapıyorum. Dibe vurduğumda, onu neredeyse göğsümde hissederek tıslıyorum.

"Mükemmel," diye nefes alıyor, beni tekrar öne doğru sallıyor, klitorisimi pelvisinin üzerinde sürüklüyor. "Seninle gurur duyuyorum. "

Övgü, meme ucumun bükülmesi gibi. Her yerde hissediyorum.

Kalçalarımı bir kez döndürdükten sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu yavaşça içime almadan önce yarıya kadar içimden çıkmasına izin veriyorum.

tekrar içeri. Bu hareket gözlerimi geri döndürüyor, ellerim omuzlarını olabildiğince sert kavıyor.

"Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı ve ıslak," diye inliyor.

Çabucak başımı sallıyorum, ona doğru düzgün binmeye başlıyorum, salıverilme vaadi beni tahrik ediyor, çıldırtıyor. Birleştığımız yeri izlerken gözleri neredeyse siyah oluyor ve bir elini aramıza yerleştirip klitorisimle oynamaya başladığında derin bir takdir sesi çıkıyor.

"Oraya git, Adalyn. Çok istediğin gibi gel." "Cooper," diye nefes alıyorum, dünyanın hissediyorum, omurgam Gerginlik.

"Benim Adalyn'im," diye mırıldanıyor.

Kalçalarını iterek o kadar derine kayıyor ki yükseliyorum, serbest bırakılması beni farklı bir yere götürüyor. Haykırıyorum, üzerine yığılıyorum, vücudumdaki her sinir zevkten cızırıyor.

"İşte bu kadar. Ver onu bana." Cooper saçlarımı yapış yapış olmuş alnımdan itiyor ve yüzümü kavrayarak içime giriyor, gözlerinde, tüm ifadesinde arzu yanıyor.

Benim için arzu.

Elini yanağımdan boğazıma götürüp gümbür gümbür atan nabzımı sıkarken, artçı şoklar beni onun etrafında sıkıştırıyor. Kavrayışı sınıyor ve gözlerim yeni hissi onaylamak için geri döndüğünde sıkışıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve serbest kalışını tenime doğru homurdanıyor. Boğazımı o kadar sıkı kavıyor ki, beni bırakmadan önce görüşüm bulanıklaşıyor, yanağımla o kadar yumuşak bir şekilde kavıyor ki, bu sadece bir dokunuşun hayaleti.

Çıplak yanağımla onunkine bastırırken, az önce olanların gerçekliği üzerime çökerken bir gülümsemeyi engellemek imkansız. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, en ufak bir pişmanlık hissetmiyorum. Sadece içimi aydınlatan köklü bir mutluluk ve memnuniyet.

"İyi misin?" Yanağını ve çenesini öperek usulca soruyorum. "Daha fazlası."

Dudakları boğazımda geziniyor, beni oradan öpüyor, sonra aynı şeyi yanağıma ve nihayet dudaklarıma yapıyor. Beni tembelce öperken göğsüm ısınıyor, sanki hiç acelesi yokmuş gibi. Sanki burada oturup beni saatlerce bu şekilde öpmekten son derece memnunmuş gibi.

Eğer yapmak istediği buysa, tek bir şikayetim bile olmaz. Kendimi hiç şu anki kadar sakin hissetmemiştim. Daha huzurlu. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

İkimizin de henüz kabul etmeye hazır olduğunu sanmadığım bir şey. Birlikte geçirdiğimiz her gün o noktaya biraz daha yaklaşırsak bile.

ADALYN'IN BANA SARILMASIYLA YATAKTA UYANMAK

İlk sefer, olmasını beklediğim her şeydi. Mutluluğun en saf hali.

Onun yatağı yerine kendi yatağımı her seçtiğimde harika bir şeyi kaçırdığımı düşünüyordum ama aramızdaki ilişkinin tırmanmasını önlemek için bu sınıra ihtiyacımız vardı. Ancak şimdi, kuma çizdiğim o lanet çizgiyi yıktığımız için çok heyecanlıyım. Zaten Adalyn'in ayağını o çizgiden geçirmesi an meselesiydi.

Yüzümü saçlarına bastırıp tepesini öperken nefesi göğsümü okşuyor. Paris'ten aldığı şampuan gibi kokuyor. Saç dipleri haftalar öncesine göre daha koyu ve pastel renklerin bazıları silinmeye başlamış. Acaba bu sefer ne renge boyayacak ya da bir süreliğine bırakacak mı?

Parmaklarımı saç tellerinde gezdirirken iç çektiğini duyuyorum, yanağı göğüs kafesime sokuluyor. Uzanıp uyandığında tırnakları karnımın üzerinde geziniyor.

"Burada yatıp saçlarımı mı kokluyordun?" diye soruyor, sesi uykudan ağırlaşmış.

"Evet."

Yumuşak bir kahkaha . "bakalım, Sparrow."

O kahkahayı tekrar duymak için yüksek sesle kokluyorum. Bunu yaptığımda, hafızamda yer ettiğini hissediyorum.

"Bugün gerçekten babamı görmeye gidecek misin?"

"Şimdi geri çekilmemi takdir edeceğinden şüpheliyim. Her şey yoluna girecek. Sadece cevaplamamı istediği sorular var."

"Ve yapmak için can attığı tehditler. Bilirsiniz, 'kızımı incitirsen gazabımla yüzleşirsin' gibi şeyler. Babamı seviyorum ama küçüklüğünden beri erkekleri korkutup kaçırıyor."

"O zaman erkek olmam iyi bir şey, değil mi?"

Oflayıp pufluyor, göğsünden yastığına yaslanıyor. Temas kaybı yüzünden kaşlarını çatıyorum.

"Şaka yapmıyorum. İşler ciddileşmeden önce benden ayrılmanı söyleyecek."

Aramızdaki şeyin ciddi olmadığını söyleme şekli bu mu? Eğer öyleyse, bu ilişkimizi küçümsemek için inanılmaz bir girişim.

"Evlilik yeterince ciddi değil mi?"

"Elbette öyle. Demek istediğim, dün masada söyledikleriniz dışında, bizim ... olduğumuzu bilmiyorlar."

"hoşlanıyor musunuz?" Boşlukları ben dolduruyorum.

"Bu mudur yani? Birbirimizden hoşlanıyor muyuz?" Kaşlarını sallıyor, gözleri parlak ve berrak.

Yakınına eğilip kaşlarının arasındaki boşluğa fiske vuruyorum. "Evet, öyle. Konu hissettiklerime geldiğinde lafı dolandırmayacak kadar yaşıyım. Yaptığımız şey riskli ama elimizdeki buna değeceğini düşünüyorum ve gerçek dünyada neye benzkeşfetmek istiyorum."

"Bu, babamın kamyon lastikleri altında ölüme terk edileceğin anlamına gelse bile mi?"

Onu öpmek hamle yapıyorum ama dudaklarımız buluşmadan hemen önce durup fısıldıyorum, "Evet, aşkım. O zaman bile."



BİRKAÇ SAAT SONRA, telefonum çaldığında Lucy's Diner'ın kabininde Oakley'i bekliyordum. Hemen cevap vermeden önce ekrandaki isme bir göz attım.

"Hey, Braxton."

"Merhaba Cooperoni. Hâlâ hayatta olduğunu duyduğuma sevindim. Ayı Baba henüz gelmemiş olmalı," diyor en iyi arkadaşlarımdan biri ve Maddox'un karısı.

"Öyleyim. Ama henüz burada olmadığını biliyordun, yoksa aramazdın."

"Üniversite eğitimi almış beynimin, kocam onu çingirakla dövdükten sonra hâlâ en yüksek kapasitede çalıştığını bilmek güzel. Bu arada bunun için özür dilerim. O zamandan beri onu gerektiği gibi cezalandırdım."

Bir kahkaha patlattım. "Teşekkür ederim ama buna gerek yoktu. Bunu hak etmiştim. O da kendini tuttu, yoksa acile gitmek zorunda kalacaktım."

"Erkekler." Alay ediyor. "Sen bunu hak etmedin. O sadece sevdiklerini korur."

"Bana onun davranışlarını açıklamak zorunda değilsin. Ona kızgın değilim."

"İyi. Ama ne olursa olsun, bunun olacağını tahmin etmiştim." "Neyin geldiğini gördün mü? Yumruk yiyeceğimi mi yoksa sarhoş bir Evlilik mi?"

"Çekingen davranma. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Detaylandırmaktan çekinmeyin, çünkü aynı fikirde olduğumuzu sanmıyorum."

"Oh, hadi ama. Sen ve sevgili baldızım mı? Düğünümde buketi yakaladıktan sonra bir şeyler olacağını biliyordum. Sana sataşmayı hep sevmiştir ve bir gün bir şekilde birlikte olurlarsa ne kadar komik olur diye düşündüm. Tanrım, ikinizin sadece birkaç yıl sonra evlenmeyi başarmış olmanız çok sevimli."

"Bu gerçek bir evlilik değil," diye hatırlatıyorum ama bu açıklama bana bile anlamsız gelmeye başlıyor.

"Çamura batmış bir sopa gibi davranma. Liam uykusundan uyanmadan önce kendime ayıracak sadece birkaç dakikam var ve ikimizin de doğru olmadığını bildiği bir konuda kendini ikna etmeye çalışmanı dinleyerek geçirmek istemiyorum. Dün aile toplantısına katılmamış olabilirim ama söylediklerinin hepsini duydum."

Masaya bir buzlu çay daha koyup boş çayımı alan garsona minnetle gülümsüyorum. Bir saniye sonra gidiyor.

"Ondan hoşlanıyorum. Onunla bir ilişkim olsun istiyorum. Ama seyahat ederken, her anımızı birbirimizle geçirirken işler farklıydı. Her şey çok özgürdü ve her zaman mutluyduk. Hiçbir şeyin önüne geçecek gerçek bir hayat yoktu. Şimdi geri döndüğümüze göre her şey değişebilir."

Ve bu beni korkutuyor. Onun hayatıma girmesine o kadar çabuk izin verdim ki, şimdi gitmesi şüphesiz canımı yakacak. Duygularım zaten çok güçlü. Kalbimde, birlikte olmama ihtimalimiz yok. Ama kafamda, yürümemesi için milyonlarca neden var.

Kariyerlerimiz çok farklı. O sosyal bir varlık, ben ise evcimenim. Sonra yaşlarımız, arkadaşlarımız ve ailelerimiz var. Kartlar bize karşı yığılmış durumda.

"Olabilir," diye katılıyor. "Yeni bir ilişkiye balıklama atlamadan önce kimsenin böyle şeyler hakkında endişelenmeyeceğini sanmıyorum. Bu çok normal. Özellikle de bu kadar yakın bir ilişki içinde duygularınızı geliştirmişseniz."

"Bu koşullar altında olmadan birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek için bu zamana ihtiyacımız var."

"İstedığinin peşinden gittiğin için seninle gurur duyuyorum Coop. Onun için doğru olanı yap, tamam mı? Tanıdığım en sert kadın olabilir ama içimden bir ses senin ona pek çok kişinin verebileceğinden fazla zarar verebileceğini söylüyor."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Lokantanın zili çalıyor ve Oakley içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum. Sert bakışları beni bulduğunda yutkundum.

Anında, beni yerimde sabitledi. "Oakley burada. Bana vereceğin bir tavsiye var mı?"

"Dürüst olun. Acımasızca. Bunu takdir edecektir. Lafı dolandırmayın" diyor.

"Anladım."

"Gittikten sonra bana mesaj at ki kendini öldürtmediğini bileyim. Seni seviyorum."

"Tamam. Ben de seni seviyorum. Bye."

Telefonu kapattıktan sonra telefonumu yüzüstü masaya bırakıyorum ve Oakley'e gülümsüyorum. Gülümsememe karşılık vermiyor ama hızlı hareket eden bir garsonun etrafından dolanırken el sallıyor. Yıllar içinde hokey oyuncusu fiziğinden hiçbir şey kaybetmemiş gibi görünen bir adam olmasaydı bile yine de kusmanın eşiğinde olacağımdan eminim.

Bir babadan kızıyla evlenmek için izin isteme fikri bana biraz tarih öncesi gibi geliyor, özellikle de Adalyn izin verip vermemesini daha az önemsemeyecekken, ama yine de gafil avlanmayı hak etmiyordu.

"Selam," diyor karşımdaki boş kabine kayarak. "Benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Hey. Evet, tabii ki."

"Henüz sipariş vermediniz mi?"

Sinirlerim beni aç olmaktan uzaklaştırıyor. "Hayır. Aslında geç kahvaltı ettim."

"Adalyn'in yaptığını varsayıyorum?"

Dün gece onun evinde kaldığımı bilip bilmediğini ya da sadece balık tutup tutmadığını sorma zahmetine girmiyorum. Her iki durumda da, Braxton'ın tavsiyesi bana "Evet" dedirtti.

Kolunu kabinin arkasına doğru uzatarak başını sallıyor. "O her zaman kahvaltıyı seven bir kız olmuştur. Sabahları yemek için ne kadar az zamanı olursa olsun o öğünü asla atlamazdı."

"Kulağa doğru geliyor. Sabah bir şeyler yiyene kadar otelden ayrılmamıza izin vermedi."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yolculuk senin için nasıldı, gerçekten? O gece hariç."

Sorusunda samimi görünüyor ve sinirlerim biraz olsun yatışıyor. Belki de ölmemi istemiyordur. Sadece yaralanmamı.

"Harikaydı. Avrupa'da yaşayan kültür ve sanata tanıklık etme şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Telefonumu milyonlarca fotoğrafla doldurdum. Şimdi geriye dönüp baktığımda gerçekten gittiğimize inanmak zor."

"Eğlendiniz o zaman."

"Eğlendik."

O sırada garson uğruyor ve yemeklerimizi sipariş ediyoruz. Gergin, neredeyse garip sohbete hoş bir ara oldu. Oakley'le konuşurken hiçbir zaman zorlanmamıştım ama şu anda ağzım kurudu.

Tekrar yalnız kaldığımızda boğazını temizledi ve "Bugün gelip kışını kızgın kömürlerin üzerinde sürüklemeyi planlıyordum. Ama karım dün aşırı tepki verdiğimi düşünüyor."

"Bence her babanın yapacağı gibi davrandınız."

"Bunu takdir ediyorum, ancak ne siz ne de kızım kendi kararlarınızı vermekten aciz değilsiniz. Haber beni gafil avlamış olsa da, suçu bu şekilde senin üzerine atmamalıydım. Bunun için özür dilerim."

Yüzüme yansımaları istemediğim için şaşkınlığımı gizliyorum. "Bunu takdir ediyorum. İkimiz de kimseyi üzmemek için yola çıkmadık."

"Bunu biliyoruz. Yani, çoğumuz. Sen ve en büyük oğlum bir konuşma yapmalısınız ama bu ikinizin sorumluluğunda. Maddox inatçı bir asabi olabiliyor, eminim bunun farkındasınızdır."

"Öyle de diyebilirsin." Hafifçe gülüyorum. "Elimi uzatmadan önce ona sakinleşmesi için zaman veriyorum."

"Muhtemelen akıllıca bir seçim."

"Ne olursa olsun, mesafemi korumaya çalıştım. Ama Adalyn ..."

"Özel," diye bitiriyor benim için.

Uzun bir nefes veriyorum. "Yeni başlayanlar için."

"Elbette, bir ilişkiye başlarken yasal olarak birbirinize bağlı olmamanızı tercih ederdim,

ama onun için daha kötü ortaklar
düşünebilirim." "Bu bir iltifat mı?"
"Yakın zamanda benden alacağın en yakın şey."
"O zaman teşekkür ederim."
Homurdanıyor. "Bir değil."

Bundan sonra ruh halimiz düzeliyor, ancak buna rahatlamak diyemeyeceğim. Yemeğimiz geldiğinde, yemek yerken sohbet ediyoruz ve garson faturalarımızı getirdiğinde daha iyi bir notla ayrılıyoruz.

Arabama binip Oakley'nin gidişini izlerken telefonumu çıkarıp sırtıyorum. Addie'nin mesajına paten parkında çekilmiş bir fotoğrafı eşlik ediyordu. Çömelmiş, kolunu yukarı doğru uzatmış, kameraya kocaman gülümsüyor, mavi gözleri yaz güneşinin altında ışıltıyor. Spor ayakkabılarının altındaki özel pembe-mavi kaykay bana hayal ettiğimden daha fazla neşe veriyor.

Nasıl kayıldığını hala hatırlıyor musun?

Hızlı bir cevap yazıyorum, aniden ona gitmek için sabırsızlanıyorum.

Ben: Biraz
paslanmışım.

Cevap yazmaya gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor.

Karım: Şanslısın ki ben bir profesyonelim. Burada
buluşalım mı?

Ben: Hangi kaykay ?

Bana girişin yanındaki tabelanın bir fotoğrafını gönderdi.

Ben: On dakika içinde
orada ol.

Sonra arabayı vitese taktım.

COOPER BIRAZ PASLANMIŞ OLDUĞUNU SÖYLERKEN ŞAKA YAPMIYORDU.

Ödünç aldığı tahtanın üzerinde dururken omuzlarımı sıkıca kavriyor, ayaklarına bakarken kaskı alnıma çarpıyor.

"Sadece biraz ileri geri sallanmayı dene. Bu tahtanın ne kadar sallanabileceğini test et," diyorum kahkahamı bastırarak.

Bana ters ters bakıyor ama usulca sallanmaya başlıyor. Bir süre sonra bir adım geri atıyorum, sağ ayağını yere koyup kendini iterken ellerini omuzlarımdan düşmeye zorluyorum. Ayağı biraz garip ama bir süredir kaykay yapmayan ve birkaç dakika önce beni yakalamadan sallanamayan biri için bu bir kazanç.

Ona zorla taktırdığım pembe dirseklik ve dizlikler, konsantre ifadesini çok daha sevimli hale getiriyor.

Adımlarını hızlandırdığında "Şimdi anladın," diye övüyorum.

Ayakkabımın burnuyla dik tuttuğum tahtamın kaldırıma düşmesine izin vererek, onun hızına ayak uydurarak yanında ilerliyorum.

"Yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuk gibi beni övüyorsun," diye mırıldandıktan sonra ayaklarını değiştirerek öndeki ayağının arkada kalmasını sağladı. "Sadece ısınmaya ihtiyacım vardı, hepsi bu."

"Tamam, sana inanıyorum." "Hayır, inanmıyorsun."

"Haklısın. Bunu bana kanıtlaman gerekecek."

Ona bir öpücük gönderiyorum ve tahtamı daha sert iterek geçip gidiyorum. Rüzgâr atkuyruğumdan sarkan saçlarımı savururken başımı çevirip parmaklarımı onun küçülen figürüne doğru sallıyorum.

İzlediğinden emin olduktan sonra çömelip tahtamı yerden kaldırıyorum, sonra da bir spin atıp yere iniyorum.

"Sen bir gösterişçisin!" diye bağırır.

Şimdi hızlanıyor, ben de arayı kapatacak kadar yavaşlıyorum. "Kıskanma, yaşlı adam."

Tahtalarımız yan yana geldiğinde, "Burada seni dizime yatıramayacağım kadar çok insan var Adalyn," diyor.

"İnsanlar bizi daha önce hiç durdurmadı," diye takılıyorum.

Vücudunu aramızdaki boşluğa doğru eğerek yüzümü ve belimi kavıyor ve hızlı bir öpücük için beni kendine çekiyor. Tekrar havalanmadan önce kalbim göğsümde hareketsiz kalıyor. Bu çok aptalca bir hareket ama önemli değil.

Sesler, paten parkındaki diğer insanların izlediği ve büyük olasılıkla internette yayınlamak için fotoğraf çektiği yerden taşınır. Bırakın çeksinler.

Bırakın fotoğraflarını çeksinler ve toplum içinde öpüşmenin ne kadar saçma olduğundan bahsetsinler. Fotoğrafları kendim için çaldıktan sonra onlara teşekkür eden bir yorum bırakacağımdan emin olabilirsiniz.

"Daha ne kadar kalmak istiyorsun?" diye soruyor bir nefes sonra. Neredeyse süzölmeyi bıraktık, bu yüzden aynı anda itiyoruz.

"Artık gidebiliriz. Bugün benimle kaymanı beklemiyordum ama yine de teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen seninle buraya gelirim," diyor.

Anında sıırttım. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Şimdi, gitmeden önce bana nasıl takla atılacağını gösterebilir misin?"

İki kez sormasına gerek yok.



Parkta bir saat daha geçirdikten ve akşam yemeği için arabalı restorana uğradıktan sonra Cooper beni daireme kadar geçiriyor.

Çok fazla gülümsemekten yanaklarım ağrıyor ve gülmekten karın kaslarım ağrıyor. Lanet olsun, onun etrafında olmayı seviyorum. Bunu her gün yapmak istiyorum. O da bundan hoşlanır mıydı?

Omurgamı dikleştiriyorum ve kendime öyle yapacağını söylüyorum. Bu sabahтан hemen sonra beni görmek istemeseydi bugün benimle buluşmazdı.

Kapıma ulaştığımızda eli sırtımda sabit duruyor. Anahtarımı sokup kilidi açtığımda arkama geçiyor, vücudu etrafımda koruyucu bir duvar oluşturuyor.

Kapıyı iterek açtım ve yüzümü ona döndüm. "İçeri geliyor musun?"

Parmak eklemiyle çeneme dokunuyor ve başını sallıyor. "Bu sefer olmaz. Eğer şimdi gelirim, yarına kadar gitmiş olmayacağım ve evde beni bekleyen, daha fazla erteleyemeyeceğim bir yığın sorumluluğum var."

"Her şeyi görmezden gelip sadece birlikte vakit geçirmek istemem beni bencil mi yapıyor?"

"Eğer , o zaman ben bencilim."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve kollarımı beline dolayarak bedenine giriyorum. "Yetişkinliğin nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?"

"Vereceğim. Ayrıca ayrılmadan önce size vermek istediğim bir şey var."

Meraktan bakışlarını karşılayabilecek kadar geriye yaslandım. "İyi bir sürprize bayılırım."

"Kendini kaybetmemeye çalış, tamam mı?"

"Tamam . . ."

Cebine uzanıp gümüş bir anahtar çıkarıyor ve bana uzatıyor. Anahtarı dikkatle ondan alırken gözlerim iki kat büyüyor.

"Bu bir ev anahtarı. Küçük bir hafiye olduğunu ve yedeğimi nerede bulacağını bildiğini biliyorum ama bu senin. İstemiyorsan geri alırım ama bu koca dairede tek başına kalacağın düşüncesi bana pek iyi gelmiyor. En azından yeni bir oda arkadaşı bulana kadar benimle kalmayı düşün."

Anahtarı yumrukladım ve parmak eklemlerimi göğsüne bastırdım. "Dur bakalım. Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Yanakları renkle doluyor. "Karımın benimle yaşamaması garip olurdu, değil mi?"

"Kime sorduğunuza bağlı."

"O zaman evet, benim yanıma taşınmanı istiyorum." "Yalnız kalmamı istemediğin için mi?"

Gözleri sanki hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi yavaşça yüz hatlarımı izliyor. "Bu, geceleri yalnız geçirme konusunda asla endişelenmemize gerek kalmayacağı anlamına geliyor."

Cennete. "Bu durumda, bazı eşyalarımı toplamak için birkaç güne ihtiyacım olacak. Eşyalarımı getirmeme izin var, değil mi?"

"Hayır, sadece zaten orada olana sahip olabilirsin," diyor deadpan.

"Alaycı göt" diye mırıldanarak yan tarafını çimdikliyorum.

Kahkahası koridoru dolduruyor. "Tabii ki eşyalarını . Seni mutlu edecekse evimi arzu ettiğin tüm pembelerle doldurabilirsin."

"Benimle dalga geçme. Artık bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Alay etmiyorum. İstersen duvarları Barbie pembesine boyayabilirsin. Bu sadece bir ev."

"Eski kız arkadaşlarına karşı da bu kadar tatlı mıydın? Çünkü öyle olsaydın ilişkinin bitmesini nasıl kabul edeceklerini anlamakta güçlük çekiyorum," diye geveliyorum.

Benim henüz göremediğim bir rahatsızlığı mı var? Birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimizi düşünürsek bundan şüpheliyim, ama asla bilemezsin. Dürüst olmak gerekirse, bu zor

iyiliğe ağır basacak kadar kötü olabilecek bir şey düşünemiyorum.

Güldüğünde gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar beliriyor. "Sanki ayrılığı kabul etmek gibi bir seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyorum. "Sadece diyorum ki, birlikte olmamamız için bana yeterince iyi bir neden sunmadığın sürece senden vazgeçmeyeceğim. Artık bana bağlısın. Evli ol ya da olma."

Bundan gerçekten memnun görüldüğünde şaşıyorum. "Seni tutacağım, aşkım. Şimdi, tekrar gitme yeteneğimi kaybetmeden önce içeri gir. Geçmiş ilişki konuşmasına başka bir zaman devam edebiliriz."

"Peki, tamam. Ama detayları istiyorum. Kimseyle paylaşmadığın en ince ayrıntıları" diyorum ve ona tekrar sarılıyorum.

Beni kollarıyla sarıyor. "Tamam, ama karşılığında ben de aynısını isterim."

"Ben zaten açık bir kitabım."

Bir süre daha öylece duruyoruz, ikimiz de bırakmak istemiyoruz. Yan komşum eve geldiğinde, anahtarları kapılarını kurcalarken yüksek sesle tıkırdadığında geri çekilmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Cooper'a gülümsüyorum, hâlâ yalnızmışız gibi davranıyorum.

"Yakında konuşuruz," diyorum.

Beni son bir kez öptükten sonra, yüzünde acı dolu bir ifadeyle uzaklaşıyor. "Yakında."

"Güle güle,
Sparrow." "Güle
güle, Adalyn."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken adımı söyleme sesi kulaklarımdan gitmiyor. Beni sessizlik karşılıyor ve iç çekerek televizyonu açıyorum.

Hiçbir zaman mantıklı bir insan olmadım ama Cooper'a olan bağımlılığımın takıntı sınırında olabileceğini ben bile biliyorum. Bu yüzden, hiçbir şey yapmadan etrafta dolanmak yerine, odama gidip kameramı ve dizüstü bilgisayarımı aldım ve işe koyuldum.

E-postalara yetişmek, gönderi programımı planlamak, yaklaşan fotoğraf çekimlerini onaylamak ve birçok seyahat fotoğrafından ilkinı yüklemek saatlerimi alıyor, ancak işim bittiğinde kendimi çok daha sakin hissediyorum. İşimden asla şikayet etmiyorum çünkü yaptığım işi yapabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum, ancak zaman zaman bunaltıcı olabiliyor. Özellikle de çok sık yaptığım gibi işlerin birikmesine izin verdiğimde.

Eskiden beni aşağı çeken şeylerle ilgilenen harika bir reklamcım olması yardımcı oluyor, ama belki de bir asistan bulmalıyım. Noah'ın bile bir asistanı var ve yatak odasında kimsenin dinlemesine izin vermediği müzikler kaydetmek ve iğrenç barlarda cover yapmak dışında bir şey yapmıyor. Bu Tiny'nin fikriydi, ama eğer bir asistanı olmasından biraz bile hoşlanmasaydı, ona asistanını kovmasını söylerdi.

Markamın sadece benim dışarı çıkıp eğlenmemden ibaret olduğu zamanları hatırlıyorum. Yol boyunca bir şekilde bundan uzaklaştı. Bir gün oraya geri dönmek mümkün mü? Yoksa bu sonsuza dek sürececek bir şey mi?

Dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden o gizli Noah şarkılarından biri çaldığında sorular uçup gidiyor. Onuncu sınıftayken, o evden taşınmadan ve dizüstü bilgisayarını aptalca mutfak masasının üzerinde bırakmadan önce çaldığım şarkı.

Bu şarkı en sevdiklerimden biri, ondan dinlediğim en yumuşak şarkılardan biri. Sesi her zaman olduğu gibi derin ve sert ama bir şekilde daha mutlu, tabii bu mümkünse. Sesini bu şekilde duyduğum tek zaman şarkı söylediği ya da esmer bir kızın etrafta olduğu zamanlar.

Bunun bende olduğunu bilse beni öldürürdü. Bazı nedenlerden dolayı, müziği üzerinde delicesine korumacıdır. Bu utanç verici çünkü eğer bu ortaya çıkarsa . . .kardeşimin hayatı değişirdi. Bundan hiç şüphem yok.

Bunu onun için çok istiyorum. Saf bir yetenek olarak dünya tarafından tanınmayı hak ediyor. Ama bu konuda yardımcı olabilmeyi ne kadar istesem de

güvenine ihanet ettiğim için beni affedeceğini sanmıyorum.

Şarkıyı durdurup dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kenara attım. Şimdilik, sadece oturacağım ve şansı kendisi için kullanmasını bekleyeceğim.

Umarım hepimiz o günü görecek kadar yaşarız.

İKİ GÜN SONRA, ADALYN'LE BİRLİKTE BABAMIN EVİNE GİRDİK.

Benim tarafımda. Sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi etrafına bakınırken gözleri fal taşı gibi açılmış ve kuyruğu dikleşmiş bir heyecan yumağı. Gerçekte, tüm Hutton ailesi buraya milyonlarca kez geldi ama bu gece şüphesiz farklı.

Bu sefer, Addie burada benimle. Karım olarak.

Onu kucağıma aldığımda üzerinde yıpranmış, orta boyda beyaz bir elbise görünce nefesim kesildi. Onu beyaz bir elbisenin içinde, kaslı ve bronz bacaklarını sergilerken görmek beynime kısa devre yaptırdı. Yirmi dakika sonra bile hala kendimi yeniden başlatmaya çalışıyorum.

Bizi ilk karşılayan Scarlett oldu ve iyi tanımadığı kişilere gösterdiği sert dış görünüşe rağmen beni kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Seni özledim," diyor.

"Ben de seni özledim,

SP."

Ayrıldıktan sonra Scar, Adalyn için beni fırçaladı. "Size de merhaba, Bayan White."

Beklenmedik bir memnuniyet sarsıntısı üzerime çöküyor. Addie kızarıyor, panik içindeki gözleri kısa bir an için benimkilere kayıyor.

"Aslında hâlâ Hutton. Bu Cooper'la konuşman gerekecek. Adımı değiştirmenin bir sorun olacağını sanmıyorum.

Evli kalmayacağımıza göre harika bir fikir," diye saçmaladı, sanırım onu hiç görmediğim kadar telaşlıydı.

Scarlett sırtarak ona baktı. "Sadece takılıyorum, tatlım. İçeri gel ve silkin."

"Doğru. Bunu biliyordum."

Scarlett onu kucağına almadan önce Addie'yi kolumun altına sıkıştırıyorum. "Babam sonunda korkunç alay alışkanlıklarını sana da bulaştırdı, SP."

"Ben öyle bir şey yapmadım. O havalı dış görünüşünün altında hep böyleydi," diye araya giriyor babam, karısına göz kırparak. Addie ve bana baktığında gülümseme çizgileri belirliyor. "Bu benim en sevdiğim çift değil mi? Sonunda buradalar."

Gözlerimi deviriyorum. "Daha döneli tam bir hafta bile olmadı. Ve sen bizi geçen gün gördün."

"Bir babanın oğlunu sık sık görmek istemesi suç değildir." Dramatik bir şekilde kaşlarını çatarak göğsünü avuçluyor.

"Yaşlandıkça annemle neden bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu daha kolay anlıyorum," diye ekliyor Addie.

Orada dururken parmaklarımın saçlarına dolanmasına izin veriyorum.

Ona dokunmak çok fazla bağımlılık yaptı.

"Büyükler bir arada kalmalı, Adalyn," diye yanıtlıyor. Bir kahkaha atıyorum. "Bunu kastettiğinden emin değilim."

Babam bana kaşlarını çattı. "Ben de öyle demiş gibi yapıyorum. Yemek soğumadan içeri gel ve yemeğini ye. Annen biraz gecikecek ama beklemememi söyledi."

Bizi yemek odasına doğru götürmeye başladığında, "Nerede o?" diye sordum. Ya Amelia?"

"Kız kardeşin bu gece arkadaşlarıyla dışarı çıkamayacağını söylediğim için odasında surat asıyor, annen de az önce yetişti."

Yemek odasından yayılan farklı yiyeceklerin kokusu midemin guruldamasına neden oluyor. Masanın üzerindeki serpmeye yemek görüldüğünde neredeyse inleyecektim. Görünüşe göre küçük bir orduyu doyurmayı planlıyorlar, bu da eve bir milyon yemek artığıyla gideceğimiz anlamına geliyor.

"Bu harika görünüyor," diyor Addie.

Masadan bir sandalye çekiyorum ve onu itmeden önce oturmasını bekliyorum. Omzunun üzerinden bana attığı gülümseme lanet olası bir hediye.

Onun yanındaki koltuğa oturup masanın etrafına göz gezdiriyorum. "Babam son birkaç aydır yemek pişirmeye başladı. Sanırım istemediği emekliliğine hazırlanıyor." Babam Scarlett'e kadeh şarap doldurduktan sonra kendisi için de aynısını yapıyor. "WIT'i birinin ellerine bırakamam. Sen aniden istemedikçe, mirasımıza layık başka birini bulana kadar çalışmak zorundayım." Yemek kâselerine servis kaplarını yerleştirmeye başladı. "Ben de hâlâ gencim. Aceleye gerek yok."

"Birini layık görmenizin ne kadar sürdüğüne bağlı olarak olacaktır."

Çocukları ve eşinin yanı sıra White Ice Eğitim Merkezi babamın her şeyidir. Bu hokey tesisini ben onunla yaşamaya başlamadan önce kurdu ve geçtiğimiz otuz yıl boyunca burayı White ailesinin yeni mirası haline getirdi. Emekli olma zamanı geldiğinde burayı emin ellere bırakmak istemesini her zaman anlayışla karşıladım, ancak bunu yapmak hepimizin düşündüğünden çok daha zor oldu. Yerine geçmem için bana hiçbir zaman baskı yapmadı ve bunu ne kadar takdir ettiğimi ona hiç söylediğimi sanmıyorum.

Sadece bunca zaman sonra rahatlamasını istiyorum. Tanıdığım herkesten daha çok çalıştı ve biraz yavaşlamayı hak ediyor. Seyahat etmeyi, ailesiyle daha fazla zaman geçirmeyi ve gönlünden ne geçiyorsa onu yapmayı.

"Bu aceleye getirebileceğim bir süreç değil Coop."

Adalyn elini kalçama koyuyor ve babama bakıyor. "Beklemek istemenin kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Babam emekli olduktan sonra çok sıkılmıştı. Kendini evden dışarı atmak için bir bira ligi takımı kuracağını sanıyordum."

"Gördün mü?" Babam bana soruyor, sinsi sırıtışı kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Masanın altından uzanıp Adalyn'in kalçasının dış tarafını hafifçe çimdikliyorum ve Adalyn şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldığı anda sırtıyıyorum. Elimi onunkinin üzerine koyarak babama dönüyorum.

"Oakley'nin emekliliği farklı. Başka seçeneği yoktu ve otuz yaşında emekli olmakla elli yaşında emekli olmak arasında büyük bir fark var."

"Bu konuda günlerce tartışabiliriz ama bu benim fikrimi değiştirmeyecek."

"Hepimiz daha az konuşup soğuk makarnayla baş başa kalmadan yemeğe başlayabilir miyiz?" Scarlett elini yemeğin üzerinde sallayarak sorar.

Addie bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da fettuccine kasesine uzanıp birazını tabaklıyor. İkinci kez elini attığında boğazım tıkanıyor ama onun yerine erişteyi tabağıma bırakıyor. Sos kâsesine doğru ilerleyip, içinde yüzen mantar parçalarından kasıtlı olarak kaçınarak bir miktar aldığı anda babamın beni izlediğini hissediyorum. Sosu tabağımdaki eriştelerin üzerine yayarken babam boğazını temizliyor.

"Ne zamandan beri mantar sevmiyorsun?"

Karım donup kalıyor, gözleri benimkilere kayıyor. Yumuşakça, güven verici bir şekilde gülümsüyorum ve kolumu sandalyesinin arkasına doluyorum.

"Her zaman. Ama sen onları seviyorsun, bu yüzden hiçbir şey söylemedim," diyorum ona, boynumda bir sıcaklık hissederek.

Adalyn yüzünü buruşturarak bana doğru eğildi. "Özür dilerim. Biz yokken onlardan uzak durduğunu fark ettim, ben de öyle sandım," diye fısıldıyor.

"Bir şey söylemeliydin. Kahretsin, sen çocukluğundan beri her şeyin içine mantar koyuyorum," diyor babam.

"O kadar da büyük bir mesele değil."

Ağır ağır nefes veriyor. "Sırada ne var, sen de mi cheesecake sevmiyorsun?"

"Öyle."

"İstiyorum."

Adalyn ve ben aynı anda konuşuyoruz ve onun ardından gelen sırtışı midemin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Yemek odasına doğru ilerleyen ayak sesleri sohbeti şükran dolu bir şekilde sona erdiriyor. Bir süre sonra annem kapıda beliriyor, mutluluğu odayı dolduruyor.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim, millet," diye aceleyle dışarı çıkar.

Sandalyemin arkasından gelip kollarını bana doladığında ve yanağımı iki kez öptüğünde gülüyorum. "Merhaba anne."

"Selam, tatlım. Tanrım, sanki aylardır yokmuşsun gibi hissediyorum." Annem bu kez başımın tepesine kondurduğu bir öpücükle Adalyn'e doğru ilerliyor ve ona kocaman gözlerle bakarken duraklıyor. Gözleri sulanmaya başladığında içimde bir merak filizleniyor. "Parmaklarına bak Adam. Aman Tanrım."

Sessizlik ve ardından babam bir kahkaha atıyor, karısı da bir saniye sonra ona katılıyor. "Tanrım, iki dakikadır buradasın Beth. 'Söz veriyorum hemen ağlamayacağım'a ne oldu?"

Annem ellerini havaya kaldırır. "Daha iyi bilmen gerekirdi. Düşündüğüm kadar iyi hazırlanmamışım. Dövmelerinin aynı olduğunu bana hiç söylememiştin!"

"O zaman bunun önemli olduğunu düşünmemiştim!" diye kendini savunuyor.

Adalyn öne doğru eğilip bana bakıyor, eminim benim gibi kafası karışmış görünüyor. Bir kahkaha atıyorum ve omuz silkiyorum.

"Bilmediğim başka ne var? Biri bana artık evliliğin feshi ile uğraşmayacaklarını mı söyleyecek? Çünkü bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Babam annem için ayrılan boş sandalyeyi işaret etmeden önce masanın karşısından bana göz kırpmıyor. "Otur ve yemeğini ye. Adalyn'i korkutup kaçıracaksın."

"Kolay kolay korkmam. Söz veriyorum," diye araya giriyor Adalyn ve fazla uzaklaşmadan annesinin eline uzanıyor. "Seni tekrar görmek güzel, Beth."

Addie'nin elini tekrar sıkıp göğsüne götürürken, bu gece çok sayıda olacağını tahmin ettiğim gözyaşlarının ilki annemin yanağından aşağı süzülüyor.

"Ben de öyle tatlım. Daha sonra konuşup arayı kapatırız."

Adalyn içtenlikle gülümseyerek başını sallıyor. "Kesinlikle."

Scarlett o sırada Beth'e bir şey söylüyor ve ikisi birlikte gülmeye başlıyorlar. Neyin bu kadar komik olduğundan emin değilim ve umurumda da değil. Karımdan gözümü ayıramıyorum.

Onu ailemin yanında bu şekilde görmenin bana neler yapabileceğini hafife almışım. Beni tamamen mahvetti. Beni bozmamak için para ödeyeceğim bir büyüünün altına soktu.

Ona aşık olduğumdan zaten emin olmasaydım, şüphesiz şimdi bunu bilirdim.

YEMekten SONRA HEPİMİZ OTURMA ODA SINDA SOHBET EDERKEN

Adam Cooper'dan dışarıdaki bir şey için kendisine yardım etmesini istiyor. Cooper başımın tepesine bir öpücük kondurarak koltuktan kalkıyor ve babasını arka bahçeye kadar takip ediyor. Scarlett ve ben onların gidişini izliyoruz, ama Beth dikkatimizi tekrar çekmekte gecikmiyor. Onlar olmadan üzgün, kaybolmuş köpek yavruları gibi görüldüğümüzden eminim, ama bizi burada bırakarak ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı.

Beth ve Scarlett'e benimle yalnız konuşma şansı vermek için bir oyundu.

"Umarım Cooper seni birazdan vereceğim ızgaraya hazırlamıştır, Addie," diyor.

Gözlerimi veranda kapısından ayırıyorum, heyecanlı bir gülümsemeyle ona bakarken omurgamı dikleştiriyorum. "O yaptı. En iyi atışını yap."

Yolculuk sırasında annesinin bana bazı soruları olabileceğinden kısaca bahsetmek dışında bir hazırlık gerekmedi. Doğrusu, kendimle ilgili sorulara cevap vermeyi umursamıyorum, özellikle de böyle bir durumda.

Scarlett ayaklarını minderli sedirin üzerine attı. "Onu neden sorguya çekmek zorundasın? Onu neredeyse bütün hayatı boyunca tanıyorsun."

Beth dikkatini benden ayırmadan el sallayarak onu başından savıyor. "Onu dinleme. Sadece kıskanıyor çünkü sana soracak iyi bir sorusu yok."

"Doğru değil. Şu anda ihtiyacım olan her şeyi zaten biliyorum," diye şarkı söylüyor Scarlett.

"Acelem yok. Bir yere gitmeyi planlamıyorum. Ne zaman istersen bana her şeyi sorabilirsin," diyorum ve bir omzumu silkerek kaldırıyorum.

Sözlerimin Beth'in gözlerinde onay ışıltısı yarattığını görünce doğru şeyi söylediğimi anladım.

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Cooper'ı daha önce bir kadınla hiç bu şekilde görmediğimizi söylerken sanırım hepimiz adına konuşuyorum. Bunun en klişe şey olduğunu biliyorum ama doğru. Değil mi Scar?"

Cooper'ın hayatındaki en önemli ikinci kadın başını sallayarak yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "O haklı. İkiniz birbirinizi çok iyi tamamlıyorsunuz."

Benim de fark etmeye başladığım bir şeyi onun da fark etmesi midemi bulandırıyor.

"O benim fırtınamın sakinliği," diyorum onlara.

Beth'in gözleri birkaç kez kırptırmadan önce parlıyor. "Avrupa'da ona yaptırdıklarından anladığım kadarıyla, onun yıllardır görmediğim bir yönünü ortaya çıkarmışsın. Onu biraz kabuğundan çıkarıyorsun."

Onlara çıplaklar plajına gittiğimizi söylediğimizde herkesin yüzündeki şok ifadesi hafızamdan silinmedi. Cooper'ın yüzünün kalıcı bir kırmızı tona dönüşeceğini düşündüm.

"Bu kadar kolay gevşeyeceğini beklemiyordum ama çoğu konuda gerçekten iyi bir çocuktu."

"Birlikte yaşamak nasıl olacak? Şimdiye kadar sadece bir günlüğüne mi taşındınız?" Scarlett soruyor.

Başımı salladım. "Dün bazı eşyalarımı getirdik. Sadece gerekli olanları. Dürüst olmak gerekirse nasıl olacak bilmiyorum. Yeni bir oda arkadaşı aramaya başlayacağım."

ama o zamana kadar, sanırım tıpkı seyahat ederken olduğu gibi olacak."

Sadece çok daha korkutucu.

Beth aniden titrek bir nefes veriyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. "Onu seviyor musun?"

Scar hafifçe, "Bunu ona henüz soramazsın, Beth," dedi.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç hafta oldu, ama onunla zamanın önemi yok gibi görünüyor. Henüz aşk mı bilmiyorum ama yakın olmalı."

Konu neyin aşk olup neyin olmadığını anlamaya geldiğinde, keşke daha yaşlı ve deneyimli olsaydım. Daha önce hiç kimseye aşık olmadım ama Cooper'a karşı hissettiklerimin basit bir aşktan çok fazlası olduğunu söyleyebilecek kadar akıllıyım. Ona karşı hissettiklerim çok yoğun. O kadar yoğun ki, en kısa süre için bile onsuz kalma düşüncesi, şimdiye kadar yaşadığım tüm fiziksel yaralanmalardan daha fazla acı veriyor.

Yanına taşınma teklifini kabul ederken iki kez düşünmedim ve bir an bile sarhoşken kendimizi evli bulmamış olmayı dilemedim. Çok aptalca görünüyor, ama bir yanıma ona evliliğin feshini iptal etmesini ve eğer bu noktaya geldiyse boşanmayı unutmasını söylemek istiyor.

Birine aşık olmak, onun yanınızda olmadığı bir dünyada nasıl hayatta kalacağınızı merak etmek midir? Çünkü eğer öyleyse, belki de ben ona çoktan aşık olmuşumdur.

Scarlett, "İşte bu bakış, tatlım," diyor. Odanın öbür ucundan ona , bana gülümsemesi kuşkularımı doğruluyor.

"Annem bu dedikodu seansını kaçırdığı için çok kızacak," diye geveliyorum.

Beth sulu bir kahkaha atıyor. "Eve gidip ona bir özet geçtiğin sürece, eminim bizi affedecektir."

Çünkü küçük çöpçatan kalbi bana kızgın kalmak istemeyecek kadar mutlu olurdu.

"Öte yandan babam bu konuşmayı asla duyamaz." İrkildim.

"Dudaklarımız mühürlü." Beth ağzına hayali bir fermuar çekiyor.

Avlu kapısı kayarak açılır ve Cooper içeri süzülür, Adam da hemen arkasından. Yaz sıcağı ve arka bahçedeki havuzdan gelen klor kokusu da onlarla birlikte içeri sızıyor.

Cooper beni an, dudakları nefesimi kesen bir sırtışıyla ayrılıyor. Bu sadece benim için olan bir gülümseme ve ben onu kollarımı açarak kabul ediyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor, elleri ceplerinde.

Beth ve Scarlett'e uzun bir bakış attıktan sonra başımı sallıyorum. "Hazırız."

Sonraki birkaç dakika sıkı sarılmalar ve yanaklara kondurulan öpücüklerle geçti. Cooper beni arabasına bindirdiğinde, ağzına kadar sevgiyle dolmuş bir halde vızıldıyorum. Arabaya binip motoru çalıştırdığında ona kendimi alamıyorum.

Çenesi sinekkaydı tıraş edilmiş ve o kadar keskin ki suç teşkil ediyor olmalı. Gecenin bir vakti gözlüklerini takmış ve hayatımda gözlükle bu kadar seksi görünebilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Emniyet kemerimi bağlarken, "O gözlüklerle porno yıldızına benziyorsun." dedim.

Kahkahası odayı dolduruyor, sesi boğuk. "Filtresizliğine hâlâ alışamadım."

"Benim kişisel kirli profesörüm," diye takılıyorum. "Çalışma saatleriniz ne zaman efendim?"

"Eğer oynamak istiyorsan, aşkım, en azından biz eve gidene kadar bekle."

Kalçalarımı sıkarak, aralarındaki ani uyarılma zonklamasını bir kenara itiyorum ve "Bana böyle hitap etmeni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin? Bir süre herkes gibi bir evcil hayvan ismine sahip olamayacağımdan korktum."

Bir yutkunmayla boğazı hareket ediyor. "Neden herkes gibi olmak istiyorsun ki? Basit bir evcil hayvan isminin ötesindesin,

ama artık kendime engel olamıyorum."

Babasının evinden uzaklaşırken bu dürüstlük karşısında nutkum tutuldu. Ben çok kitap okuyan biri değilim ama Ivy öyle ve Cooper'ın bir kadın tarafından yazılmış bir erkek olduğuna eminim. Denemeden bile beni bir lapa birikintisine dönüştürüyor. Dürüst tatlı bir ifadeyle orta konsola sürünmeye ve beni yolun ortasına götürmesi için ona yalvarmaya hazırım.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye soruyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Hayır. Tanrım, hayır. Her şeyi doğru söyledin. Sorun da bu zaten."

Bana baktı. "Kafam karıştı."

"Böyle inanılmaz bir geceden sonra, zaten bulutların üzerindeyken bana böyle şeyler söylememelisin ve sana kenara çekip beni arka koltukta becermen söylememi istemememi beklememelisin," diye homurdandım.

O küfrederken araba savruluyor ve sonra bizi hızla doğru şeride geri çekiyor. Saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum ve bir kahkahayı ısıırıyorum.

"Orada iyi misin?" diye sordum.

Direksiyonu sıkıca kavırıyor ama bana tekrar baktığında gözlerinde gördüğüm şey öfke ya da hayal kırıklığı değil. Arzu.

"Bu gece senin için planlarım vardı ama görünüşe göre onları değiştireceğiz," diye mırıldanıyor. Ön paneldeki dokunmatik ekrana uzanıp müzik setinin sesini kısmasını izliyorum, kafam karışıyor. "Elbiseni yukarı çek, külotunu çıkar ve sonra bana ver."

Sözlerinden damlayan şehvet tüylerimi diken diken ediyor. Sanki kafamın içine girmiş ve hareketlerimi kontrol altına almış gibi, elbisemin eteklerini kalçalarımın üzerine kaldırıyorum ve külotumdan sıyrılıyorum. Ona uzattığımda ıslak olduklarını anlamak için bakmama gerek yok.

Soğuk hava bacaklarımın arasındaki ıslak ete çarpıyor. Oturup bir sonraki talimatını beklerken tahrik kanımı dolduruyor.

"Kendine dokun ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster." Külotumu pantolonundaki çıkıntının üzerine bıraktı. "Bunlar artık benim."

Bacaklarımı açarak elimi bacaklarımın arasında gezdiriyorum, kendimi o kadar kaygan buluyorum ki parmaklarım tek bir dokunuşla ıslanıyor. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken parmaklarımı ona doğru kaldırıyorum.

Bileğimi tutup, elimi kendine doğru çekmek için kullandığında ve sonra parmaklarımı ağzına soktuğunda bir inilti bırakıyorum. En iyi şekilde kirli ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Sandaletlerimin içine kıvrılıyorlar.

"Eve varır varmaz yüzüme oturacaksın, böylece senin tadına bakabileceğim," diye inliyor ve parmaklarımın tekrar kucağıma düşmesine izin veriyor. "Sadece birkaç dakika uzaktayız. Oraya varana kadar parmaklarını becermeni istiyorum."

"Koltuğunda ıslak bir leke bırakacağım."

"Umurumda değil."

Elimi tekrar amıma götürdüğüm an, kendimi sadece sıırıslıklam değil, aynı zamanda şişmiş ve hassas buluyorum. Klitimi fırçalıyorum ve bir parmağımı yavaşça içime daldırmadan önce bir sızlanmayı bastırmak için dudağımı ısıırıyorum.

"Kendini sessiz tutma Adalyn. Burada bizimle kimse yok ve ben bunun ne kadar iyi hissettirdiğini duymak istiyorum."

"Bana dokunuyor olsaydın daha iyi hissederdim," diye nefes alıyorum. "Biliyorum. Sana istediğin her şeyi vereceğim.
ev," diye söz veriyor.

Bir parmağımı daha içeri kaydırduğımda başım koltuğa doğru düşüyor, duvarlarım etraflarında sıkılaşıyor. Onları daha hızlı bir şekilde içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığımda, arabayı dolduran ıslak ses her şeyi daha yoğun hissettiriyor.

Bu yoğunluk, eve girdiğimizde başımıza geleceklerin heyecanıyla birleşince hareketlerimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Eğer bu arabaya binersem Cooper'ın gecenin geri kalanını beni cezalandırarak geçireceğinden hiç şüphem

yok. Parmaklarımı sıkıyorum, bu fikir tehditkâr olmaktan çok cazip geliyor.

"Klitorisine dokun, Addie. Kalktığımızda seni uçurumun kenarında istiyorum."

Dilimi ısııyorum ve dediğini yapıyorum, yumuşak bir baskıyla dilimin etrafında dönüyorum. Gözlerinin tenimdeki yakıcılığı birkaç saniyede bir geliyor ve beni serbest bırakmaya çok daha fazla yaklaştırıyor.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye emrediyor, sesi gergin. "Çok iyi," diye sızlanıyorum, kalçalarım koltuğu itiyor. "Benim için iyi bir kız ol ve gelme."

İyi bir kız. Doğru. Ama ya . . . Hayır. İyi kızlar emirlere bilerek itaatsizlik etmez, Adalyn. Hay sikeyim. Kafamın içindeki o sinir bozucu sesi dinleyip elimi çekiyorum. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum ama elimi havada tutup ciğerlerime hava çekiyorum.

Araba evin önünde aniden durdu. Üzerime doğru sürüklerken bakışlarında ağır bir onay yanıyor. Parmaklarıma takılıyor. Az önce içime soktuğum parmaklarıma.

"İçeride."

İkinci kez söylememe gerek yok. Adrenalinim tavan yapıyor ve arabadan inip kaldırıma fırlıyorum. Cooper hemen arkamda ve ben kapının önünde aşırı duyarlı bir azgınlık yumağı olarak dururken, o aceleyle kilidi açıp bizi içeri sokuyor.

Ayakkabılarımı tekmeledikten sonra yatak odamıza doğru ilerliyorum, ancak arkamdan gelen sesiyle duruyorum.

"Yatak odasına gitmiyoruz."

Arkamı döndüğümde onu bodrum katındaki stüdyosuna çıktığını bildiğim kapının önünde dururken buluyorum. Kalbim küt küt atıyor.

"Beni boyayacak mısın, Cooper?" Yumuşakça soruyorum. Sonraki sözleri beni mahvetti. "Evet. Diğer şeylerin yanı sıra."

STÜDYO TEMİZ, DÜZENLİ VE MİS GİBİ BOYA KOKUYOR. I

Başka türlü olmasını beklemezdim. Bir duvar dolusu şövale, duvara asılmış boş beyaz bir tuval, bir kanepe ve raflar dolusu boya, kalem ve fırça var. Hepsine şaşkınlıkla bakıyorum.

"Çok fazla," diyor arkamdan.

"Bu inanılmaz. hepsini kullanıyor musun?"

Sırtımı okşuyor, ellerini omuzlarıma koyup kollarımdan aşağı indiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor. Kaslarımın gevşemesine izin vererek ona doğru bastırıyorum.

"Evet."

"Ve belli ki resim yapmak en sevdiğiniz sanat dalı."

"Öyle. Ruhumun bir parçasını oyup tuvalin üzerine bırakmak gibi bir şey. Elime bir fırça aldığımda zihnim farklı bir şekilde genişliyor, sanki bunun gerçek bir sonu yokmuş gibi. Sonsuza kadar devam ediyor."

"Kulağa özel geliyor."

Çarpan nabzımı öperken nefesi boynumu okşuyor. "Resim yapmak benim adrenalin patlamam. Uçaktan serbest düşüşüm."

"Sahildeki seksin," diye mırıldanıyorum. "Seninle geçirdiğim günler."

Göğsüm sıkışıyor, duygularım içimde yarışıyor. "Cooper."

Başını sallayarak boğazıma kalıcı bir öpücük bırakıyor ve çok yavaş bir şekilde elini elbisemin önüne getiriyor. Avucunu göğüslerimin arasına bastırıyor. "Biliyorum. Ben de hissediyorum." Gözlerimi kapatıyorum, yanmaya karşı savaşıyorum.

İçimde çok fazla şey oluyor. İçimi dışına çıkaran bir duygu patlaması. Ama biri var ki diğerlerinden daha parlak yanıyor. Bir ay önce, bu duyguyu ilk kez kardeşimin en yakın arkadaşının resim atölyesinde yaşayacağıma inanmazdım. Ama artık bunu inkar etmek yok. Tereddüt yok.

Bu adamı seviyorum. Kocasını olsun ya da olmasın, o benim. Bu kadar basit.

"Kalbin çarpıyor."

Boğuk bir kahkaha. "Patlayacakmış gibi hissediyorum." Gülümsemesini tenimde hissediyorum. "Benimki de öyle."

"çünkü bu gece boyanmayı bekliyorum."

"Konu birini resmetmek olduğunda hiç bu kadar sakin olmamıştım, aşkım. Seni hafızamdan resmedebilirim."

"Kalbini çarptıran ne o zaman?"

Elimi tutup beni kanepeye doğru götürmeden önce tek söylediği "Henüz değil" oluyor. Oturup bana katılmasını bekliyorum ama onun yerine dizlerinin üzerine çökmesini izliyorum. Kalçalarım dokunuyor ve onları yavaşça birbirinden ayırıyor. "Seni tadabilir miyim, Adalyn?"

Onu benim için diz çökmüş halde görmenin nefes almamı nasıl zorlaştırdığını unutmaya çalışıyorum ve "Evet. Lütfen bunu yap." diyorum.

Öne doğru eğiliyor, dudakları uyluğumun iç kısmını okşuyor ve elbisemin eteğini yukarı itiyor. Kalçalarımın üzerine oturup beni ortaya çıkardığında sert bir nefes veriyor.

"Burada saatler geçirebilirim," diye geveliyor, ıslak etimi diliyle ayırıyor. Islak kadife, girişimi çevrelemeden önce beni aşağıdan yukarıya doğru okşuyor.

Artık alay etmeye gerek yok. Eve dönüş yolculuğu yeterince ön sevişmeydi.

Bir parmağını duvarlarımın derinliklerine sokup tam kıvırdığında aklım başımdan gidiyor. İnliyorum, kalçalarımı oynatıyorum, onu daha da derine sokmaya çalışıyorum. Çaresizliğimi hissederek ikinci bir parmak daha ekliyor ve dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Daha önce hiç bir erkek bu kadar coşkuyla üzerime boşalmamıştı. Sanki sevdiğimi bildiği için değil de sevdiği için yapıyormuş gibi. Bu bile başlı başına orgazmımın güç kazanmasına, damarlarımda şimşekler çakmasına neden oluyor.

"Beni kavradığını hissedebiliyorum bebeğim. Gelmek için çok çaresizsin, değil mi?"

Dilim ağzımın içinde şişmiş gibi hissediyorum. Parmaklarımı saçlarına doluyor ve çekiyorum, o tempoyu artırırken bir çeşit kontrol hissetmeye ihtiyacım var. Göbeğime karşı hırıltılı bir ses çıkarıyor ve parmaklarını içime daha sert sokuyor.

Bir zevk patlaması beni kemiksiz bırakıyor, dalga dalga kaslarımın derinliklerine sızıyor. Kan kulaklarıma hücum ediyor ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyor.

Saçlarının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veriyorum, o da kalkıp yüzümü kavıyor ve bir daha asla fırsat bulamayacağından korkuyormuş gibi beni öpüyor. Ona dokunup yakınımda tuttuğumda çenesi ellerimin altında pürüzsüzleşiyor.

"Soyunman gerek," diye mırıldanıyorum öpücüklerimin arasında.

Aceleci hareketlerle gömleğinin alttaki iki düğmesini açıyorum ve poposunu vurgulayan elbise pantolonunu yukarı kaldıran deri kemeri çözüyorum.

Gülüşü ağzımı ısıtıyor. "Elbette, soy beni aşkım."

Alt dudağını çekiştiriyorum ve karanlık bakışlarını tutuyorum. Keskin bir itişle pantolonunu kalçalarına kadar indiriyorum. Pantolonunu çıkarıyor, sonra da gömleğini çıkarıyor.

Tüm çıplaklığıyla karşımda dururken kaşlarını çattı. "Elbiseni ben mi yırtacağım yoksa sen mi çıkaracaksın?"

" tura atmak ister misin?"

"Bir dahaki sefere. Şimdi çıkar şunu." "Peki efendim," diyorum sırtarak.

Yavaşça bana doğru bir adım atıyor. "Şaka yapar gibi söylüyorsun ama sanırım bana böyle hitap etmenden biraz daha fazla hoşlanıyorum."

"Neyi duymak? Efendim?" Öne doğru eğildim ve elbisemi başımın üzerinden çekerek yere düşmesine izin verdim.

Uzun ve sert bir şekilde inliyor ve sonra bir bez bebek gibi sırtüstü fırlatılıyorum, vücudum minderler boyunca yayılıyor. Bacaklarımın arasında hareket ederken kanepenin eğimi içimde heyecanın kıvılcımlanmasına neden oluyor. Yüzü sert, kasları gergin ama gözleri yanıyor, o kadar sıcak ki dokunuşlarını vücudumda hissedebiliyorum.

Beni dizlerimin altından kavrayıp bacaklarımı kaldırarak arkalarını göğsüne yasladığında havada gerginlik dalgalanıyor. Ayak bileğime kondurduğu bir öpücükle, sikinin başını amımdan geçirip beni ayırdığını hissediyorum. Girişime karşı her alay beni bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. Isırmaktan dudağım yanıyor.

"Lütfen. Lütfen içine sok," diye yalvarıyorum, dizimi kavrayan ele uzanarak.

Gözleri bacaklarımın arasına düşüyor, bizi birlikte izliyor. Kıskanıyorum, pozisyonum görüşümü engelliyor.

"Prezervatif," diye ısırtıyor, sakinleşiyor.

Geri çekildiğinde hayal kırıklığımı yutuyorum. "Prezervatifi siktir et. On sekiz yaşındayken implant taktırdım. En az altı aydır kimseyle birlikte olmadım."

"Benim için daha uzun. Belki bir yıl." Yutkunurken boğazındaki kaslar gerildi. "Emin misin?"

Öfkeyle başımı salladım. "Evet. Tamamen eminim. Sana güveniyorum." Seni seviyorum. Geri çekilmeden önce ucunu içeri kaydırduğunda içimden karışık bir çığlık kaçıyor. "Cooper," diye sızlanıyorum.

"Aşkım," diye fısıldıyor.

Bu sefer içeri girdiğinde, shaftındaki ilk piercingi hissetmeme yetecek kadar ileri gidiyor. Bacaklarımın bu şekilde yukarıda olması bir yana, kendi başına bile sıkı bir uyum.

Kalçalarımı oynatıyorum. "Daha derine."

İçeri ittiğinde kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, bir dizi metal top daha içime giriyor, sonra bir tane daha, ta ki onunla o kadar doluyum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Koltuğun arkalıgına tutunup inliyorum, zevk neredeyse çok fazla.

"Sikimi sanki senin için yapılmış gibi al bebeğim," diyor, sesi gergin ve çiğ.

Bacaklarımın arasından yukarı bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda nefesi kesiliyor. Benimkinde bulduğu şey tüm yüz ifadesini titretiyor.

Hay .

Ne bulmuş? Büyük ihtimalle gerçeği. Duygularımı saklamakta her zaman berbat olmuşumdur.

"Belki de benim için yapılmıştır," diye .

"Siktir," diye inliyor ve sonra o uzun sikini sonuna kadar çekip tekrar sokuyor, hiç tereddüt etmeden.

İtişlerinin gücü beni kanepeye geri savuruyor ve aklımdaki tüm düşünceleri sarsıyor. Zaten çok yakınım, orgazmım kendimi geri çekip beklemeye hazırlayamayacak kadar hızlı yaklaşıyor. G noktama dokunduğunda ağızımdan kısık bir inilti dökülüyor ve kalçaları kısa bir an için duraksıyor, gözlerinde ateş dans ediyor.

Onu içimde her sürükleyişim saf bir coşku. Bir bulutun üzerindeyim, o kadar yükseklerdeyim ki bir sonraki hamlesini beklemiyorum. Dizlerimi göğsüme doğru itip hâlâ içime tam olarak oturduğunda ve başparmağını birleştığımız yerde dolaştırıp uyarılmamla kayganlaşmasını sağladığında elimi dışarı kaydırıp pazusunu tutuyorum. Islak başparmağını dikkatlice kıcıma bastırdığı anda gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, gözleri benimkileri yakalıyor.

"Oh," diye inliyorum, dokunuş yabancı ama yine de iyi. Gerçekten iyi. Başparmağı beni yavaşça gererken bile, hareketlerini takip eden hafif bir yanma.

"Bu iyi mi?"

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Başımı salladım, pazusunu sıkıca kavradım.

Yutkunuyor, kalçalarını çevirip klitorisime sürtünürken başparmağını daha da itiyor. Duyguların birleşimi beni uçurumdan aşağı itmeye yetiyor. Uçuyorum, tüm zaman ve mekân duygumu kaybediyorum. Cooper hariç her şeyi.

"Geliyorum," diye boğuluyorum, tırnaklarım derisini kazıyor. Ben onun etrafında kenetlenip onu derinlerde tutmaya çalışırken bile o inliyor, kalçalarını pistonluyor. "Lanet olsun."

Kendime gelmeye başladığımda başparmağını kaldırıyor ve kolay, tembel bir ritme yavaşlıyor, beni o kadar dikkatle izliyor ki sanki şu anda nasıl görüldüğümü ezberlemeye çalışıyor. Tekrar hareket etmeden önce an sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor, bana sert ve hızlı bir şekilde girerken kafasında bir düğme açıldı. Hareketlerini karşılıyorum, aldığım kadar iyi veriyorum.

"Boşalmanı izlemek istiyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarım rahatlamış, kolunu okşuyor.

Dişlerini sıkıyor ve kalçamı kavlıyor, stüdyo gırtlaktan gelen bir iniltiyle dolana kadar daha sert ve daha sert itiyor. Onun zevk sesleri afrodisyak etkisi yapıyor. Kahretsin, erkeklerin yatakta yüksek sesle konuşması çok ateşli.

"Adalyn," diye homurdanıyor, kendini derinlere gömüyor ve boşalmaya başlarken orada kalıyor.

Adım kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir.

Birkaç dakika sonra çekiliyor ve yanağını göğsüme koyarak üzerime yığılmadan önce bacaklarımın kalçalarına sarılmasına yardımcı oluyor. Kollarımı ona doluyorum ve iç çekiyorum, kendimi sadece ... ötesinde hissediyorum.

Kalbimin ağır ve hızlı atışı onunkine çarpıyor ve etrafımızdaki dünya yok oluyor. Sadece biz varız. Tam istediğim gibi.

"Daha önce hiç böyle olmamıştı," diye fısıldıyorum, alındaki nemli kahverengi bukleleri fırçalayarak.

Göğsümün kabarıklığını öpüyor, tırnaklarını yan tarafımda gezdiriyor. "Benim için de öyle."

Ona inanıyorum. Biliyorum. Ama seksten sonra güvensizlik beni diri diri gömmeye çalışmazsa lanet olsun.

sevgi dolu bir pus. Yıllar boyunca kafamdaki o sinir bozucu sesleri umursamamak için kendimi eğitmek için çok çalıştım, ama bir şekilde Cooper'a aşık olmak bazılarının bilinçaltıma girmesine izin verdi. Belki de onunla bir şeyleri berbat etmek istemediğim içindir, ya da belki de çok rahatlamışımdır. Her iki durumda da, bir an için bile olsa bu sesleri dışarı çıkarmaya karar verdim.

Şu an için kendimi savunmasız bırakıyorum.

"BUNU ÖYLESİNE , DEĞİL Mİ?" BEN SORUYORUM.

"Hayır. Seninle her şey farklı. Seks de dahil."

Hiç tereddüt yok. Dürüstlüğü içimdeki bir balonu patlatmış gibi, o güvensizliklerin uçup gittiğini hissediyorum.

"Bana eski kız arkadaşlarından bahsedebilir misin?" Göğsümün üzerinden sert bir kahkaha atıyor. "Şimdi mi?"

Bunu sormak için garip bir zaman ama geçmiş ilişkiimi sorgulamayı mümkün olduğunca erteledim. Ona aşığım ve sanırım geçmişi aradan çıkarmayı kendime borçluyum.

"Neden olmasın? Bana öyle bir şey söylemeyeceksin ki, keşke beni yarına bırakmasaydın diye hayıflanacağım, değil mi?"

Dişleri göğsümün alt tarafını buluyor. "Asla. Sadece bir süre seninle bu seks sonrası puslu havada kalmak istiyorum. Sonra da senin resmini yapmayı umuyorum. Eğer sorun olmazsa."

Başını okşamaya devam ediyorum, hızla kuruyan bukleler parmaklarımın arasından kayıyor, tırnaklarım kafa derisini hafifçe çiziyor. "Senin bu yönünü gören diğer kadınları duyunca biraz kıskanabilirim ama pençelerimi içeride tutacağım. Ben de seni resim yaparken görmek için bekliyordum, Sparrow. Tek yapman gereken bana nasıl poz vereceğimi söylemek."

Göğüs kafesimi öpüyor ve bana bakıyor. "Lisedeyken kimseyle çıkmadım ve ilk yarı ciddi kız arkadaşımı

Üniversitede beşinci yılımdayken. Adı Regan'dı ve o zamanlar benim hazır olduğumdan daha hızlı hareket etmek istiyordu. Mezun olana kadar biriyle çıkmayı ciddiye almadım ama hiçbir şey kalıcı olmadı."

"Neden hiçbir şey tutmadı? Sadece doğru kişi değil miydi?" "Bunu söyleyebilirsiniz. Bence her zaman şu da vardı

Aklımın bir köşesinde bana hayatıma kimlerin girmesine izin verdiğime dikkat etmem gerektiğini hatırlatan bir diken vardı. Annemle babamın arası şimdi çok iyi ama bir zamanlar iyi değildiler ve bu herkes için çok zordu. Buna şahit olacak yaşta değildim ama yıllar geçtikçe bunu öğrendim. Annenle baban sana annemle olan geçmişlerinden hiç bahsettiler mi bilmiyorum?"

"Kısa bir süre," diye mırıldandım. Hatırladığım kadarıyla harika değildi. Gerçi kimse geçmişten pek bahsetmez.

"Annem ve babam üniversitedeyken bir kaçamak yapmışlar. Annem ve benim annem o zamanlar hiç anlaşılamazlardı, bu yüzden kimse babamın neden onunla birlikte olduğunu gerçekten anlamadı. Onları birlikte görmek herkesi şaşırttı, ama annem tek kelime etmeden kalkıp gitmeden önce kaçamakları uzun sürmedi. Üç yıl sonra, babam ortadan kaybolduğunda bana hamile olduğunu öğrenmiş ve ben doğduktan kısa bir süre sonra bipolar bozukluk teşhisi konmuş.

"Ben iki yaşındayken beni babama getirmiş ve bana bakmasını istemiş. Babam bir erkek olarak hiç tereddüt etmeden beni yanına aldı ve sonra annem yine gitti. Kendisini bir psikiyatri hastanesine yatırdı ve geri döndüğünde, annemin nerede olduğunu ve beni neden artık istemediğini merak etmeye başlayacak kadar büyümüştüm."

Boğazını temizliyor, beni sıkıca kavırıyor. "Hastaneden çıktıktan sonra benim velayetimi babama verdi ve kendi ayakları üzerinde durmaya çalıştı. Annem inanılmaz derecede dirençlidir ve benim için geri dönmeden önce hayatını yeniden toparlamak için çok çalıştı. Onun tekrar hayatıma girmesi zor oldu, özellikle de çok genç olduğum ve ilk başta gitmesine çok içerlediğim için

Ama hep birlikte bu işi nasıl yürüteceğimizi öğrendik ve o zamandan beri burada."

Sesindeki gerginlik onu kendime daha sıkı çekmeme neden oluyor, keşke kanepelere yerine bir yatakta olsaydık diyorum. "Umarım onun hastalığından sorumlu olduğunu düşünmüyorsundur."

İç çekişi ağırdır. "Yapmamaya çalışıyorum ama bu kadar kötü mücadele etmesinin sebebinin ben olduğumu nasıl görmezden gelebilirim? Eğer hamile kalmasaydı, her şey onun için çok farklı olabilirdi. Artık bunu asla bilemeyeceğiz."

"Ne yapman gerekiyordu? Senden dünyaya gelmen istenmedi. Bu sorumluluk sana düşmez."

"Biliyorum. Annem bunu bana sayamayacağım kadar çok kez söyledi. Böyle şeylerden kendimi sorumlu tutmamakta hep zorlanmışımdır. Herkesin her zaman mutlu olmasını istiyorum. Özellikle de değer verdiklerimin."

"Senin bu yönünü seviyoruz. Ama senin de mutlu olmanı istiyoruz. Başkalarını memnun etmek için duygularını bir kenara bırakmak kendine haksızlık olur."

Yer değiştirerek beni kollarının arasına alıyor ve bizi yan çeviriyor. Kanepede altımda hiç de rahat değil ama şu anda bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Yüzünü saçlarıma gömüp uzun bir nefes verdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

"Bunun üzerinde çalışacağım. Zaten daha mutluyum. Sen de yardım et." "Belki de senin benim senin kıcını çimdiklemeye başlamama ihtiyacın vardır. ne zaman insanları memnun etmeye çalışsanız."

"Kıçıma olan takıntını düşünürsek, sanırım bu biraz fazla hoşuna giderdi."

Dramatik bir şekilde nefes nefese kaldım. "Bunu nereden biliyorsun?" "Ben kör değilim."

Alay ettim. "Bu kadar seksi olman benim suçum değil."

"Görünüşümü beğenmen hoşuma gidiyor, Addie. Kıçıma istediğin kadar bakabilirsin," diyor elini karnımın üzerinde gezdirerek. "Şimdi, benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana benden önce gelen erkeklerden bahset."

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ama yutkunuyorum. "Anlatacak pek bir şey yok. Bakire olmaktan çok uzağım, ama önemli olacak kadar ciddi bir ilişkim olmadı. Birlikte olduğum erkeklerin çoğuyla ya iş ya da Ivy aracılığıyla tanıştım ve bir iki seks görüşmesinden fazlasıyla ilgilenmediler."

"Şansınızın bu kadar kötü gitmesine üzüldüğümü söylemeliyim ama rekabet olmadığı için minnettarım. Yıllardır yumruk atmadım."

Bu sefer kahkahalarımın dökülmesine izin verdim. "Senin birini yumrukladığını hayal bile edemiyorum. Bunu hep ağabeyim yapardı."

"Daha önce hiç kimseye vurmamıştım. bir kum torbasıydı," diye itiraf ediyor, neredeyse utanarak.

"Ben de senin bunu yaptığını hayal edemiyorum. Dur tahmin edeyim, Maddox seni ikna mı etti?"

Onaylarcasına mırıldanıyor. "Hiç alışamadım. Sanırım hâlâ bazen çantayla antrenman yapıyor."

"Eminim bizi öğrendikten sonra yüzünüzün bir resmini bastırıp bir tanesinin üzerine yapıştırmıştır."

"Hiç şüphesiz. En azından Braxton onu bulup yırtana kadar."

"Ve tam olarak bunu yapardı. Beni, onun senin güzel yüzünü mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok seviyor. Resim ya da gerçek."

"Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda ona teşekkür etmemiz gerekecek." "Eğer yaparsak, bu kesinlikle onun aklını başından alır," diyorum.

Görümcem inanılmaz derecede alçakgönüllü olmasına rağmen, bizi korkunç kocasından koruduğu için ona teşekkür ettiğimizi bilerek büyük bir anlaşma yapardı. Maddox'un bunu yaşamasına asla izin vermezdi.

"Boş ver. Seni alıp bir kulede saklamadan önce Dox'la konuşup onu ikna ettiği için ona borçluyum." Elini daha yukarı kaydırıp göğüslerimin arasına yerleştiriyor. "Seni ondan geri çaldıktan sonra arkadaşlığımızı düzeltmek diye bir şey olmayacaktı."

"Beni yakalamak için tırmanırken kullanabilmen için saçımı bırakarak sana yardım ederdim. Merak etme."

"Çok cömertsiniz," diye mırıldanıyor. "Elimden geleni yapıyorum."

Eğilip yanağımı öperken mutlu ve memnun bir iç çekiş yanağımı ısıtıyor, parmakları çenemi ona doğru eğiyor. Dudaklarını benimkilere kaydırıyor, o kadar yumuşak ki gözlerim kapanırken onları zar zor hissediyorum.

Boynum ağrıyana kadar böyle öpüşüyoruz ve ben gözlerim ağırlaşarak geri çekiliyorum. "Saat kaç?"

"Emin değilim. Muhtemelen geç kaldım."

Başımı salladım. "Bana nasıl poz vereceğimi söyler misin? Konu seni resim yaparken izlemeye geldiğinde dalga geçilmeyi reddediyorum."

Odanın karşısındaki ahşap şövalelerden birinin üzerinde zaten bir tuval var.

"Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz. Başka bir gün de yapabilirim. Bildiğiniz gibi, önümüzdeki birkaç hafta için programım hâlâ oldukça net."

"Hayır, bu gece yapmak istiyorum. Lütfen?"

Başımın arkasına bir öpücük daha kondurdu. "Pekala. Ben her şeyi hazırlarken sen burada uzanabilirsin, tamam mı?"

"Tamam." Zaten şu anda hareket etmekle ilgilenmiyorum.

Arkamdan çıkıp giderken, çıplak sırtıma değen serin havadan ürperiyorum. Burası pek sıcak gibi görünmüyor ama o beni sıcak tutarken soğuk beni rahatsız etmiyordu.

Titrediğimi fark edince, yerden küçük bir battaniye almadan önce kanepenin etrafına bakıyor. Daha önce düşmüş olmalı.

"Al." Battaniyeyi üzerime örtüyor ve çıplak ayak parmaklarımin altına sıkıştırıyor. "Daha iyi misin?"

Gülümsüyorum. "Çok."

Cevabımdan memnun, iç çamaşırını ve gömleğini çekiştiriyor, sonra odanın içinde geziniyor, avuç avuç bir şeyler topluyor ve onları daha önce fark ettiğim tuval ve şövalenin yanındaki masaya atıyor. Bana birkaç kez dönüp baktı.

Gülümseyip tekrar başka bir yere bakmadan önce beni ona bakarken yakalıyor. Sonraki birkaç dakika boyunca, beyaz bir palete boya sıkmak ve karışımlar arasında bana bakmak arasında gidip gelerek sessizlik içinde çalışıyor.

Paleti yere şövaleyi odanın ortasına taşıdığı anda gözlerim doluyor. Gözlerimi kırpiyorum ama uzun bir süre.

Yanağıma yumuşak bir dokunuş ve ardından onun sesi. "Seni yatağa taşımamı ister misin, bebeğim?"

Parmaklarımı yumuşak battaniyenin içinde kıvrıp çenemin altına sokuyorum. "Hayır."

"Tamam. İşim bitince seni yukarı çıkarırım o zaman." "Tamam."

Alnıma sıcak bir baskı uyguladı. "Bana ihtiyacın olursa odanın diğer ucunda olacağım."

"Sana her zaman ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Elini başımın üzerinde gezdiriyor. "İyi uykular, aşkım." Ve uyuyorum, ancak saatler sonra uyandığımda Kanepeden kaldırıldım ve sıcak, sert bir göğse yaslandım. Sallanıyoruz, gıcırdayan merdivenlerde ayak sesleri birbirine çarpıyor ve sonra hava ısınıyor.

Evin kokusu, burun deliklerimdeki kalıcı boya kokusunu temizlemeye yardımcı oluyor. Bir dakika daha yürüdükten sonra serin ipek çarşaflara uzanıyorum. Onları hissedince iç çekiyorum ve yanağıma yastığıma sürüyorum.

"Bitirdin mi?" Uykudan ağırlaşmış bir sesle soruyorum.

"Bitirdim. Yarın sabah sana gösteririm," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çattım. "Şimdi görmek istiyorum."

Ağzında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Parmağıyla alnımı okşuyor. "Alt katta."

"Yukarı getir."

Lütfen." "Tamam,"

diye fısıldıyor.

Dudaklarıma hafif bir öpücük bıraktıktan sonra odadan çıkıyor. Onu alması için geçen bir dakika bana bir ömür gibi geliyor.

Heyecanım, yorgunluğum ve bariz mutluluğum arasında, beklerken tam bir duygu karmaşası yaşıyorum.

Sonra, tekrar görüş alanına girer girmez, nefesim kesiliyor. Elindeki tuvale bakmak, aynaya bakmak gibi bir şey. Eğer ayna her rengi daha canlı ve bir şekilde yüzümün her santimini daha gerçekçi hale getirebilseydi. Kendimi hiç bu şekilde görmemiştim. Başka birinin gözünden ve bu da tam olarak . Hiçbir fotoğraf bu kadar gerçek bir şeyi yakalayamaz.

Kapalı gözlerimden ve kirpiklerimin tam kıvrımından, çenemin altına sıkıştırdığım parmağımın tırnağındaki yontulmuş cilaya kadar, sadece çok hafifçe dışarı bakıyor. Uykumda derin derin nefes alırken dudaklarımın küçük bir kısmını bile mükemmelleştirmiş. Hayranlık içindeyim. Kendimde hiç fark etmediğim detaylar. Hiç dikkat etmediğim güzellik izleri ve muhtemelen bir ya da iki kez çekip çıkarmaya çalıştığım saç tutamları.

Cooper'ın yeteneği şaşırtıcı. Hassasiyeti ve uzmanlığı. Tutkusu. Ve bu yeteneğini beni resmetmek için kullanmayı seçmesi ... kahretsin. Gözyaşlarım birikiyor ve ben onları durduramadan yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Cooper önümde diz çöküp yüzümü ellerinin arasına almadan bir an önce tuval yerde duruyor. Başımı sallıyorum ve dudaklarımı yuvarlayarak bir iniltiyi geri yutuyorum.

"Çok güzel," diyebilirdim. "Teşekkür ."

"Çok güzelsin. Seni ben çizdim, Adalyn. Umarım hakkını vermişimdir."

Gülüşüm sulu sulu. "Hiç bu kadar iyi göründüğümü sanmıyorum."

"Şüpheliyim, aşkım. Ama iltifatın için minnettarım." Gözyaşlarımı silerek yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Artık uyumalıyız. Geç oldu."

Başımı sallayıp gözlerimin kapanmasına izin verirken yorgan üzerime düşüyor. "Dişlerimi fırçalamam lazım. Ve makyajımı temizlemeliyim."

Uzaklaştığını duyduğumda, tek gözümü açtım. Ebeveyn banyosunda kayboluyor. Çekmeceler açılıyor ve

Elleri dolu olarak geri gelmeden önce musluk açılır.

"Her şeyi bulabilmenize şaşırdım. Çok dağınık. Özür dilerim."

Henüz tüm eşyalarımı kaldırmaya fırsatım olmadı. Banyosunda bir Adalyn patlaması yarattım ve her şeyi onun kadar düzenli tutan biri için, bana şimdiden arkamı toplamamı söylememiş olmasına şaşırdım.

"Sorun değil. Senin için oraya bir raf ya da başka bir şey yapmam gerekiyor. Yeterince yer yok."

Diş fırçamı ağızma doğru kaldırdığında gözlerim açılıyor. Kılların üzerinde mükemmel bir diş macunu çizgisi var.

"Dişlerimi fırçalayacak mısın?" Ağız titriyor. "Evet."

"Kalkıp kendim yapabilirim."

"Bırak seninle Adalyn," diye nazikçe ısrar ediyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve ona izin veriyorum. Dişlerimi fırçalarken dilimin üzerinde nane patlıyor, gözleri ne kadar odaklandığından köşelerde kırışıyor.

"Tükür." Şimdi önümde bir bardak var ve içine tükürüyorum.

o.

Karnım o hareket ettikçe çırpınıyor.

Dişlerimi fırçalamaktan, bulduğu bir paket mendille makyajımı silmeye kadar. Çocukluğumda annem ya da babam olmayan biri tarafından daha önce hiç bu şekilde . Gerçek gibi gelmiyor. Gerçek hissettirmiyor.

"İşte," diyor ayağa kalkıp her şeyi banyoya geri götürmeden önce. Bir dakika sonra ışığı kapatıyor, kıyafetlerini çıkarıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor.

Yanıma gelip beni göğsüne doğru çektiğinde tekrar uykuya dalmam hiç zaman almıyor. Parmakları karnımı okşarken, dünyanın akıp gitmesine izin veriyorum.

IVY BENİ SAHİLDE GÖRDÜĞÜ AN CIYAKLIYOR. SIRITIYORUM.

kumda ona doğru koşarak geri döndüm. Birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu. Bu çekim daha iyi bir zamanda olamazdı.

"Benim tatlı aşkım!" diye .

"Benim sarmaşık kızım!"

Ben de ona sesleniyorum.

Bugün için kampanya çekimi yaptığımız yeni takım elbiselerden birini giymiş bile. Önü yüksek kesimli ve göbek deliği boyunca yırtmaçlı neon yeşili bir tek parça. Bugün yakalamaya çalıştığımız plaj havasına uygun olarak makyajı minimal.

İkimiz de bir yılı aşkın süredir Champagne Swimwear ile çalışıyoruz. Lüks mayoların en iyisi.

Sarılacak kadar yaklaştığımızda "Bu gerçek bir bronzluk mu?" diye soruyor.

Onu sıkıca sarıyorum. "Hayatımda ilk kez bu ışıltı tamamen doğal bebeğim."

"Oh, Cara buna bayılacak."

"Öyle olsa iyi olur. En son spreyci bronzlaştırıcı ellerle geldiğimde bana çok bok atmıştı."

Makyaj sanatçımız çok tatlı biri ama çok seçici.

Birbirimizden ayrılıyor ve sol elimi kavrayıp yüzünün önüne getirmeden önce beni kollarımdan tutuyor.

Dişlerinin arasından keskin bir nefes alıyor ve başparmağını yüzük parmağıma sürtüyor.

"Bana resimlerini gönderdikten sonra bile, işaretleyici olmasını bekliyordum."

"Bana olan güvensizliğiniz dehşet verici."

"Oh, sana güveniyorum. Güvenmeseydim, kimseye bir şey söylemeden evlenirken ne haltlar karıştırdığını sorardım."

Çekiniyorum. "Yani, kızgın mısın?"

"Kızmadım, hayır. Ama şaşırdım ve biraz endişelendim?"

Evet." "Endişelenmenize gerek yok. Cooper iyi bir adam," diyorum.

Gözlerini şüpheyle kısıyor. "Gitmeden önce, söz konusu adama sana katılmasını bile teklif edemeyecek kadar gergindin."

"Bu daha önceydi. İşler çok çabuk değişti."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldanıyor. Yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "Bugün seni azarlamayacağıma dair kendime söz verdim, bu yüzden duracağım. Ama bu konuyu çekimden sonra konuşacağız. Aslında, hazır kocandan bahsetmişken, bugün burada olman onun için sorun olur mu?"

Kaşlarımı çimdikliyorum. "Neden olmasın ki? Bu benim işim."

Bu sabah bana söylediği tek şey iyi bir gün geçirmemi ve işten sonra görüşeceğimizi söylemek oldu. Günü ne yaparak geçireceğimi saklamadım. Bugün Maddox'u ziyaret ederken mayo lansmanı için çekim yapacağımı biliyor, umarım eve tek parça halinde dönerim.

Ivy omuz silkiyor. "Bazı erkekler bunu kaldıramaz."

"Cooper'ın bir erkek tarafından neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemeyeceğimi bildiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Denemeyeceğinden değil. O öyle bir adam değil."

Neredeyse eminim ki bugün benimle gelmesini isteseydim, kenarda durur ve tüm zaman boyunca beni cesaretlendiren bir sırıtışla çalışmamı izlerdi.

"Güzel, bebeğim. Bunu duyduğuma gerçekten sevindim."

Kollarımızı birleştirip sahilin ilerisinde, suya daha yakın olan kalabalığa doğru ilerliyoruz. Biri saç, makyaj ve gardırop için, diğeri de modellerin çekimler arasında dinlenmeleri için iki beyaz çadır, dalgaların çarpmasını önlemek için kıyı şeridinden yeterince uzakta duruyor. Bu tür bir kurulum eskiden gözümü korkuturdu ama artık her şey kanıksandı.

"Yeni evin nasıl?" Sesi gittikçe yükselen pop müzik eşliğinde soruyorum.

"Bu inanılmaz. Gerçekten inanılmaz. Manzara rakipsiz. Sessizliğe de hala alışamadım. Hiç gürültülü komşular yok."

Gülümsüyorum. "Güzel. Senin o pislik ev sahibinle bir sorunun var mı?"

Başını sallayarak gülüyor. "Çok uzak değil. Aslında taşındığımdan beri onu görmedim. Pek ortalıkta görünmüyor."

"Şanslısın."

"Sesin acı geliyor," diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü öyleyim."

Çadırlara ulaşıyoruz ve baş fotoğrafçı ve iyi arkadaşlarımdan biri olan Sebastian sahilden bana el sallıyor. Üzerinde tipik çiçekli düğmeli bluzu, kalçalarının çok üzerinde duran dar şortu ve sarkık bir güneş şapkası var. Onun tarzını görmek beni her zaman kıkırdatır. Kişiliğiyse birebir örtüşüyor. Dışa dönük, kaygısız, canlı. Birçok yönden birbirimize benziyoruz.

Ivy ilk çadırın kapağını açıyor ve içeri giriyoruz. Bugün bizimle birlikte burada olması planlanan sadece bir model daha var ve o da kurdukları şişme pembe koltuklardan birinde oturuyor. Çoktan hazırlanmış gibi görünüyor, parlak dudaklarını gülümseyerek aralıyor ve bize bakıyor.

"Selam Lola," diye selamlıyorum onu, parmaklarımı

sallayarak. "Merhaba, tatlı yanaklar. Gözlerimi

kamaştırıyorsun." "Aynı şekilde. Bu olmuştur a

ise beri biz çalıştık

Birlikte. Saklanıp saklanmadığını merak etmeye başlamıştım.

benden."

O sevimli düğme burnunu kırıstırıyor. "Asla. Sanırım Seb bizim saçmalıklarımızla uğraşamayacak kadar yaşlandı, o yüzden bizi ayrı tutuyor."

Şeytan demişken, "Az önce bana yaşlı mı dedin?" diye sorarken çadırın kapağı açılır.

Sırıtiyorum. "Bunu uzun yapıyorsun."

Kaşlarını çatıyor ama gözleri hafif ve sıcak. "Yeni kocandan çok daha yaşlı değilim Adalyn."

Ben "Haklısın" derken Ivy ve Lola alçak sesle "ooh" diyorlar.

"Sana bir soru, Seb. Bir adam senin için parmağına alyans dövmesi yaptırsa, onun deli olduğunu mu yoksa delicesine aşık olduğunu mu söylersin?" Ivy dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle soruyor.

"İkisi de." Gülüyor.

"Bu gerçek mi? İnternette gördüğümde dövmelerin sahte olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyor Lola.

Elimi kaldırarak, gerçek olduğunu göstermek için parmağımı ovuşturuyorum. "Bu bebek sonsuza dek burada."

"Ya da lazerle kadar," diyor Sebastian.

Kaşlarımı çatıyorum, biraz alınıyorum. "Neden aldırayım ki?" "Evliliğiniz oldukça yeni. Her şey ."

Ivy inançsızlıklarını haklı çıkarmak istercesine şöyle diyor.

Evliliğime bakış açımı değiştirmek söz konusu olduğunda onların fikirleri benim için pek bir şey ifade etmiyor, ancak beni hayal kırıklığına uğratiyorlar. Bunun tek sebebinin ikimizi hiç birlikte görmemiş olmaları olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Medyanın ve benim onlara anlattıklarımın daha fazlasını nasıl bilebilirler ki?

"Bu yüzüğe lazer tutulmayacak. İkimiz için de. Onu seviyorum ve bizi bir sosyal medya paylaşımı dışında gerçekten birlikte görme şansınız olana kadar fikirlerinizi tarafsız tutmalısınız," diyorum onlara, güçlü bir sesle.

Sebastian ellerini teslimiyetle kaldırır. "Haklısın. Beni yargılamayın."

"Seb'e katılıyorum. Sen mutluysan bebeğim, önemli olan tek şey bu," diyor Lola.

Ivy'ye bakıyorum, onun da aynı şeyi söylemesini bekliyorum ama gözlerinde hâlâ şüphe var. Burada benden başka evliliğimin tesadüfi olduğunu bilen tek kişi o, ama şimdi onlara ne kadar mutlu olduğumu söylerken bile bunu görmezden gelemediğini görmek hala canımı yakıyor. Seb ve Lola'ya göre en iyi arkadaşım ani evliliğimi onaylamıyor gibi görünüyor ve bu konuda ne düşündüklerini merak ediyorum.

"Dinle Vee, beni tanırsın. Bu da demek oluyor ki, birilerini kendileriyle ilgili olmayan bir konuda ikna etmeye çalışarak zamanımı boşa harcamayacağımı biliyorsun. Ani olduğunu biliyorum ama pişman değilim. En ufak bir şekilde bile. Mutluyum. Gerçekten çok mutluyum."

Birkaç dakika sessiz kalıyor, sanki söylediklerimi daha çabuk kavramasına yardımcı olacakmış gibi parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor. Sonunda iç çekip başını salladı.

"Tamam. Haklısın. Yargılamak bana düşmez. Tek istediğim senin mutlu olman ve öyle olduğuna inanıyorum."

Ona usulca gülümseyerek sessizce teşekkür ediyorum.

"Pekala, şimdi bu hallolduğuna göre. Yapacak işlerimiz var hanımlar. Saç ve makyaj seni bekliyor, Addie," diyor Seb.

Göğsümde heyecan kıvılcımları çakıyor. Kızlara son bir kez baktıktan sonra onu çadırdan çıkıp diğer çadıra kadar takip ediyorum.



KOOPER

Maddox protein karışımını çalkalamayı bitiriyor ve mutfak adasında yanıma oturuyor. Granit tezgahın üzerinde yanan bir mum var, elma kokusu biraz bunaltıcı. Damlatmaz bardaklar ve atıştırılmalık kapları lavabonun yanındaki bulaşık rafını dolduruyor.

"Bir şey istemediğine emin misin? Protein karışımlarını sevmediğini biliyorum ama sana başka bir şey getirebilirim," diyor ve koyu kahverengi içecekten bir yudum alıyor. Midem bulanıyor.

"Ben iyiyim."

Omuz silkerek kıkırdıyor. "Sen bilirsin." "Brax nerede? Ben de onu görmeyi umuyordum."

"Ameliyat için çağrıldım. Golden Lab köy yolunda çarptı."

"Kahretsin." Yüzümü buruşturuyorum ve gözlerim Maddox'un ayaklarının dibinde yerde tembellik eden Hades'i buluyor. Kurtarılan bulldog çiftin ilk bebeği. Ona bir şey olursa ne yapacaklarını bilmiyorum.

"Evet, bu günler onun için hep zor olmuştur." Bebek telsizine bakarak kaşlarını çatıyor.

"En sevdiğim vaftiz oğlumu görmeme ne kadar kaldı?"

Maddox homurdanır. "O senin tek vaftiz oğlun."

"Yani? Hâlâ favorim."

"Yakında uyanır."

Başımı salladım. "Bugün ne yapacaksınız?"

"Şu garip konuşma saçmalığını yapmasak olmaz mı? Kahve randevusuna çıkan yeni arkadaşlar değiliz. Sen benim yirmi beş yılı aşkın süredir en iyi arkadaşımsın," diye mırıldanıyor.

Bir elimi yüzümden aşağı sıyrıyorum, boğazıma bir iç çekiş takılıyor. "Şimdi nasıl davranacağımı bilemiyorum. Hâlâ bana kızgın mısın?"

Adalyn'le birlikte olduğum için mi? Hâlâ yüzüme vurmak istiyor musun? Kırdığım şeyi düzeltmek için burada ne söyleyebilirim?"

"Sen hiçbir şeyi kırmadın, Cooper. Seni öldürmek istediğimde bile her zaman en iyi arkadaş olacağız. Alışmak biraz zaman alıyor ama kız kardeşim mutlu olduğu sürece sorun yok sanırım."

"Seni incittiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Herkesi incittiğim için. Bu yapmak istediğim son şeydi ve keşke bunu geri alacağımı söyleyebilseydim, ama yapmazdım. Ben sadece ... Ben ona aşığım, Dox. Ve bu konuyu seninle konuşamamak gerçekten berbat. Kafam o kadar karışık ki onun yanındayken ne yapacağımı bilemiyorum. Onun benim yanıma taşınmasını kabul etmediğini biliyorum ama bu çok doğru geliyor. Sanki her gün yanımda olmadığı için hayatımı yanlış yaşıyormuşum gibi." Her şey kaba, savunmasız bir şekilde ortaya çıkıyor, ama siktir et.

"Özür dilerim," diyor.

Bunu duymayı beklemiyordum, "Üzgün müsün?" diye sordum. Ne için?"

"Senin için burada olmalıydım. Evet, bir süreliğine kızgın olmama izin vardı ama bunu seninle düzeltmeye çalışmam çok uzun sürdü. Ne zaman sana ihtiyacımız olsa Braxton ve benim için oradaydın, soru sormadın ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermeliydim."

"Braxton benim kız kardeşim değildi Maddox. Aynı şey değil."

"Gerçek anlamda kız kardeşin değil ama o senin en iyi arkadaşındı. Ve şimdi düşünüyorum da, ikimizin de sana ilişkimiz hakkında ne hissettiğini sorduğumuzu hiç sanmıyorum. Sadece senin için sorun olmadığını varsaydık. Kahretsin, bunun için ben de özür dilerim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bugünkü ziyaretin böyle geçmesini hiç beklemiyordum. Beni çağırdığında, son bir kez beni azarlayacağını ve sonra belki, belki, yolumuza devam edebileceğimizi düşünmüştüm. Bu konuşmayı hayal bile edemezdim.

"Onu benimle tanıştırdığın andan beri Braxton'la birlikte olacağınızı biliyordum. Evet, hepimiz en iyi arkadaş olduk ama benim gözümde siz ikiniz önünüzdekini göremeyen kör aptallardınız. İkinizin birlikte olma düşüncesiyle hiçbir zaman bir sorunum olmadı ve ikiniz için de çok heyecanlıyım. Belki birlikte olduğunuzda beni bir kenara atmış olsaydınız farklı düşünürdüm ama bu hiç olmadı."

Yutkunuyor, takdir gözlerinde ağırlaşıyor. Rahatlama da.

"Bunu yapmayı bir kez bile düşünmedim.

Sen benim kardeşimsin," diyor.

Omzunu sıkıyorum. "Ve sen de benimsin."

"Artık gerçek bir aileyiz, değil mi? Kayınbirader falan?"

Bir kahkaha atarak, "Milyon yıl geçse de bunu söyleyeceğin aklıma gelmezdi," diye itiraf ediyorum.

Yanaklarını şişirecek kadar sert bir nefes . "Tabii ki hayır. Yine de güzel."

Evet, öyle.

LIAM ONU ARKA SALINCAKTA ITTİĞİMDE CIYAKLIYOR.

Kıkırdaması şimdiye kadar duyduğum en şirin şeylerden biri. Yapabilsem onu şişeleyip yağmurlu bir gün için saklardım.

Amelia'nın gülüşü de aynıydı. Çok mutlu, parlak ve ruha iyi gelirdi. Küçük bir çocukken yaptığım gibi onu kolayca kıkırdatabildiğimde bunun beni en çok sevdiği anlamına geldiğini düşünürdüm. Öyle bir noktaya geldim ki babamı bana bir fıkra kitabı almaya ikna ettim, böylece onu benimle birlikte güldürebilmek için kullanabileceğim daha fazla malzemem olacaktı. Aramızdaki yaş farkı bazen zor oluyordu - şimdi bile - ama bu yüzden onu güldürmek hiç zor olmadı. Bu bana kendimi iyi bir ağabey gibi hissettiriyordu.

Maddox yanıma geliyor, omuz omuza. Liam geri dönüyor ve ben onu tekrar itiyorum.

"Hâlâ çocuk istiyor musun,

Coop?" "Evet."

"Addie de öyle. Ama henüz değil."

"Çocukların şu anda radarımızda olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum, sırtım kaskatı. Bu Maddox'la yapmayı hayal ettiğim bir konuşma değildi, ama olmasını beklediğim kadar rahatsız ediciydi.

"Peki, onlar olana kadar beklemek senin için sorun olur mu? Beş, on yıl daha çocuk sahibi olmak istemeyebilir. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Elli yaşında değilim. İkimiz de hazır olana kadar bekleyebilirim. Acelem yok."

Başını sallıyor, görünüşe göre bu cevaptan memnun. Babası onu benim olduğumdan daha yükseğe ittiğinde Liam çılglık atıyor. "Güzel. Sormak zorundaydım. Ağabeylik görevleri falan."

"Biliyorum."

"Dürüst olmalıyım dostum. Tamamen mürekkep bakiresi olarak ölmeni bekliyordum. Seni bir dövmeyle görmek beni biraz şaşırtıyor."

Elime bakıyorum. "O kadar küçük ki bakmadığın sürece zar zor görebiliyorsun."

"Fark etmez. Adalyn sadece en iyi arkadaşımı değil, senin dövme kirazını da çaldı. Şu anda kız kardeşimi çok kıskanıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni çalmadı. Şimdiye kadar nasıl paylaşılacağını bilmiyor muydun?"

"Seviyorum ama en sevdiğim oyuncaklarımı paylaşma konusunda hiç iyi olmadım." Ben ona bakarken kaşlarını oynatarak omzuma vuruyor.

"okşandı," diyorum, soğukkanlı bir şekilde.

"Anne!" Liam bağılıyor ve dikkatimizi kayarak açılan veranda kapısına çekiyor. "Anne! Anne! Anne!"

Braxton dışarı çıkıp el sallıyor, yorgun bir gülümseme ağzını büküyor. "Hey, bebeğim!"

"Benimle mi yoksa gerçek bebekle mi konuşuyor?"

Maddox soruyor. Ben gülüyorum. "Gerçek bebek diyeceğim."

"Şimdi ben de oğlumu kıskanıyorum."

Braxton Liam'ın bebek salıncağını tutuyor ve alnına gürültülü bir öpücük kondurmadan önce hareketini durduruyor. "Babana iyi davrandın mı?"

"Salıncak!" diyor.

Maddox hiç vakit kaybetmeden kollarını karısına doluyor ve karısı kucağında rahatlarak başının yan tarafını öpüyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor. "Seni daha çok özledim."

Liam'ı birkaç kez daha ittikten sonra, "Bu arada ben de seni özledim," diye araya giriyorum.

Braxton sanki aniden benim de burada olduğumu hatırlamış gibi kocasının kollarından sıyrılıyor. Bana doğru koşuyor ve beni o kadar sıkıyor ki bir sonraki nefes verişim zor oluyor.

Ona biraz rahatlamasını söylemek için ağzımı açtığımda, "Seni ne kadar sıktığımdan şikâyet etme. Yorgunum ve sadece sana sarılmak istiyorum, tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallayarak sırtını sıvazlıyorum. Maddox bıraktığı yerden ona bakıyor, gözlerinde şefkat parlıyor.

Birkaç dakika sonra birbirimizden ayrılıyoruz ve Braxton Liam'ı salıncaktan alıp çimlerin üzerine bırakmadan önce ona sarılıyor. Hemen kum havuzuna doğru yola koyuluyor.

Maddox'a "Bir daha bezine kum kaçarsa, bu sefer onu sen temizleyeceksin," diyor.

"Kum görevi için taş, kağıt, makas yapmaya ne dersiniz?" diye karşı çıkıyor.

Braxton cevap veriyor ama çalan telefonumun sesi dikkatimi dağıtıyor. Ekranımdaki ismi okuduğumda midem korkuyla doluyor.

Onlardan uzaklaşıp telefona cevap veriyorum ve boğazımı zorlayarak bir selam veriyorum. "Hey, Jackson."

"Cooper, ?"

Jackson, babamın beni temasa geçirdiği boşanma avukatı. Babamın avukatının uzun süredir arkadaşı ve sözde Vancouver'ın en iyilerinden biri. Bu bilgi beni daha da hasta ediyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Harika. Şimdi konuşmak için uygun bir zaman mı, yoksa daha sonra tekrar arayayım mı?"

"Şimdi iyi." Ya da asla.

"Pekâlâ. Öncelikle, size geri dönmemin bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilemek istiyorum. İş için Londra'daydım ve ancak dün dönebildim."

Dünya küçük. " değil. Endişelenme."

Arka plandan sesler geliyor, sonra da klavyede yazıyormuş gibi tıkırtılar geliyor. "Pekâlâ. Size evliliğinizin lojistiği hakkında daha fazla şey sormak istiyorum. İrlanda'da mı oldu demiştin?"

"Evet. Dublin."

"Ve önceden oradaki tüm yasalara uydunuz mu?"

Damarlarımdan buz gibi su akıyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Hangi kanunlar?"

Uzun bir duraklama. Biraz daha yaz. "Başka ülkelerde evlenmek, örneğin Vegas'ta evlenmekten biraz daha farklı. Bu gibi durumlarda uymamız gereken farklı kurallar var. İrlanda'da evlenmek istediğinizi üç ay öncesinden evlendirme dairesine bildirmeniz gerekiyor. Bu pek de kaçamak sayılmaz aslında ama yabancı bir yerde tek başına evlenmek isteyenler için yeterince işe yarıyor. Soruyorum çünkü evlilik cüzdanına ulaşmakta sorun yaşıyorum."

Panik boğazımı kapatmakla tehdit ediyor, nefesim daralıyor. Tekrar açmak için öksürüyorum ama bu Maddox ve Braxton'ın dikkatini çekmekten başka bir işe yaramıyor. Dox'un gözleri bana bakarken büyüyor, büyük ihtimalle ne kadar korkmuş görüldüğümü anlıyor. Avuçlarım terlemeye başladığında telefonu tutuşum zayıflıyor.

"Telefonumda bir evlilik cüzdanı fotoğrafı var. Ertesi sabah buldum" diye mırıldanıyorum.

"Tamam, bana gönderir misin?"

"Üç ay önce kimseye haber vermedik. İrlanda birasıyla sarhoş olduktan sonra evlendik," diye acele ediyorum.

Ya da ben öyle sanıyordum. Siktir. Siktir. Başımı arkaya eğip derin bir nefes almaya çalışırken daha fazla yazı kulaklarımı dolduruyor. İşe yaramıyor. Belimden eğilerek dizlerimden birini kavriyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Coop?" Braxton'ın birden sorduğunu duyuyorum. Eli rahatlatıcı bir hareketle sırtımda geziniyor.

"Yine de bana gönderin, ben de en azından sizi kimin dolandırdığını bulmaya çalışayım. Bu iyi bir haber olmalı, değil mi? Evlilik olmaması demek fesih olmaması ve eğer bu yolu seçmemiz gerekiyorsa boşanma olmaması demek. Kendinizi binlerce dolardan ve bir sürü stresten kurtarıyorsunuz," diyor Jackson. Söylediği her kelime midemin daha da hızlı çalkalanmasına neden oluyor, ta ki boğazıma tırmanmaya çalışan safranın tadını alana kadar.

"Cooper? Tanrım, çimlerimin üzerine kusacakmış gibi görünüyorsun." Maddox şimdi önümde duruyor, elleri omuzlarımı kavıyor.

"Doğru" derken dilim ağırlaşıyor. Teşekkür ederim. Fotoğrafi göndereceğim."

"Birkaç gün içinde tekrar görüşeceğiz ama evlilikten kurtulduğunuz için tebrikler! Tadını çıkarın - kaç çiftin kaçışlarının bir maskaralığa dönüşmesine bu kadar minnettar olacağını anlatamam. Sonra konuşuruz."

Çekiniyorum. "Teşekkür ederim."

Telefonumu yavaşça indirirken hat kesiliyor.

"Beni korkutuyorsun. Kimdi o?" Braxton usulca sorar.

"Evlilik avukatı." Kelimelerin içi boş.

Maddox beni ayağa kaldırmaya yardım etti. "Fesih hakkında mıydı? Bitti mi?"

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek her şeyi çok daha gerçek kılıyor. Artık sadece rüyalarımda yaşamayan bir kâbus.

"Evliliğinizi iptal ettiremezsen sorun değil, Coop. Belki de boşanmak zorunda değilsinizdir. Eğer birbirinizi seviyorsanız, evli kalmanızın ne zararı var?" Braxton soruyor.

Söylediği her şey zaten düşündüğüm şeyler. Adalyn kabul etseydi yapmak istediğime karar verdiğim her şey. Zaten boşanmak istemiyordum. Artık değil, ona bu kadar aşık olduktan sonra. Ondan önceki hayatıma geri dönmemin imkânı yoktu. Hayatta olmaz.

"Evlilik iptali ya da boşanma yok çünkü evli değiliz. Yasal olarak değil. Her kim bizi kaçarak evlenme bahanesiyle yanına aldıysa bizimle dalga geçiyormuş. Eminim iki sarhoş turist hızlı bir ödeme günü için mükemmel hedeflerdi." Dişlerimin arasından öfkeli bir nefes üflüyorum. "Elimizde hiçbir şeyin fiziksel kopyası yoktu. Kahretsin, bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etmediğim için aptalın tekiyim."

"Sen aptal değilsin Cooper. Başka ülkelerde bu tür işlerin nasıl yürüdüğünü kim bilebilir ki? Hele hele alkolün etkisi altındayken," diyor Braxton.

Maddox bir elini başının üzerinde gezdirerek çok uzun saçlarını çekiştiriyor. "Başa dönelim. Bana aslında evli olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Biz değiliz."

"Ve bu iyi bir şey değil, anladığım kadarıyla?"

Alışkın olmadığım bir şekilde tedirginleşerek gömleğimin arkasını çekiştiriyorum. "Ben halimizden memnundum. Mutluydum. Değişmesi gerektiğini bildiğim halde hiçbir şeyin değişmesini istemedim. Kim en başta çıkmadığı biriyle evli kalır ki? Şu anda mutlu olmalıydım. Bunu biliyorum. Ama yıkılmış durumdayım. Kusacakmışım gibi hissediyorum."

Adalyn her açıdan benim karım. Bunu tüm benliğimle biliyorum. Ama o da aynı şeyi hissediyor mu? Artık onu bana bağlayan bir şey olmadığına göre ... kaçacak mı?

"Bunu yapamam," diye boğuluyorum. Duygularım karmakarışık ve hayatımda ilk kez onlara hakim olamıyorum.

Braxton elimi tutarak gitmeme engel oluyor. "Nefes almalısın. Bunu bizimle konuş."

"Ya beni terk ederse?" diye sorarken omuzlarım çöküyor. Adalyn benim ligimin çok dışında. Onu benimle tutan tek şeyin bu evlilik olup olmadığını bilmiyorum."

Kırılgnlık içimde dalgalanıyor. Aklımı kaçırmış gibi hissediyorum. İçim karmakarışık. Muhtemelen aşırı tepki , ama bunu rahatlayacak kadar uzun süre kafamdan atamıyorum.

Maddox kaşlarını çatıyor, yüz hatlarına inançsızlık kazınmış. "Ciddi olamazsın. Kız kardeşim harika bir kadın olabilir ama sen de harika bir adamsın ve ikinizi birlikte gördüm. Seninle sadece evliliğin yüzünden birlikte olmasına imkân yok."

"Bunu ona anlatmalısın Coop. Seni yola getirecektir. Bu konuda en ufak bir şüphem bile yok," diye mırıldanıyor Braxton.

Bu da bizden biri yapar.

ELİMDE BOYA RULOSU, SAÇLARIMDAN DÖKÜLEN PARÇALARI

Gözlerim. Omuzlarım yanıyor ve belim fena halde ağrıyor ama önümdeki duvarı boyamaya devam ediyorum. Telefonumdan çalan müziğin ritmiyle sallayarak ruloyu boyaya bastırıyorum ve tekrar ıslatıyorum.

"Addie?" Cooper'ın evin içinden seslendiğini duyuyorum. "Buraya gel!" Sinirlerim karnımda şişmeye başladı.

Cooper'ın evini boyamak niyetinde değildim ama Ivy tehlikeli bir etki yaratıyor ve çekimden sonra yeni evi için boya örneklerine bakmaya gittiğimizde hayır diyemedim. Şimdilik onun boş odasına sadık kalmayı tercih ettim. Duvarlarını boyamam konusunda ciddi olmama ihtimaline karşı.

Ne kadar garip.

Çömeliyorum ve ellerimi eşofmanıma silmeden ve müziği durdurmadan önce boya rulosunu kutunun kenarına dayıyorum. Koridorda ilerleyen ayak sesleri beni tekrar ayağa kaldırıyor ve etrafımda dönerek boş odanın girişini engellemek için hareket ediyorum.

"Hey, yakışıklı," diye geveliyorum, gözlerim Cooper'ın kollarıyla çarpışıyor. Bitkin görünüyordu. Hatta üzgün. Bu hiç hoşuma gitmedi. "Sen iyi misin?"

"Merhaba aşkım," diyor, kelimeler kulağa zayıf geliyor. "Günün nasıl geçti?"

"İyiymi. Yine de yoruldum. Çok fazla güneş. Seninki nasıldı? Liam'a sarılabildin mi?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, bütün gün ayrı kaldıktan sonra ona sarılmak istiyorum, ama sertleşiyor ve duraksamama neden oluyor. Olduğum yerde kalırken korku midemde kabarıyor.

"Seni rahatsız eden boya kokusu mu?" diye sordum.

Yavaşça yanımdan geçip odaya giriyor ve boyamayı neredeyse bitirdiğim pastel pembe duvara bakıyor. Yüzünde kırık bir ifade belirirken yutkunarak boğazı düğümleniyor. Pişmanlık beni boğuyor.

Bir sonraki sözlerimi gevelerken yanaklarım utançtan yanıyor. "Üzerini boyayabilirim. Bunu yapıp yapamayacağımı sana sormalıydım, ama sen bana istediğim gibi dekore edebileceğimi söyledin, bu boyamak anlamına gelse bile. Oldukça boş olduğu için tüm eşyalarımı bu odada tutabileceğimi ve böylece evinize pembe bir peri kusmuş gibi görünmeyeceğini düşündüm, ama resim konusunda ne düşündüğümü bilmiyorum. Özür dilerim."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu kafama vurarak anlayabilirim. Bir haftadır buradayım ve şimdiden onun boş odasını mahvettim.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiririyorum ve ellerimi ceplerime sokup topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Bu kapıyı kapatsak ve ben de gidip başka bir boya alsam nasıl olur? Bej olur mu? Eski renge uyması için tüm odayı yeniden boyamam gerekecek ya da elimden geldiğince diğer duvarlara çalışabilirim. Seçim sizin."

Hâlâ sessiz, odanın diğer tarafına bakıyor ve karşı duvara dayadığım eşya kutularına odaklanıyor. Çoğunlukla vazolar, abajurlar ve bir türlü evin etrafına seremediğim birkaç tüylü battaniye gibi rastgele dekor ürünleriyle doluydular.

"Ne kadar pembe boya aldın?" diye soruyor, sonunda sessizliğini bozarak.

Odanın köşesindeki kutuyu işaret ederken kaşlarım çatılıyor. "Sadece bu."

Bana bakmadan önce şaşkınlık gibi görünen bir şeyle ona bakıyor. Gözlerinde bulduğum duygu nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Kahretsin, bana böyle bakılmasını hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Sanki ben istesem benim için tüm dünyayı yakıp yıkacakmış gibi.

"Sana evimi dekore etmeni söylediğimde ciddiydim. Yastıklar, battaniyeler, saçaklı abajurlar, lanet olası boyalı duvarlar. Dışarıda olmalı, burada değil. Kendinin hiçbir parçasını benden saklamıyorsun. Şimdi benimle gel de burayı düzgün bir şekilde evin yapalım."

Cevap vermemi beklemeden bir eliyle boya rulosunu, diğer eliyle de boya kutusunun sapını kavlıyor ve sinsice uzaklaşıyor. Her şeyi boş odadan çıkarıp koridorda kayboluşunu izlerken ayaklarım yere yapışıyor.

" nereye götürüyorsun?" Bağıyorum.

"Gel ve öğren."

Kendimi hareket etmeye zorlayarak pembe duvara uzun uzun bakıyorum ve sonra odadan dışarı fırlıyorum. Cooper'ı ebeveyn yatak odasında buluyorum. Yatağı duvardan çekmeye başlamıştı, kararlılığı her halinden belliydi.

"Ne yapıyorsun?" .

Bir kahkaha attı. "Duvarları pembeye boyamak istiyorsan, buradan başla. Bizim odamızda. Benden ve şimdi de senden başka kimseyi görmemiş boş bir odadan değil."

"Odanı pembeye boyamayacağım, Cooper."

Gözlerini bana dikti. "Bizim odamız, Adalyn."

Spesifikasyonunun karnımda uyandırdığı çırpınışları görmezden gelerek elimi havada sallıyorum. "Odamızı pembeye boyamayacağım. Boş odanın dekorasyon için benim özel alanım olmasında bir sakınca görmüyorum."

"Çok inatçısın," diye .

"Biliyorum."

Bir sonraki nefesim, boya rulosunu kutunun üzerine koyduğu yerden tutup duvarın üzerinde sürüklediğinde boğazımda düğümleniyor, gözleri tüm zaman boyunca benimkileri tutuyor. Kalan boyayı duvara pembe bir çizgi çizmek için kullanmasını izlerken ağzında bir gülümseme beliriyor.

"Oops. Şuna bakar mısınız?" diyor.

"Bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğün için yapıyorsan, silindiri bırakmanı istiyorum."

Silindiri daha sıkı kavrarken bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Bunu yapıyorum çünkü bu seni mutlu edecek ve sen mutlu olduğunda ben de mutlu olacağım."

"Pembe duvarlar anlamına gelse bile mi?"

"Lanet , Addie. Seni gülümsetecekse kendimi pembeye boyarım," diyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve sonra sırtıyorum. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Ona doğru yürümeye başladığımda dikkatle beni izliyor. Nefesimi tutuyorum, daha önce yaptığı gibi sertleşmesini bekliyorum, ama o rahat duruyor. Rahat bir nefes alarak, boya kutusu tam aramıza girdiğinde hareket etmeyi bırakıyorum.

"Kanıtla," diye mırıldanıyorum elimi kutuya daldırıp avuç dolusu boyayı ona püskürtmeden önce. Geri çekilirken yüzüne sıçırıyor. Yüksek sesle gülüyorum, ona bakarken gözlerimin kenarları kırışıyor. "Ne dedin sen? Tüh mü?"

Başparmağıyla aşk tanrısının yayından sıçrayan bir damlayı silerken gözlerini kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığında, hem heyecan hem de intikam vaadiyle parlıyorlar.

Oh, lanet olsun.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kaçıyorum. Kanım kulaklarımda güm güm atıyor, gülerek evin içinde koşarken bile nereye saklanacağımı bilemiyorum. Psikopat beni takip ederken ıslık çalıyor ve bu beni sadece daha çok güldürüyor.

"Hadi, aşkım. Boyayla mı oynamak istiyorsun? Neden sıranın bana gelmesine izin vermiyorsun?" diye alay ediyor benimle.

"Yok artık!" Ciyaklayarak çamaşır odasına döndüm.

Kapının hemen önünde durduğumda, burada saklanacak hiçbir yer olmadığını aniden fark ediyorum. Koridorda ayak sesleri duyuluyor ve şansımı başka bir yerde denemek için cesurca bir karar veriyorum.

"İyi bir iş çıkaracağım. Söz veriyorum" diyor.

Dilimi ısırdım ve kafamı kapıdan dışarı uzattım. Her yer temiz. Koridorda ilerleyerek mutfağa doğru yumuşak, sessiz adımlar atıyorum. Bir çift kol arkamdan sarılıp beni çektiğinde gururlu bir sırtış ağzımı kaplamaya başlıyor. Sıcak dudaklar kulağımın ucuna değdiğinde çığlığım boğazımda düğümleniyor.

Önümü kavrayan ellerime baktığımda pembeye boyanmış olduklarını görüyorum. "Yapmadın!" Nefes nefese kaldım.

O pembe eller hareket etmeye başlıyor. Göğsümün üzerinde geziniyorlar ve sonra ikisi de sıkmadan önce biri boğazımdaki sütuna doğru kayıyor.

"Ben yaptım. Sen benim dünyamsın Adalyn. Bunu o güzel kafana sokmana ihtiyacım var."

Gözlerimin arkası yanmaya başladı. Boğazımdaki elinin hissinden, oksijenimin bir kısmını kesen yumuşak basınçtan değil, bu açıklamanın beni nasıl etkilediğinden ve gerçekten bilmeden bunu duymaya ne kadar çok ihtiyacım olduğundan.

Ama orada durmuyor. Tanrı yardımcım olsun, derimi yüzmeye devam ediyor.

"Siz benim evimsiniz ve bu ev de sizin olmalı. Bu benim için geçici değil. Ne sen ve ben, ne de burada yaşayan sen."

Boğazıma dayadığı elini kendi elimle kapatıyor, parmaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Sen benim de evimsin," diye fısıldıyorum.

Dilimin ucunda bir soru var, ama bunu yüksek sesle söylemekten kendimi alamıyorum. Neden bana söylemiyorsun

Beni seviyor mu? Yaptığı her şeyde ve söylediği her sözde bunu görüyorum. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. İlk ben söylesem o da karşılık verir miydi?

"Odamızı hazırlamama yardım eder misin?" diye sorarken başparmağını nabzımın üzerinde gezdiriyor.

"Sanırım," diye fısıldadım.

Dudakları çenemin altından öpüyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum. Gözlerim kapanıyor, ona doğru eğilirken içimden bir takdir sesi kaçıyor.

"Tahmin ettin mi?"

"Daha önce yaptığım işi tam olarak bitirmedi."

Kollarından kurtulup yatak odasına doğru koşmaya başlamadan birkaç saniye önce içimde adrenalin patlıyor. Kahkahası gürültülü, özgür ve mutlu bir şekilde beni takip ediyor ve duvarlara gömülüyor. Sırtışım o kadar geniş ki gamzemin ortaya çıktığını biliyorum ve yatak odasına ulaşip boya kutusunun önüne çömeldiğimde Cooper çoktan orada, kapının eşiğinde, aynı gamzeyle duruyor.

"Beni boyadın," diye başlıyorum, parmağımla boyanın içine bir daire çiziyorum. "Şimdi sıra bende."

Başının arkasına uzanıp gömleğini çıkarırken koyu kahverengi gözleri benimkileri yakalıyor. Yere düşüyor.

"Beni zaten içten işaretledin. Aynı şeyi dışarıya da yapman adil olur sanırım," diyor.

Boyaya bakıyorum, parmağımın her kıvrılışında dalgalanmasını izliyorum. Gözlerimi kaldırdığımda, anında onun eline ve parmağındaki siyah mürekkebe odaklanıyorum. Göğsüm ısınıyor, aşk beni içten içe yakıyor.

"Yere oturabilir misin? Yatağa boya istemiyorum," diyorum yumuşak bir sesle.

Hiç tereddüt etmiyor. Önümde otururken dizlerini kaldırıyor ve aralarına yerleşebileceğim kadar açıyor. Kutuyu yaklaştırıp parmağımı boyadan yavaşça kaldırdığımda kalbim boğazıma tırmanıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Elinden geleni yap, aşkım."

Bakışları o kadar sıcak, o kadar yumuşak ki, düşündüğüm kelimeleri söyleme dürtüsüyle savaşmak neredeyse imkansız hale geliyor. Bunun yerine pembe uçlu parmağımın göğsüne yazıyorum. Tenine her daha fazla dikkatini çekiyor, ta ki belimi avuçlayıp parmağımı etrafımızdaki havayı emecek kadar yoğun bir şekilde izleyene kadar.

Dudaklarımı yuvarlıyorum ve bitirdiğimde elimi karnında gezdiriyorum. Sert nefes alıyor, her nefesi yüzümü ısıtıyor. Gömleğimin eteğini çekştirip ben de hızla çıkardıktan sonra bir parmağını boyaya daldırdığını fark ediyorum.

Parmağını sağ göğsümün kabarıklığına bastırıp tenime yazmaya başladığında içimi bir ürperti kaplıyor. O dikkatle hareketlerini izliyor ama ben ona bakıyorum. Ne yazdığını anlamak için göğsüme bakmama gerek yok. Gözleri yüksek sesle söylemediği her şeyi söylüyor.

Başparmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek bitirip bana baktığında içimde hiç hissetmediğim bir mutluluk uyanıyor.

Alnımı onunkine yaklaştırarak usulca gülümsüyorum. Burnuma vuruyor ve sonunda göğsüme baktığımda orada yazılı olan üç kelimeyi görünce şaşırmıyorum.

Zaten haftalardır derimin altına kazınmış durumdalar.

Seni seviyorum.

BOYA DUMANI. BU BENİM İÇİN TEK AÇIKLAMA.

Adalyn'e gerçeği söyleyememek. Söyleyecektim. Eve dönerken tüm konuşmamı planladım. Gerçek değilmiş gibi davranmak istediğim her kırık kalpli ayrıntıyı ona anlatacaktım.

Ama sonra onu boş odada gördüm, o lanet duvarı boyuyordu ve yüz hatlarında umut o kadar belirgindi ki, ikimizi de yıkacağını bildiğim bir şeyi ona söyleme düşüncesi birden daha az çekici geldi. İşte böyle, zaten sarsılmış olan iradem altımda parçalandı.

Şu anda bile, oturma odasının zemininde battaniyelerin üzerinde uzanmış, kanepenin kenarına yaslanmış bir şekilde, birbirinden çok farklı kariyerlerimiz üzerinde yan yana çalışırken, bu anı mahvetmeyi kendime yediremiyorum.

Dizüstü bilgisayarında çalışıyor, bir videoyu düzenliyor ve aklından geçen şarkıyı mırıldanıyor. Saçları başının üstünde toplanmış ve üzerinde benim tişörtlerimden biri var. İnce mavi kumaş göğsündeki pembe boyayı gizliyor. Tenimden temizlemeye kıyamadığım markanın aynısı.

Bugün birbirimize ifşa ettiğimiz şeyin ağırlığı göğsümde ağır ama aynı zamanda özgürleştirici. Haftalardır onaylanmasını istediğim şey buydu.

Aynı benim yaptığım gibi. Artık onun da böyle düşündüğünü biliyorum, her şey değişti, yerine oturdu.

Dizüstü bilgisayarımın ekranını daha iyi görebilmek için kucağıma eğilerek "Orada gerçekten bir iş yapıyor musun?" diye takılıyor.

"Birazcık. dağıtıyor sun."

Gözlerini deviriyor ve yerine geri yerleşiyor. "Dikkatini mi dağıtıyorum? Yarı çıplak olan sensin. Bence sen benim dikkatimi dağıtıyor sun."

"Gömleğimi geri giymemi mi tercih edersin? Bekle, giyemem. Çıkarmayı planlamıyorsan olmaz."

Alay ediyor. "Evet, doğru. Bu hoşuna giderdi."

İnkâr etme zahmetine girmiyorum. İkimiz de dumandan bayılmadan önce yatak odasını boyamayı bitirmek zorunda olmasaydık, onu hemen orada yere yatırırdım, boya uçlu parmakları ve her şeyiyle. Ona olan ihtiyacım bu gece tüm zamanların en yüksek seviyesinde, ama onunla böyle olmak - birlikte normal olmak- fazlasıyla yeterli.

"Hoşuma gitmeyecek pek bir şey yapamazsın," diyorum ona.

"Eminim birkaç şey bulabilirim."

Dağınık haldeki ilk üniversite ders programı taslağını Kaydet tuşuna bastıktan sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım ve battaniyeli yatağımızın yanına, yere koydum.

"Ne gibi?"

"Sabahları Lucky Charms kutumu kaldırmayı unutmamın hoşuna gittiğini sanmıyorum."

Bir kahkaha attım. "Sanırım değil."

"Ya da ayakkabılarımı kapının yanındaki rafa dizmediğimde."

"Çok fazla ayakkabın var."

Kalçamın dış tarafını çimdikliyor. "Cooper."

"Ne? Gerçekten bunları önemsemiğimi mi düşünüyorsun? Çünkü umursamıyorum. Büyük bir sorun olacak kadar değil. Her zaman bir sepet kirli kıyafet getirmem seni rahatsız ediyor mu?"

Çamaşır odasına götürüp sonra çamaşır makinesine koymayı mı unuttunuz?"

"Hayır."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve

"Kesinlikle" diyorum. "Her Şey için bir cevabın yok mu senin?"

"Bu benim en iyi tuhaflıklarımın biri." Elimi dizüstü bilgisayarının arkasına koyup kapatıyorum ve sonra yere bırakıyorum.

Kalçasını tutup onu kucağıma itmek için kullanırken merakla beni izliyor.  st me oturarak ellerini omuzlarıma koyuyor ve mırıldanıyor: "Görünüşe göre alçakgönüllü olmakla birlikte."

"Ve sabırlı."

Parmaklarını alnımda gezdirirken gülümsemesi Őapşallaşıyor. "Peki sen tam olarak ne için sabırla bekliyorsun, Sparrow?"

Belini kavrayıp onu daha yakına ekiyorım, kazara onu sikime doğru sallıyorum. Onun etrafında kendine ait bir aklı var ve görünüşe göre, kaya gibi sertleŐmek için ona bakmaktan fazlasına ihtiyaı yok.

"Oh," diye nefes alıyor. "Bu."

Başımı sallarken g ğ s mden bir kahkaha kopuyor. "Hayır. Bu sadece senin etrafında olmaktan kaynaklanıyor. Tek ihtiyacım olan seni kendime yakın hissetmek. Özellikle de az önce olanlardan sonra."

"Seni sevdiğimi söylediğim zamanı mı kastediyorsun?"

Kalbim durdu. Her nasılsa, tenimde yazılı olduğunu gördükten sonra bile, onun bu kelimeleri yüksek sesle söylediğini duymak tamamen farklı bir deneyim. G ğ s m n derinliklerine yerleŐtiklerini hissediyorum.

"Ve ben de seni sevdiğimi söyledim," diye t rp l yorum, ensesini avuçlayıp boğazının kenarını okşayarak. "Sana aşık olmamayı imkânsız hale getiriyorsun. Madrid'deki ilk günümüzde, havuza giderken önümde soyunduğunda hiç Şansım olmadığını anlamalıyım. Seyahat arkadaşımın yerine geçtiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım."

"Kahretsin, her gün etrafımda olmaktan nefret edeceğin için çok gergindim. Burada olup bana bunları anlatman hâlâ bir rüya gibi geliyor."

"Buna alışsan iyi olur, aşkım. Hiçbir yere gitmiyorum." Söz veriyorum.

Birden bir suçluluk duygusu sardı beni. Ne yapmam gerektiğini çok iyi bildiğim halde keşke yapmasaydım diye içimden geçirerek yüzümü buruşturuyorum. İyi olacağız, diyorum kendime. Biz aşığız, evli olsak da olmasak da.

"Addie, bir şey var-"

Aynı anda konuşurken gözleri irileşiyor ve hemen ağzımı kapatarak onu dinliyorum.

"Oh! Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum! Yarın akşamki şampanyalı yüzme partisine davet edildik. Aslında tam olarak bir parti sayılmaz. Daha çok bugünkü modellerle ve bu yeni koleksiyonda yer almayan birkaç kişiyle bir araya gelme partisi. Müthiş bir çekimden sonra kutlama yapmak bir gelenektir. Açıkçası bu, kocamı herkesle tanıştırmak için mükemmel bir zaman. Ne diyorsunuz? İstemiyorsanız gelmek zorunda değilsiniz."

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Elbette onunla gideceğim. Halka açık etkinliklerle ilgili sınırlı geçmişim ne olursa olsun, onunla vakit geçirme şansını asla geri çevirmem. Özellikle de kucagımda neredeyse titrerken, heyecanı dalga dalga yayılırken.

"Gelmeyi çok isterim," diyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Sırıttıyor ve beni öpücüklere boğmaya devam ediyor.

Ve ikinci kez, ona gerçekten evli olmadığımızı söylemiyorum. Bu anı mahvetmek için kendimi alamıyorum. Lanet olsun. Mahvoldum.



Ertesi sabah soğuk ve boş bir yatağa uyandım. Oturmak için ayağa kalkıyorum, yatağın üzerinden süzülen parlak güneş ışııyla şaşırmış bir şekilde odanın etrafına bakıyorum. Güneş bu kadar yükseldikten sonra asla uyanmam.

Adalyn'in yastığının üzerinde küçük, pembe bir post-it not gördüğümde gerginlik iliklerime kadar işliyor. Dikkatlice katlanmış, mükemmel bir şekilde ikiye bölünmüş, kabarık pembe yastığının arasında neredeyse gözden kaçıyor.

Açtım ve uykulu bir gülümsemeyle okudum.

*Günaydın, yakışıklı. /Evet, alarmini
kapattım çünkü bu gece geç saate
kadar ayakta tutacağım, bunu yapamayacak
kadar yaşlı olduğumu düşündüm.
Şımartılacağım bir gün planladım, o yüzden
akşama görüşürüz.*

*Seni
seviyorum,
Xoxo Addie*

Sinirlerim midemi dolduruyor ve gülümsemem düşüyor. İtiraf etmeden geçen bir gün daha. Elimi yüzümden aşağı sıyrıyorum ve inliyorum. Bu partiye evli olduğumuzu düşünerek gitmemin imkânı yok. İsteyeceğim son şey, bizi iş arkadaşlarına karı koca olarak tanıtarak onu utandırmak, ancak daha sonra herkese gerçeği açıklamak zorunda kalmak.

Tanrım, ben bir pisliğim. Bencil, açgözlü bir pislik. Hep başkalarını ön planda tutuyorum ve şimdi bunun tam tersini yapmaya mı karar veriyorum?

İçimden bir azar daha işiterek kendimi zorla yataktan kaldırdım ve üzerime bir gömlek geçirdikten sonra yemek yapmak için mutfağa gittim.

Kahve. Tezgâhın üzerinde, daha önce hiç görmediğim bir kahve fincanının yanında başka bir Post- it bulduğumda suçluluk duygusuna kapılıyorum. Kupanın üzerinde Jack Sparrow'un bir resmi var ve notun üzerindeki yazı tabutuma çakılan son çivi.

*Yıllar önce anne ve babanızın takma isimleriyle /
veya birbirleriyle bardakları olduğunu
duyduğumu hatırlıyorum, **Bu** yüzden neden
olmasın diye düşündüm. Geleneği devam
ettirelim.*

Tamam, şimdi gidiyorum.

*Seni seviyorum, belki unutmuşsundur diye
Xoxoxo Addie*

Kupayı kaldırıyorum ve Jack Sparrow'un sarhoş gözlerine bakıyorum. Adalyn'i şu anda sevdiğimden daha fazla sevebilmemin hiçbir yolu yok.

Kapı çalınıyor ve mutfaktan çıkmadan önce elimdeki fincanı bir kenara bırakıyorum. Kapıyı açtıktan sonra babam önündeki kahverengi kâğıt torbayı sallıyor ve varlığına sessizce küfrediyor.

"Günaydın, evlat. Umarım açsındır," diyor piposuyla.

"Hey, baba. Unuttuğum bir planımız mı vardı?" "Hayır.

Sadece seni özledim."

Kolumu okşuyor ve sonra yanımdan geçip gidiyor, sanki evim onunmuş gibi içeri giriyor. Öfkemi yutuyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Az önce beni gördün."

"Bunu söyleyip duruyorsun ve yalan söylemeyeceğim, bu beni rahatsız etmeye başladı."

"Özür dilerim," diye iç geçiriyorum. Arkasından mutfağa girdiğimde yiyecek torbasını boşaltıyor. "Ne getirdin?"

Kaşlarını çatıyor. "Kruvasanlar, kekler ve Addie'nin yemekte bize bahsettiği şu sevimli mini peynirli simitler. Burada olacağını umuyordum. Bu saatte nerede o?"

"Bu akşam son fotoğraf çekimi için bir partiye gidiyoruz, o yüzden dışarıda şımartılıyor sanırım. Neden sabahları en sevdiğim kahvaltılıkları getirmiyorsun? Bu biraz haksızlık gibi görünüyor."

"Hala onu Beyazların Huttons'tan daha iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. İş biraz rüşvete kaldıysa, öyle olsun" diye itiraf ediyor.

"Ava'yla bu sefer neye bahse girdiniz?" Bir yaban mersinli kek alıp mutfak masasına otururken soruyorum.

Sırıttıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Mini peynirli simitlerin onu bizim takıma geçirmeyeceğini de biliyorum. O baştan aşağı bir Hutton."

"Karına biraz güven evlat. Yakında karanlık taraftan uzaklaşacaktır."

Bu hatırlatma iştahımı kaçırıyor. Çöreklerimi karıştırmayı bırakıp bir kenara koyuyorum. "O benim karım değil."

Babam gülüyor ve yorumumu berbat bir şaka olarak geçiştiriyor. "Bu çok komik."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Bunda komik bir şey yok."

Ruh hali bir anda değişir. Babamın yüz ifadesi şaşkınlıkla karışıyor. Kafasının içinde tekrar tekrar sorduğu soruyu yanıtlayarak başımı sallıyorum.

"Gerçek değildi. Biri bizimle dalga geçti." Kelimelerin tadı ekşi.

"Ne zaman ?" diye soruyor ilk olarak. "Dün."

"Nasıl?"

Avukatın telefonda bana anlattığı her şeyi açıklarken dikkatle dinliyor. Alnında bir damar atıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini bildiğim için irkiliyorum.

"Bunu kimin yaptığını bulabilir miyiz? Bu acımasız bir şaka," diye homurdanıyor.

"Bundan şüpheliyim. O gece benim için hâlâ karanlık. Addie de öyle." "Kahretsin," diye nefes aldı ve karşısındaki sandalyeye çöktü.

Ben. "Ne yapacaksın?"

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Addie'ye söyleyip gemiyi terk etmemesini mi umayım?"

"Gemiyi terk etmeyecektir. Ama ona söylemek kesinlikle doğru bir hareket. Özellikle de başkası yapmadan önce."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Bizden, Braxton'dan, Maddox'tan ve avukattan başka kimse bilmiyor."

Bana inanmayan bir bakış atıyor. "Adalyn'in kim olduğunu unuttun mu? Gerçeğin ortaya çıkması uzun sürmeyecek. Ifşanın doğru tarafında olmak istiyorsun Coop."

Adam haklı. Kahretsin, çok haklı. Sadece biz varken Addie'yi takip eden kamuoyunu unutmak kolay. Bunu düşünmek için çok fazla zaman harcamadım ama harcamalıydım.

"Dün eve gelir gelmez yapacaktım ama o kadar mutluydu ki bunu ona söylemek ve elinden almak daha kötü hissettirdi. Sonra bu sabah uyandım ve o çoktan gitmişti."

"Bu gece. İstesen de istemesen de bu gece yap. O mutlu olsa bile. Güven bana, dürüstlüğü her şeyden çok takdir edecektir."

sallayarak tamamen açılmaya karar verdim.

"Üniversitede öğretmenlik işini aldım. Ağustos sonunda başlıyorum."

Yutkunurken yüzünde derin ve yürek burkan bir şey parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Gergindim sanırım. Uğursuzluk getirmek istemedim," diye itiraf ediyorum.

Tek kelime etmeden beni sıkıca kucakladı. Gözlerimi kapatıp o anı içime çekiyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Cooper. Bunu başaracağını biliyordum. iş. Sen benim Oğlum, sonra Hepsi. Sen her zaman

Aklına koyduğun her şeyi başardın." "Teşekkürler, baba."

Üzerimdeki ağırlık hafifleyince
sırrımı taşımaktan kaçıyorum.

Geri çekilmeden önce beni son bir kez daha sıkıyor ve bunu yaparken kollarımı okşuyor. Bana sırtıyor ve başını sallıyor. Tezgahın üzerindeki kahve fincanına bakışını izliyorum. Bana bilerek bakmadan önce bu kez bakışlarında yeni bir duygu titreşiyor.

"Bunu sana o mu aldı?"

Nabzım küt küt atıyor. "Evet. Bu sabah buldum. Sen ve SP'nin topal kupalarınızla başlattığınız geleneği devam ettirmemiz gerektiğini söyledi."

Bir süre daha bana baktıktan sonra, "Ona doğruyu söyle evlat. Adalyn senin kadının, düğüne lanet olsun. Parmağındaki şu dövmeyle bak. Hiçbir yere gitmiyor. Scarlett'in benim karım olması gerektiğini muhtemelen bazılarının anlayamayacağı kadar çabuk anladım. Bildiğiniz zaman, bilirsiniz. Ama bir kez anladın mı, bu onura layık olduğunu kanıtlamak için çok daha fazla çalışman gerekir. Öyle olmadığınıza inanması için ona fırsat vermeyin."

Sözleri derinden etkiledi. Onları güvenli bir yerde saklıyorum.

"Teşekkür ederim, baba."

Yumuşakça gülümsüyor. "Bir değil."

"Sadece meraktan soruyorum," diye başlıyorum, ses tonumdan sinirlendiğim belli oluyor. "Eğer onunla gerçekten evlenecek olsaydım, onaylar mıydın?"

Nasıl hissettiğini anlamak için tek ihtiyacım cevap gülümsemesi ama yine de cevabını bekliyorum.

"Sormana bile gerek yok. O benim gözümde zaten aileden biri. Bunu resmileştir."

ELLERİMİ GEZDIRIRKEN BAŞ DÖNDÜRÜCÜ BİR HEYECAN KAPLIYOR İÇİMİ.

ve sırasında elbisemden fırlayan son payeti de aşağı doğru itiyorum. Sesler ve pop müzik Sebastian'ın ön kapısının altından süzülüyor. Ivy bizim için kapıyı çalıyor, onun meyvemsi parfümü benim çiçekli kokuma karışıyor.

"Neredeyse titriyorsun," diye belirtiyor, nefesinin altında gülerek.

"Kocamı göreceğim için heyecanlıyım. Beni dava et."

Hazırlanmak başlangıçta düşündüğümde çok daha uzun sürdü. Ivy'nin beni düğün sonrası bir brunch ile şaşırtması ve tüm günü alışveriş yaparak, saçımızı ve makyajımızı yaptırarak geçirmemizle gün uçup gitti ve sonra birden akşam oldu. Kendimi şımartmak için bir günü asla geri çeviren biri olmadım ama evde beni bekleyen biri de hiç olmamıştı.

"Daha gelmedi mi?" diye soruyor.

"Hayır. Ona bizden birkaç dakika sonra burada olmasını söyledim, böylece burada yalnız kalmak zorunda kalmayacaktı."

"Akıllıca bir plan."

Bir süre sonra kapı açılır ve göz kamaştırıcı bir takım elbise ceket, ona uygun parlıtlı bir gömlek ve pembe bir pantolon giymiş, sırttan Sebastian ortaya çıkar. Çatı katına yerleştirdiği beyaz ışıklar onu bir disko topu gibi gösteriyor.

"Kaçırduğımız bir kıyafet kuralı mı vardı?" Ivy içeri adım atarak soruyor. Onu takip ediyorum, etrafta dolaşan insan kalabalığının sıcaklığını anında hissediyorum.

"Neden, sade mi hissediyorsun, Vee?" Alay ediyorum. "Siz iki ısıltılı kaltağın yanında mı? Evet."

Seb kıkırdıyor ve bana yandan sarılıyor. "Kıyafet kuralı yok. Büyük beyinler benzer düşünür."

"Kolay kolay alınmadığım için şanslısın," diye homurdanıyor. "Adalyn!"

Kadın sesine doğru döndüğümde, oturma odasının karşı tarafındaki balkon kapısından el sallayan bir grup kadınla karşılaşıyorum. Bana yabancılar, ama yine de gülümsüyorum ve parmaklarımı onlara doğru sallıyorum.

Ivy, Sebastian'a "Evine akbabaların girmesine izin vermişsin" diyor. "Korkarım katil modelleme yeteneğine sahip akbabalar." "Gidip merhaba diyeyim mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Kocanıza mesaj atıp nerede olduğunu sormalısınız. Ben seni idare ederim," diyor Ivy ve beni yumuşak bir şekilde itiyor.

Minnettar bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Teşekkür ."

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve uzun bacaklarıyla alanı kaplayan kadın grubuna doğru ilerliyor. Seb ve benim gibi pullu ve ısıltılı giyinmemiş olabilir ama kendi başına yeterince parlıyor. Nereye gitse gözler ona çevriliyor.

Pazuma bir dokunuşla Seb'e bakıyorum, "Ben ortama karışmaya gidiyorum. Erkeğin geldiğinde gel beni bul."

"Tamam. İyi eğlenceler."

Dönüp içeri giren bir çifti selamlıyor ve göz kamaştırıcı cazibesini ortaya koyuyor. Onu onlarla bırakıyorum ve Cooper'a mesaj atmadan önce oturma odasının daha sessiz bir köşesine geçiyorum.

Ben: Neredeyse geldi mi? Seni özledim.

Cevabı anında geliyor ve mesaj ekranımda belirdiğinde gülümsüyorum.

Koca: Koridorda.

Telefonumu hızla cebime koyup kapıya yönelirken midemde binlerce kanat çırpılıyor. Ben oraya varıp kapıyı açmadan bir süre önce kapının çalınması onun geldiğini haber veriyor.

Ona bakarken ağzım kuruyor. Erkeğime. O da bana bakıyor, o güzel gözleri tepeden tırnağa her yerimi süzüyor. Mutluluğuma engel olamayarak yanaklarımı yakacak kadar geniş sırtıyorum.

"Ben de seni özledim," diyor usulca, ellerini siyah pantolonunun ceplerinden çıkararak.

Kollarını açmasını beklemeden ona doğru yürüyorum ve bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Dudakları anında benimkilerden ayrılıyor, aralarından nefes nefese bir inilti süzülüyor. Elleri yanaklarıma hayalet gibi dokunuyor, sanki bugün makyaj koltuğunda ne kadar zaman geçirdiğimin farkında ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyor.

Onu bu kadar yoğun bir şekilde özlemem için bir gün ayrı kalmamız yetti. Bundan daha uzun süre ayrı kalsaydık nasıl olurum diye hayal etmek neredeyse korkutucu. Belki de birini bu kadar çok sevmek sağlıklı değildir, ama ben hiçbir zaman sağlık delisi olmadım.

"İçeri gel," diye nefes alıyorum.

Gözleri hâlâ kapalıyken başparmağıyla alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Çok güzel görünüyorsun. Büyüleyici, gerçekten."

Yanaklarım ısındı. "Teşekkür ederim." Kraliyet mavisi düğmeli ceketinin açık yakasını parmaklarımin arasında yuvarlayarak sıkıştırıyorum. "Buna bayıldım. Buradaki en yakışıklı randevuya çıkmak üzereyim."

"Gözlerine uyuyor." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki kıyafetlerini gözlerimin rengine uydurmak onun için ikinci doğaymış gibi.

"Böyle devam edersen beni duygusallaştıracak ve azdıracaksın. Büyük girişini yapmaya hazır mısın?"

Bir öpücük daha çaldıktan sonra burnuma dokunuyor ve kolunu bana dolayarak beni yanına yatırıyor. "Evet."

Kapıyı kapattık ve çatı katına çıktık. Cooper'a göz kulak olurken biraz gerginim, kalabalığın içine girdikçe bunu yapmak istemediğini söylemesini bekliyorum.

"Söz veriyorum bu her zaman değil bu bunaltıcı.

Sebastian Vancouver'da gerçekten çok popüler."

Parmakları çıplak kolumu güven verici bir şekilde ovuyor. "Champagne için kaç çekim yaptın?"

"Altı. İki tane daha rezervasyonumuz var ama onlar birkaç ay sonra."

"Ve sana iyi davranıyorlar mı? Saygı gösteriyorlar mı?" "Her zaman."

"O zaman bu partiler istedikleri kadar bunaltıcı olabilir. Geceyi seninle geçirebildiğim sürece her biri için burada olacağım. O yüzden rahatla aşkım. Buradan kaçıp gitmeyeceğim," diyor.

İç çekerek başımı salladım. "Tamam."

"Bu partilerden önce hep günü dışarıda mı geçirirsiniz?" Sorusunda en ufak bir yargılama belirtisi bile yok, sadece basit bir merak. Siktir, bu çok hoş.

"Her zaman değil. Ivy bana biraz yeni evli brunch'ı verdi. Gerçekten çok düşünceliydi. Sanırım çok fazla krep yedim."

Bu öğleden sonra girdiğim beş kıyafet mağazasından ilkindeki kadın, ona orta parmağımı gösterip çıkmadan önce bana bunu söyledi. Birinin bana ne yiyip ne yemem gerektiğini söylemesi ilk değildi, özellikle de modellik sektöründeyken ve kesinlikle son da olmayacak. Ama bunu duymak hiç hoşuma gitmedi. Güzel olmak için belli bir şekilde görünmeniz gerektiğine inanmıyorum, ya da sıfır beden değilseniz modellik gibi bir şey yapmanıza izin verilmemeli.

Beni olduğum gibi kabul edebilirler ya da hiç kabul etmeyebilirler. Kendimi asla bir başkası için değiştirmeyeceğim.

Cooper'ın beni olduğum gibi sevmesi benim için her şey demek. "ok fazla krep diye bir şey yoktur," diyor sertçe. Ses tonundaki ani değişiklik tüylerimi diken diken ediyor. Kaldırma. . Uzakta.

"Bana bugün ne yaptığını söyle. Umarım eğlenceli bir şeydir?"

Ağır bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, sırtımdaki kol hafifçe geriliyor. Bir şeyler . Onu artık aksini düşünemeyecek kadar iyi tanıyorum.

"Pek bir şey yapmadım. Sadece babamla kahvaltı ettim ve ders programımın bir kısmını tamamladım."

"Babanla ne hakkında konuştunuz?"

Bana baktığında, gözlerindeki yorgunluk beni daha da geriyor. Neler oluyor? Ailesi iyi mi?

"Biliyorsun, eğer bir şeyler oluyorsa, umarım bana söyleyebileceğini biliyorsundur. Senin için her zaman buradayım," diye ekliyorum, sesimi olabildiğince yumuşak çıkararak.

Sözlerim karşısında irkiliyor ve bu da bir şeylerin gerçekten ama gerçekten yanlış gittiğine dair ihtiyacım olan tek onay oluyor.

"Bunu sonra konuşalım. Lütfen? Partinin tadını çıkarmanı istiyorum Addie," diyor.

Neredeyse gülecektim. "Seni zen bir şey olduğunu bile bile partiden keyif alamam. Ailen mi? Herkes iyi mi?"

Odaya bakıyor, yakınında bulduğu her kişiyle birlikte yüz ifadesi daha da gerginleşiyor. Gömleğinin yakasını endişeyle ekiştirmesini izliyorum, midem bulanıyor.

"Ailem iyi" tercih ediyor. "Peki, neler oluyor?"

Beni endişelendiriyorsun." "zr dilerim," diyor titrek bir nefesle.

"Ne için? Ne oldu? Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

Başını sallıyor, çenesi gergin. "Hayır. Sen mkemmelsin. Lütfen, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Bu haksız bir istek, ama mırıldanarak yaptığımız konuşma çevredeki insanların dikkatini çekince, ki bazıları bunu kameraya çekmeye çalışmaktan çekinmiyor, yine de bunu yerine getirmem gerektiğini biliyorum.

Ne Cooper'a ne de bana ait olmayan bir el kolumun arkasına dokunduğunda geri çekiliyorum, zihnim düzgün bir şekilde odaklanamayacak kadar dağınık. Cooper'ın gözleri başımın üzerinde parlıyor. Dokunuş görüldüğü kadar çabuk kayboldu.

"Merhaba, ben Sebastian. Sen de Cooper'sın sanırım?"

Cooper sertçe başını sallıyor ve yavaşça bana bakıyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum, yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve Seb'le yüzleşmeden önce kolumu onun çok daha gergin olan koluna doluyorum.

Cooper'la aramızda geçenlere olan ilgisini iyi bir iş çıkardı. Takdir edilecek bir jest.

"Evet, bu benim kocam Cooper. Cooper, bu da en sevdiğim patronum Sebastian Bradford," diyerek onları tanııştırıyorum.

Cooper, Seb'in zaten uzatılmış olan elini sıkar. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sebastian göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Sen de öyle. Addie senden övgüyle bahsediyor."

Cooper, "O benim için çok iyi," diyor.

"O herkes için fazla iyi," diye düzeltiyor Seb onu ve bana göz kırpmıyor.

"Bu kesinlikle doğru," diyor Ivy, şimdi bize katılarak.

Cooper gergin bir durumda rahatmış gibi davranma konusunda neredeyse benim kadar iyi çünkü Ivy'ye elini uzatmadan önce hiç tereddüt etmiyor. Ivy zarafetle elini tutuyor ve el sıkışırken Cooper'a sert bir bakış atıyor.

"Gelebilmene sevindim. Addie bütün gün senden bahsedip durdu," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Beni utandırma."

Cooper elini takım elbise pantolonunun içine sokar. "Bugün onu bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim. Eğer bütün gün onu özleyecek olsaydım, en azından bunun iyi bir nedeni olurdu."

Ivy gizlice bana bakıyor, gözlerinde parlak bir onay var. Gülmemek için yanağımın içini çiğniyorum. Biliyorum kızım. Biliyorum.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir diye düşündüm," diyor.

Sebastian konuşmak üzereyken, onunki de dahil olmak üzere tüm çatı katında telefonlar çalmaya başlıyor. Benimki elimdeyken bir kez titriyor ve Ivy de kendi telefonunda benzer bir vızıltı hissetmiş olmalı ki hemen telefonunu aramaya başlıyor. Düzinelerce insanın aynı anda telefonlarını yüzlerine kaldırmalarını izlemek, hemen ardından hepsi bana bakmasa komik olurdu.

İlk kez bir podyuma çıkmanın nasıl hissettireceğini tahmin ediyorum, ama herkes beni yürüyüşüm ya da giydiğim kıyafetler için yargılamak yerine, bilmediğim nedenlerden dolayı yargılıyor.

"Neden herkes bana bakıyor?"

Cooper yanıma kayıyor ve ona bir bakışında midem bulanıyor. Özür diliyor. Bir şey için üzgün görünüyor. Gerçekten üzgün.

"Neler oluyor?" diye sorarken sesimi zar zor tanıyabiliyorum. "Ah, tatlım," diye fısıldıyor Ivy, telefonunu hızla

ve bana doğru ilerliyor. "Seb, biri onu kaydetmeye başlamadan ve ortalık gereğinden fazla karışmadan önce herkesi dışarı atmalısın."

Onlardan cevap alamamaktan bıkmış bir şekilde telefonumu çantamdan çıkarıp ekrandaki en son bildirime tıklıyorum. Etrafta koşuşturmaya ve herkese emirler yağdırmaya başladıklarında onlara aldırış etmiyorum. Gönderiyi bir kez bile okumadım.

"Bu gerçek değil," diye ilan ediyorum. "Bunu kim yayınladıysa hiçbir şey bilmiyor. Sorun yok. Hepiniz sakinleşebilirsiniz."

Telefonumu tekrar bir kenara koymadan önce gelen yorum ve paylaşımların sayısı karşısında gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Sorun değil. Bu söylentiler, ortadan kalkması için birine para ödediğim türden söylentiler.

Ivy beni oturma odasına doğru götürmeye başlarken, "Addie, tatlım, bunu anlamaya başlamadan önce en azından şu lanet piranaların yolundan çekilelim," diye ısrar ediyor.

Cooper yakınımda, yanımdan ayrılmıyor ve elini uzattığımda, "Cooper'a sorun. Bu tweeter'ın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yok. Biz evliyiz. İrlanda'dan beri evliyiz. Bu bilgiyi nereden aldıklarını bilmiyorum ama yanılıyorlar."

Elini bulamıyorum. Nedenini görmek için döndüğümde, daha önce yüzünde gördüğüm özür dileyen ifadenin daha da kötüleştiğini fark ediyorum. Bana bakmıyor. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştığımda bile.

Etrafımız yüksek meraklı sesler ve benim bile sorularla dolu. Ona bakarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, bana haklı olduğumu söylemesi için sessizce yalvarıyorum. Bunun gerçekten olmadığını. Onun bilmediğini.

"Cooper." Bu kırık bir savunma.

" dilerim, aşkım. Çok özür dilerim. Sana söyleyecektim. Kahretsin, yemin ederim-"

Onu duymayı bıraktım. Biri arkamdan bana çarpıyor, kocam olduğunu düşündüğüm adama doğru düşünüyorum ve avuçlarımla göğsüne vurarak geri çekiliyorum.

Beni iten kişiye bir şey tükürdü ama ne olduğu umurumda değil.

"Ne zamandır tanıyorsun?" İrkilerek,

"Dünden beri" dedi. "Ne zamandan beri?" Yutkundum.

Cevabı bir ton tuğla gibi çarptı yüzüme. "Kardeşinle ."

Eve gelip beni boş odada bulmadan önce.

Birbirimizin derisini boyamadan önce.

Seni seviyorum demeden önce.

Tanrım, sanırım en çok acıtan da bu. Bunu benden saklamamalı ve onu olmadığı biri gibi tanıtmak istediğimi bilerek gece buraya gelmemeliydi.

"Oh," diye nefes alıyorum. Bu bir kâbus. Meslektaşlarımın olduğu bir parti bunun yeri değıl.

Sahip olduğum son güçle omuzlarımı geri çekmeye karar veriyorum ve başka bir şey söylemeden dönüp onu kalabalığın içinde bırakıyorum. Bedenlerin arasından sıyrılırken adımı sesleniyor ama duraksarsam şu anda ondan tekrar uzaklaşamayacağımı biliyorum.

Bunu düşünmem gerek. Ne yapacağımı ve söyleyeceğimi. Ve bunu tek başıma yapmalıyım, o dikkatimi dağıtmadan ve beni lanet olası bir lapaya dönüştürmeden.

Şu anda, o ihtiyacım olmayan bir komplikasyon.

SONUNDA EVE GELDİĞİMDE EV BOMBOŞTU. ONUN YOKLUĞU sadece bıçağı içime saplıyor.

Nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmeden onu yalnız bırakmak kesinlikle yanlış bir şeymiş gibi geliyor ama başka seçeneğim olduğundan da emin değilim. Tanımadığım insanlarla dolu bir denizde kayboldu ve daha sonra onu aramak için ne kadar zaman harcarsam harcayayım, arayışım boş çıktı.

İçimden bir ses Adalyn bulunmak istemiyorsa bulunmayacağını söylüyor.

Tüm hayatımı onun bana böyle incinmiş ve ihanete bir şekilde baktığını görmeden geçirebilirdim. Onun güvenini ve muhtemelen kalbini kırdığımı bilmek, aslında hiç evlenmediğimizi öğrenmekten daha kötü.

Tanrım, şu anda ne düşündüğünü bilmek için neler yapmazdım. Bu haberle rahatladığıma mı inandırıyor kendini? Şu anda, burada, oturma odamda onunla evlenmeyecek kadar ona aşık olmadığımı mı? Sadece birkaç ay geçmiş olması umurumda değil. Adalyn'le geçirdiğim iki ay, başka biriyle geçirdiğim yirmi yıla eşdeğer. Kimse beni onun gibi anlayamaz. Sanki beni olduğum gibi görüyor ve düzeltmek istediği yanlarımı bulmak yerine hiç düşünmeden kabul ediyor. Birbirimize tamamen zıt olabiliriz ama artık bunun bir önemi yok. Gerçekten önemsedğimden emin değilim.

Onun, bizim ve onunla sahip olmak istediğim gelecek hakkında bu kadar olumlu hissederken neden beklemek isteyeyim? Bitiremeyiz. Bunu çok iyi biliyorum.

Kanepenin kenarına oturup bacağımı zıplatıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Kilit ekranı görüntüsü, kaykay parkındaki öğleden sonramızdan sonra Twitter'dan çaldığım bir görüntü. Yan yana kayarken onu öptüğümde çekilmişti. Günlerdir bu görüntüyü bir tuval üzerinde yeniden yaratmak istiyordum ama orijinalinin hakkını verebileceğimi sanmıyorum.

İletişim bilgilerini açıyorum ve bir tanesinde karar kılmadan önce milyonlarca mesaj yazıyormuşum gibi geliyor.

Ben: Seni görmek istemeyeceğim ama güvende olduğunu bilmem için bana nerede söylemeni isteyeceğim.

Korkup kaçmadan önce gönderiyorum. Sonraki birkaç dakika uzuyor. Ev sessiz ama kendimi televizyonu açmaya zorlayamıyorum. Belki de kendimi cezalandırıyorum. Bu noktada, bu kadar bencil bir hıyar olmamış ve gerçeği ondan saklamamış olmayı başka ne yaptığımı bilmiyorum.

Cevabı on dakika sonra geliyor, kişi adı beni irkiltiyor.

Karı: Kardeşimin evi.

Ben: Orada ne kadar kalacaksın?

Kaçmıyorum. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yarın görüşürüz.

Ben: Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum. İyi geceler, Cooper.

Cooper. Sparrow değil. Adımdan hiç bu kadar nefret etmemiştim.



ADALYN

Braxton benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim. Ben büyürken hep yanımdaydı ve erkek kardeşlerim ve onların erkek arkadaşları bana hiç zaman ayırmazken, o hep ayırırdı. Bana her zaman erkekler, kıyafetler ve kaşlarımı aşırıya kaçmadan nasıl almam gerektiği konusunda tavsiyeler verirdi.

Ama hepimizi geride bıraktığı zaman da kalbimi kırmıştı. Kardeşimle aralarının bozulduğu ve dostluklarının yok olduğu günler sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. Neredeyse on yıl sürmüş olsa da birbirlerine geri dönmenin yolunu buldular.

Kardeşimin ihanetini nasıl atlatabildiğini ve kırık dökük geçmişlerine rağmen onunla nasıl bir hayat kurabildiğini hiç düşünmemiştim. Bu bana asla olmayacak bir şeymiş gibi geliyordu. Yine de, bir dereceye kadar, sanırım oldu.

Cooper benim en iyi arkadaşım. Bana doğru bir gülümsemesiyle bile ayaklarımı tekmeleyip aşk acısı çeken bir aptal gibi kıkırdamama neden olan kişi. Sırf onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istediğim için kendimi eve koşarken bulduğum kişi.

Hayatımı onsuz hayal edemediğim kişi o. Birlikte geçirdiğimiz zaman beni ya da geleceğimde ne istediğimi değiştirmede - bunu benim için yapacak hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacım olmadı - ama bir şeyi netleştirdi. Cooper o geleceği birlikte istediğim kişi.

Bunu anlamak için benden bir şeyler saklamasına gerek yoktu. Madrid'deki saçma planlarımdan birine en ufak bir tereddüt göstermeden uyduğu andan beri bunu biliyordum. Beni hiç yargılamadı, hiç tereddüt etmedi.

Haftalarca bunun tam tersine inandıktan sonra evlenmemiş olmak berbat bir şey ama dürüst olmak gerekirse, ona kocam olduğunu düşündüğüm için aşık olmadım. Aşık oldum.

ona aşığım çünkü o kim. İzin versem benim için her şeyi yapabilecek nazik, komik, sevgi dolu bir adam.

Bir erkeği koca, bir kadını da eş yapmak için unvandan daha fazlası gerekir. Sevgi, güven ve uzlaşma gerekir. Güven. Bugün bir darbe aldı. Hatırlayınca midem bulanıyor.

"Cesur bir yüz ifadesi takınmana gerek yok, Addie. Sadece biz varız," diyor Braxton, eliyle sırtına daireler çizerek.

Boş yataklarının kenarında oturuyoruz, ışıltılı elbisem savrulmuş. Üzerimdeki bol tişört ve eşofman artık ağabeyime ait. Kapı aralığında durmuş, kollarını kavuşturmuş bizi izliyor. Yüzünde atmak istediğim bir kayıtsızlık maskesi var. Beni ne kadar rahat olduğuna inandırmaya çalışsa da, olanlar hakkında bana zor anlar yaşatmamasına imkân yok.

"Maddox'un bana onun en iyi arkadaşıyla asla birlikte olmamam gerektiğini söylemesini bekliyorum çünkü öyle yapmasaydım bunlar olmazdı," diye mırıldanıyorum.

"Söyleyeceğim şey hiç de bu değildi," diye mırıldanıyor, maskesi yavaşça kayarak kayıtsızlıktan daha kötü bir şeyi ortaya çıkarıyor. Sempati.

"Bana öyle bakma. Bu durumdan en ufak bir mutluluk duymadığını bana dürüstçe söyleyemezsin. Başından beri Cooper'la evlenmemizi istemiyordun. Hatta bu seni en iyi arkadaşının suratına yumruk atacak kadar kızdırdı. Sen ve babam henüz evlenmediğiniz için bir tebrik partisi planladınız mı?"

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Bunun nedeni ihanete uğramış hissetmemdi Adalyn. Sen benim küçük kız kardeşimsin. Sana göz kulak olması gerekirken seninle evlenip gitmesine izin mi vermeliydim? İkiniz de daha iyi bilmeliydiniz ve ben olanlar için ondan özür diledim. Hayatımıza devam ettik."

"Tamam, peki ya ben? Benimle konuşmayı bir kez bile düşündün mü, yoksa yaptığımı düşündüğüm şey ve bunun seni nasıl incittiği yüzünden bir suçluluk birikintisi içinde oturmama izin vermekle yetindin mi?"

Kelimeler ağızımdan dökülüveriyor. İçime attığımı bilmediğim duygular yeniden canlanıyor. Sessizlik üzerimize çöktü. Kahretsin.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Duygularımı senden çıkarmamalıydım."

"Hayır, sorun değil. Bu konuyu seninle konuşmalıydım. Aklıma bile gelmedi..." diye söze başladı ve sinirli bir iç çekişle sözünü kesti. "Sanırım o gün olanlardan sonra nasıl hissedeceğini düşünemedim. Özür dilerim."

"Seni incittiğimi bilmekten nefret ediyordum. Herkesi incittiğimi bilmekten" diye itiraf ediyorum.

Braxton beni yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Bunu herkes biliyor. Ve ilk tepkilerine rağmen, şu anda ikiniz için de acı çektiklerini biliyorum."

"Bunu takdir ediyorum ama Cooper bu konuda benim kadar üzgün olsaydı, bunu kendine saklamak yerine bana söylerdi." Maddox bıyık altından kıkırdıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Neden gülüyorsun?"

Kollarını açıyor ve yanıma oturuyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Benim tanıdığım Cooper insanlardan bir şey saklamaz. Ortaya çıktıklarında sevdiği birine zarar vereceğini bildiği sırları saklamazdı."

"Birkaç hafta öncesine kadar Cooper'ı herkesten daha iyi tanıdığımı söylerdim. Şimdi, bunun değiştiği çok açık. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun ama seni önemsemediği için gerçeği senden sakladığını düşünen tek kişi sensin. Bir dakikalığına incinmiş duygularını bir kenara bırakırsan, yaptığı şeyi neden yaptığını anlayabilirsin."

"Bunu yapabilseydim çoktan yapardım," diyorum kaşlarımı çatarak.

Braxton yan tarafımı ve başının yan tarafını benimkine bastırıyor. "Bence Cooper sana daha önce gerçeği söylemedi çünkü seni seviyor ve söylerse seni kaybedebileceğinden endişeleniyor. Bir kez olsun, tanıdığım en özverili adam bencil olmayı seçti, yapılacak doğru şey bu olmasa bile. Yapmak isteyeceği son şey seni incitmek olurdu."

"Aşk insana çılgınca şeyler yaptırır, Addie. İnsanın içini dışına çıkarabilir ve baş çevirebilir. Bunu bizden duy" diye ekliyor Dox. Haklı olduklarını biliyorum ama bu tüm dindirmiyor. Cooper'a, onun gerçekte kocam olmadığını bildiğim üzüldüğüm kadar üzölmüyorum. Duygularım içimde karmakarışık, her şeyi sisli ve bulanık hale getiriyor. Anlaşılması zor.

"Onunla evli olmayı gerçekten seviyordum," diye fısıldadım, dudaklarımı yuvarladım ve gözlerim yaşarınca öfkeyle sustum.

Gerçek bir ayrılık olmadan bir ayrılık gibi hissettiriyor. Sanki biri benden bir parçayı öylesine koparıp almış gibi. Hayal kırıklığı karnıma yerleşiyor, zaten orada olan acıyla arkadaş oluyor.

Braxton "Ah, tatlım," diye fısıldıyor ama Maddox kollarını bana doluyor ve öyle sıkı sarılıyor ki sanki acımı alıp kendi acısı olarak saklamaya çalışıyormuş gibi geliyor.

Düşüncesi bile gözyaşlarımı akıtıyor.

"Ağlama. Kahretsin, seni ağlarken görmekten hep nefret etmişimdir," diye mırıldanıyor saçlarımı okşayarak.

Yüzümü omzuna gömdüm ve boğuk bir sesle "Özür dilerim." dedim.

Cevap vermiyor ama yutkunduğunu duyuyorum. Başka bir el sırtımı okşuyor ve Braxton'ın eli olduğunu biliyorum. Hayatımda beni böylesine derinden seven bu kadar çok insan olduğu için inanılmaz minnettarım. Cooper'ın şu anda nasıl olduğunu düşündüğümde içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Yanında onu benim gibi teselli edecek biri var mı? Eğer o da benim gibi acı çekiyorsa ...

"Eve gitmeliyim" dediğimde sesim cızırtılı çıkıyor. "kadar kalabilirsin," diye homurdanıyor Maddox İnatla.

"Biliyorum. Ama o da acı çekiyorsa, yalnız kalmak zorunda olmamalı. Bu hiç adil değil."

Braxton, "Biliyor musun Adalyn, bence Cooper'ın aşık olabileceği en iyi kişi sen olabilirsin," diyor. "Hayatımız boyunca bize baktığı gibi ona da bakacak birini hak ediyor."

İhtiyacım olan tek onay onun sözleri. Kardeşimden uzaklaşıyorum ve ıslak yanaklarımı siliyorum. Dik bir omurgayla, kendimi kaybetmeden önce beni kapıya kadar geçirmelerini rica ediyorum.

"Teşekkür ederim," dedim ikisine de. "Buraya öylece geldiğimi biliyorum ama bunu sizinle konuşmama izin verdiğiniz için minnettarım."

Maddox başını sallıyor ve beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor. "Ne zaman istersen buraya gel. Buradayken seni yeterince göremiyoruz."

"Artık anne baba olmanız benim suçum değil," diye takılıyorum.

Braxton bir kahkaha atar. "Haklısın. Hepsi kardeşinin suçu."

"Şikayet ettiğini duymadım," diye karşılık veriyor Dox. "Aslında, genellikle tam tersini yapıyorsun-"

Burnumu kıvrarak sarılmasından kurtuluyorum. "Bu benim

Yakında görüşeceğiz. Söz veriyorum."

Kardeşim kapıyı açıp beni dışarı çıkarırken sadece gülüyor. "Seni seviyorum, Addie."

Braxton, "Seni seviyoruz," diye düzeltiyor onu.

Verandanın merdivenlerinden inerken gülümseyip el sallıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Cipimin içine girip klimayı açtığımda kendimi biraz daha rahatlamış hissediyorum. Biraz daha emin ve kendinden emin. Evde beni bekleyen engellerin üstesinden gelmeye hazırım.

EVE GELDİĞİMDE IŞIKLAR AÇIKTI. HIÇ ŞAŞIRMADIM. I
bu gece de uyumayacaktı.

Sıcak ve bunaltıcı bir gece, bu da kapıya doğru yürürken kendimi daha da halsiz hissetmeme neden oluyor. Kapı tokmağını çevirdiğimde kilitli olmadığını gördüm ve içeri girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp eve ilk kez bakıyorum ve nefesim kesiliyor, elim ağzıma gidiyor.

Cooper yüzüme doğru dönüp gözlerini kocaman açtığında benim kadar şaşırılmış görünüyor. Elindeki boya rulosu yere çarpıyor, pastel pembe boya muşambanın üzerine ve kanepenin kenarına sıçrıyor.

Televizyonun monte edildiği duvar çıplak, ıslak ve pembe. Bir zamanlar sade bej olan abajurlar şimdi gümüş boncuklu saçaklarla pembe. Antredeki koltuğun üzerine leopar desenli tüylü bir örtü serilmiş ve koridorda gri bir tüylü halı var. Bu bir dekorasyon felaketi - en sevdiğim türden. Odanın diğer ucundaki açılmış kutuları görüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Üstü çıplak, üzerinde sadece bir eşofman var. Ayak parmakları pembe, pantolonun paçalarına uyacak şekilde boyayla beneklenmiş. Bakışlarında görmeyi beklediğim parıltı gitmiş, donuklaşmış. Kalbim ağrımaya başladı.

"Bu gece eve geleceğini düşünmemiştim," diye mırıldanıyor.

"Ben de öyle."

Parmaklarını dağınık saçlarında gezdirerek ihtiyatlı bir şekilde "Neden buradasın?" diye sordu.

"Önce ben sorumu sordum."

İç geçiriyor, odaya bakıyor. Sonunda bana cevap vermesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

"Dün eşyalarını yerleştirmeyi bitirmeye fırsatımız olmadı."

"Peki ya boya? Oturma odasını pembeye boyamak hiç planımızda yoktu."

"Resim bencilce bir karardı. Görünüşe göre konu sen olunca böyle kararlar vermeden duramıyorum."

"Anlamıyorum, Cooper. Lütfen, sadece ortaya çık ve ne düşündüğünü söyle. Kelime oyunları ya da sorularımın etrafında dans etmek yok."

Dudaklarını ıslatıyor ve sertçe başını sallıyor. "Yarın eve gelmeni ve evli olsak da olmasak da seni burada istediğimi görmeni istedim. Benimle birlikte. Pembe duvarlar ve her şey. Sana aşığım ve bunu değiştirecek hiçbir şey olamaz. Gerçeği öğrendiğim anda sana söylemediğim için özür dilerim. Aptalca bir hareketti."

Göğsüm sıkışıyor, her nefes alışımında stres yaşıyorum. İlk içgüdüm ona doğru koşup kollarına atlamak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek. Ama kendimi tutuyorum, bu kadar kolay olmaması gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Ben de seni seviyorum. Bu yüzden tüm bunları benden saklamış olman canımı çok acıtıyor. Gerçekten öylece gideceğimi mi düşündün? Her şeyden sonra?"

Mizahsızca gülüyor. "Korkmuştum, Adalyn. Kahretsin, şu haline bak. Muhteşemsin, komik, cesur, açık sözlü ve gülünç derecede azimli olmandan bahsetmiyorum bile. Daha önce kimsede görmediğim bir şekilde dünyayı avucunun içine almışsın. Ve bir şekilde benimle birlikte oldun. Biri bana bizi bir araya getiren şeyin gerçek olmadığını söyledikten sonra birbirimize seni seviyorum dedik.

Tabii ki bana bağılı olmadığıın için rahatlama ihtimalin olduğunu düşündüm.

"Dün gece sana söyleyecektim. Tüm konuşmamı planlamıştım, son cümleme kadar ne söyleyeceğimi biliyordum. Ama sonra senin gözümün önünde evimi bir yuvaya, bizim yuvamıza dönüştürdüğünü gördüm, bunu yapmak zorunda olduğun için değil, istediğın için yaptın. Ben de kolay yolu seçtim. Yapılacak doğru şey bu değildi ve seni incittiğım için çok üzgünüm. Bunu telafi etmek için her şeyi yaparım, aşkım. Her şeyi." Ağır bir nefesle bitiriyor, bakışlarında ağır bir yıkım var.

Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum, yerdeki kuruyan boyadan gönülsüzce kaçınıyorum. Attığım her adımı izliyor, sanki arkamı dönüp ters yöne gitmemi bekliyormuş gibi. Aklımı okuyabilseydi, bunun benim için mümkün olmayacağını bilirdi.

Avuç içlerimi kalçalarına bastırıp sırtında gezdirdiğım anda rahatlayarak iç geçiriyor. Nasıl hissettiğini çok iyi bildiğım için başımı sallıyorum. Ayrı geçirdiğımız son birkaç saat sanki günler gibi gelmişti ve bu basit dokunuşla içimizde bir şeyler iyileşti.

Başımı arkaya eğip ona baktığımda gözlerini buluyorum ve "Artık sır saklamak yok. Kalmak için buradayım. Evli olmadığımız için elbette üzgünüm ama sen hâlâ benimsin, değil mi? Burası bizim evimiz, birlikte yaşayacağımız hayat. Bana iyi bir sebep vermediğın sürece hiçbir yere gitmiyorum."

Eliyle başımın arkasını kavrarken eğiliyor ve burnunu benimkinin uzunluğu boyunca kaydırıyor. "Asla. Ben seninim. Sen de benimsin. Ve bunların hepsi bizim."

"O zaman bu kadar," diye fısıldıyorum ve sonra onu kendime doğru çekerek dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Bu nazık bir öpücük değil. Eğer seni şimdi öpmezsem ölebilirim türünden bir öpücük. Dudakları benimkilerle aynı şekilde buluştu.

yoğunluğu ve aşağı inip bacaklarımın arasına yerleşmeden önce karnımı dolduran çırpınışlar.

Bir hamlede beni kollarına alıyor, beni evin içinde taşımaya başlarken bacaklarım sıkıca beline dolanıyor. Alt dudağını ısıyorum ve ellerimi çıplak göğsünde gezdirerek teninin sıcaklığının parmak uçlarımı yakmasına izin veriyorum. Konu Cooper olunca açgözlü bir orospu oluyorum. Ona doyamıyorum ve bunun hiç duracağını da sanmıyorum.

Ağzımı boynuna götürerek, kirli derisine yumuşak öpücükler konduruyorum ve ardından gelen yumuşak iniltilerinin beni şehvet sarhoşu bir sarmala sokmasına izin veriyorum. Yatak odasına geçtiğimizde etrafımız karanlığa gömülüyor. Eşofmanının bel bandıyla oynuyorum, çekiştirerek çıkarmaya çalışıyorum, o sırada gülüyor ve beni yatağa bırakıyor. Geriye doğru hareket edip dirseklerimi yastıklarımıza dayadığımda gülümsemem hınzırca.

Dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve pantolonunu çıkarmasını izliyorum, gözleri bakışlarımı tuttuğu yerden hiç ayrılmıyor. Tenim ısınıyor, altımdaki kan bu adamı ne kadar çok istediğim için kaynıyor. Aramız hep böyle. Her şeyi tüketiyor.

Bu sefer benimle dalga geçmiyor. Sanki o da benim kadar çaresiz hissediyor çünkü yatağa tırmanıyor ve tereddüt etmeden bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Bu gece sensiz uyuyabileceğimi sanmıyorum" diye fısıldıyor, boynumdan ve göğsümden aşağıya doğru öpüyor. Bir eliyle vücudumu yumuşatırken, diğer eliyle memelerimi avuçluyor ve yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Sen buraya, benim yanıma aitsin."

Tembelce gülümseyip mırıldanıyorum. "Ne kadar da mağara adamısın, Sparrow. Sırada ne var? Adını derime mi yazacaksın?"

Gözleri ısınıyor ve şalvarla kaplı göğsüme düşüyor. Üzerimden çıkarıp ellerini çıplak göğüslerimin üzerinde gezdirmeden önce göz kırpmaya bile fırsat bulamıyorum, parmakları ona dönük meme uçlarımla oynuyor.

"Bunu ister miydin?" diye soruyor nazlı nazlı.

"Sanırım yapardım."

Neredeyse acıyla inleyerek pantolonumu yırtıyor ve başparmağını bacaklarımın arasındaki ıslak ette gezdiriyor. Dişlerimin arasından tıslayarak dokunuşuna karşılık veriyorum, bacaklarım onun için daha da açılıyor.

"Benim için çok ıslak," diye nefes alıyor iki parmağını içime sokmadan önce. "Çok mükemmel."

Ön sevişmenin o kadar ötesindeyim ki parmaklarımı bileğine doluyor ve neye ihtiyacım olduğunu anladığını umarak çekiştiriyorum. Anladı da. Başını sallayarak parmaklarını serbest bırakmadan önce bir kez kıvrıyor ve uyarılmamı sikinin yaymak için kullanıyor.

"Bu çok ateşli," diye geveledim.

Kendine bakarken kahkahası boğuklaşıyor. "Teşekkürler mi?"

Göz kırparak, "ederim." dedim.

Kendi kendine gülümseyerek başını sallıyor. Bu gülümseme beni . Ben beceriksiz, bazen başa çıkılması zor bir kadını ama nedense içimden bir ses bunların benimle ilgili en sevdiği iki özellik olabileceğini söylüyor.

Ona uzanıyorum ve ellerimi omuzlarına yerleştiriyorum. "Seni seviyorum."

Yüz ifadesi yumuşuyor. Vücudunu üzerime indiriyor, yüzümün her yerini öpüyor, dudaklarımla fazladan zaman geçirdikten sonra kendini hizalıyor ve içime itiyor, beni yavaşça, nazikçe dolduruyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

İlk düzgün vuruşta tırnaklarımı yanlarına ve sırtına geçiriyorum, ardından gelen esnemede nefesim kesiliyor. Alnını benimkine yaklaştırıyor ve dudaklarıma bir nefes üflüyor.

"Hayatımın sonuna kadar seni böyle hissetmek istiyorum."

Dudağımı ısırarak bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve ayak bileklerimi sırtının ortasında çaprazlayarak onu gidebileceği kadar derine çekiyorum.

"Sadece bu şekilde mi?" Nefes nefese sordum.

Bunu düşünmesine bile gerek yok. "Hayır. Mümkün olan her şekilde."

Onay beni mutlulukla dolduruyor. Hem saf mutluluktan hem de beni sıkıca geren artan zevkten patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu ölümcül bir kombinasyon, ama kollarımı açarak kabul ediyorum. Ben şanslı bir kıyım.

Doruk noktam o kadar hızlı yaklaşıyor ki, vücudumun diğer tarafına uzanıp sol elini tutarak ağzıma götürürken kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyorum. Dövme dudaklarıma değiyor, boşalırken onu orada tutuyorum ve yatak odamızı çıgıllıklarımla dolduruyorum.

Bir vuruş sonra içimde donuyor ve ellerimizi ağzımın üzerinde durdukları yerde çevirip parmağımı öperken uzun ve sert bir şekilde inliyor. Çekildiğinde, yanaklarımlı kavradiğında ve ağzımı yumuşak bir öpücükle aldığıında hala onun etrafında titreşiyorum.

Geri çekilip başparmağıyla alt dudağımda iz bırakmadan önce saatlerce terli, tembel bir kucaklaşmada kalıyoruz.

"Seninle evlenmek istiyorum Adalyn," diye itiraf ediyor yumuşak bir nefes vererek.

Kalbim küt küt atıyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bunun bu sefer kesinlikle geri adım atmayacağımız anlamına geldiğini biliyorsun değil mi?"

O Gülüyor, bakış büyüyor ağır ile Mizah.

"Geçen sefer olsa geri almazdım."

"Ben de öyle. Sana milyonlarca kez avukatla uğraşmamamı söylemeye çok yaklaşmışım."

Yüzünü boynuma indirdiğinde sırtıyorum. Gülümsemesi tenimi okşuyor.

"Bu sefer doğru yapacağız" diyor.

"Peki bu tam olarak neyi gerektiriyor?"

Üzerimden yuvarlanarak dirseğıyle kendini yukarı itiyor ve yanağını avucunun içine alıyor. Kaşlarını sallayarak sırtıyor.

"Üzgünüm, aşkım. Bu dudaklar mühürlü."

Yuvarlanıyorum ve kalçalarına sarılıyorum. Avuçlarımı göğsünde düzleştirip başımı eğdiğimde bir kahkaha atıyor.

"Şimdi öyle diyorsun ama ben onları nasıl açacağımı çok iyi biliyorum," diyorum.

Uyluklarından aşağı kayarak hâlâ sert olan aletini avucumun içine aldığımında bir küfür savuruyor. Ona nazikçe pompalarken gözlerinin neredeyse geri döndüğüne yemin edebilirim.

"Beni çıldırtacaksın," diye homurdanıyor. "Yine de beni seveceksin," diye şarkı söylüyorum.

"Aynen öyle. Öleceğim güne kadar."

Ne kadar çılgınca görünse de ona inanıyorum.

40

ADAM

YIRMI DOKUZ YIL ÖNCE

HİÇ BU KADAR MIDEMİN BULANDIĞINI HİSSETMEMİŞTİM. KORKU VE ENDİŞE

Arabamın arka koltuğunu açıp eve gitme telaşıyla düzgünce yerleştirdiğimi umduğum araba koltuğunda oturan çocuğa bakarken kanım buz kesiyor.

Mavi battaniyesini üzerine örtmüş, boynunu korkunç bir açıyla eğmiş uyuyor. Bilinen tüm küfürler bilinçaltımda yuvarlanıyor. Bırakın bebekleri, çocuklar hakkında bile hiçbir şey bilmiyorum.

Acıktı mı? Muhtemelen değil çünkü uyuyor. Acıktıklarında uyanıyorlar mı, yoksa onu sabah mı beslemem gerekiyor? Bütün gece uyuyor mu, yoksa uyanık kalıp ona bakmalı mıyım? Hay sikeyim. Bu gece nerede uyuyacak? Beşiğim yok. Evimdeki tek yatak benimki.

Dudaklarımı bükerek arabanın içine uzanıyorum ve battaniyeyi yavaşça araba koltuğunun kayışlarını açabileceğim kadar indiriyorum. O kadar küçük görünüyor ki ... o kadar kırılabilir ki klipsleri açarken göğsüne neredeyse hiç baskı uygulamıyorum ve kalbim boğazımda, kollarını kayışlardan çekmeye başlıyorum.

Minik pembe ağzından yumuşak bir ses çıkıyor ve uzun kirpikleri kısa bir anlığına titriyor. Göğsüm sıkışıyor. O çok değerli. Ve o benim. Oğlum, Cooper. Pijamalarının üzerinde Monsters Inc. karakterleri var, bu da onu çok daha sevimli gösteriyor. Sakin bir nefes alıyorum ve odaklanıyorum. Bu, o kollarıma yerleşene kadar aldığım son nefes.

Beth'in bana verdiği bebek bezi çantasını ön koltukta durduğu yere bırakıyorum ve kaldırımdan eve doğru çıkmaya başlıyorum. En azından ılık ve sessiz bir gece. Meraklı komşular ya da yoldan geçen meraklılar bize bakmıyor.

Cooper ağır uyuyor gibi görünüyor çünkü yanlışlıkla ön kapının çarpmasına izin verdiğimde bile telaşlanmıyor

arkamdan kapandı. Işıklarla uğraşmıyorum ve doğruca yatak odama gidiyorum. Geç oldu ve yatağa ihtiyacı var.

"Yatma vakti dostum," diye fısıldıyorum ve bir kolumu yorgana uzatıp yorganı geri çekiyorum. Yastıkları yere atarak onu dikkatlice yatağa yatırıyorum ve koltuk altlarına kadar battaniyeyle örtüyorum.

Bu büyük yatak için çok küçük görünüyor ve gece yuvarlanabileceği düşüncesi korku uyandırıyor. Aklımda bu görüntü varken, onu yavaşça yatağın ortasına doğru kaydırıyorum ve ekstra yastıkları yatağın kenarına yığıyorum. Korkunç bir çözüm gibi görünüyor ama bütün gece ona göz kulak olacağımı hatırlatarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yarın ona düzgün bir yatak alacağım.

Tanrım, böyle yeni bir yerde daha önce hiç görmediği biriyle uyanmaktan çok korkacak. Muhtemelen benim şu anda korktuğum kadar. Henüz baba olacağımı hiç düşünmemiştim, hele de varlığından bile haberdar olmadığım bir oğlum olacağını. Ama bu çok tuhaf bir şey çünkü onun benim olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yok. Onu kadar tanıyorum. O benim oğlum ve ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim olmasa da, onun için doğru olanı yapacağıma eminim. Ona en iyi hayatı vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Dağınık kahverengi buklelerini alnından silerken parmaklarım titriyor ve tanımadığım bir hisle ona bakıyorum. Sevgi ve ilginin ötesinde bir şey. Hem iyileştirici hem de korkutucu bir şey.

Alnına bir öpücük kondurup fısıldıyorum, "Artık sen ve ben varız, Coop. Ben senin babanım ve gelmiş geçmiş en iyi baba yemin ederim."



AVA, MEVCUT

"Şu anda ne düşünüyorsun? Az önce suratını astın," diyor Ava kafenin karşısından.

Scarlett ve Oakley'nin deyimiyle haftalık dedikodu seansımız için Starbucks'tayız. Sanırım onları hiç davet etmememizi kıskanıyorlar, ama bu ne burada ne de orada.

"Asık suratlı bir köpek yavrusu bakışım yok."

Kekinden bir parça koparıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Evet, öyle."

"Kara kara düşünürüm. Somurtmam."

"Benimle tartışma. Çık dışarı. Ne oldu?"

"Cooper'ı evinize ilk getirdiğim zamanı hatırlıyor musunuz?" Limonlu çay bardağımın kenarına vurarak soruyorum.

"Evet. Böyle bir şoku unutmak zordur."

"O gün ne düşündüğünü bana hiç söylemedin. Bunu yapabileceğimi düşündün mü? Onu tek başıma büyütebileceğimi?"

Kaşlarını çatıyor, sandalyesinde öne doğru oturuyor. "Bu gerçek bir soru mu? Çünkü senden hiç şüphe etmedim. Bir kez bile. Oğlunu hiç düşünmeden yanına aldın ve ona çok iyi bir hayat sunmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Hayatında senin de benim de sahip olduğumuzdan daha fazla sevgiyle büyüdü. Hem de fazlasıyla. Geçmiş hakkında ne düşünüyorsun?"

"Teşekkürler Ava. Bence bu sadece Adalyn'le olan ilişkisinin gerçekliği. Otuz yaşında olabilir ama o benim oğlum. Onu bu kadar büyümüş görmek garip. Sanırım hayatının bu yeni dönemine iyi bir eş ve baba olmanın ne demek olduğunu bilerek girdiğinden emin olmak istiyorum. Ona böyle bir örnek bırakmak istiyorum."

Gülümsemesi yumuşak ve anlayışlı. "Bu örneği onun için bıraktın. Oakley ya da benim, kızımızla gerçekten evlenmesi için ona onay vermemiz mümkün değildi."

onun ne kadar harika bir adam olduğunu bilmeseydik bu kadar zaman geçmezdi."

"Sana şimdiden sordu mu?" Gurur içimde canlanıyor. "Bu sabah. Adalyn'i nasıl ikna etti bilmiyorum.

Dün olanlardan sonra onun yanından ayrıldı ama onu ön verandamızda buldum, altına işeyecek gibi görünüyordu."

"İşte benim oğlum."

"Düğünü planlamak için çok heyecanlıyım. Sence büyük mü yoksa küçük mü bir düğün yapacaklar? Bencilce, Maddox ve Braxton'ınki küçük olduğu için büyük olmasını umuyorum ama seçici değilim."

Çayımın bir yudum aldıktan sonra, "Bence onları daha büyük bir şeye zorlayabiliriz. Cooper Addie'yle her yerde evlenir, yeter ki iş bittikten sonra ona karım diyebilsin. Sanırım bu kızınıza bağlı."

"Çok dedikoducuyuz," diye kıkırdıyor, çayını içerken.

"Dedikoducu muyuz yoksa sadece çocuklarımızın hayatlarına fazla mı karışıyoruz?"

"Biri diğerinden gerçekten daha mı iyi?" Gülüyorum. "Hayır, sanırım değil."

"Oh iyi. En iyi arkadaşımın oğlunun kızıyla evlenmeye ve bizi bir aile yapmaya karar vermesi her gün olan bir şey değil. Karıştığım için özür dilemeyi reddediyorum."

"Güçlü bir savunma yapıyorsunuz. Sanırım söylediğin her kelimeye katılıyorum. Özür dilemeyen dedikoducular olmanın şerefine," diye şarkı söyleyerek kupamı havaya kaldırıyorum.

Sırıtarak kupalarımızı birbirine tokuşturuyor. "Şerefe."



İkinci oğlum eve geleli aylar oldu ve şimdi evde olduğu için, birkaç gün içinde onu tekrar bırakmak için mücadele edeceğimi biliyorum. Oğlumu kucağıma aldığım an gözlerim doluyor.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Ben omzunda usulca ağlarken o da bana sarılıyor.

Noah hiçbir zaman pek çok insana karşı sevecen olmadı ama ben seçilmiş kişilerden biri olduğum için minnettarım. Öyle olmasaydım bununla başa çıkamazdım.

"Ne zaman döndün?" Soruyorum ama kelimeler gömleğinin içinde kayboluyor.

Cevap vermeyince Tinsley onun yerine "Daha bu sabah," diye yanıtlıyor.

Sessizliği alışılmadık değil, ama bu anı geri çekilip yanaklarımı silmek için seçiyorum. Omzumun üzerinden Oakley'e dik dik baktığını gördüğümde, birkaç saniye öncesinden tamamen farklı bir nedenle ağlamak istiyorum.

Tinsley'e bir gülümseme veriyorum ve elini tutup sıkıyorum. "Annenle baban nasıl?"

Gümüş gözleri, kişiliğine mükemmel bir şekilde uyan kolay bir mutlulukla parlıyor. Daha küçük bir kızken bile her zaman çok tatlı bir kız olmuştur. Onu her zaman Noah'ın karanlığına karşı aydınlık olarak gördüm.

"İyiler. Meşguller. Yeni spor salonu birkaç ay içinde açılıyor, bu yüzden babam neredeyse yedi gün yirmi dört saat orada. Annem de kardeşimin beyzbol maçlarına ve bağış toplama etkinliklerine yetişmeye çalışıyor."

"Oh, spor hakkında her şeyi ve plan yapmanın ne kadar yorucu olabileceğini biliyoruz. Bu hafta onu aramam gerekecek," diyorum.

"Bu hoşuna giderdi."

"Söylentilere göre Noah'ı da mı eğitiyormuşsun?" Oakley soruyor. Tiny ile konuştuğum süre içinde yavaşça yanıma geldi ve kolunu sırtıma doladı.

"Üzüm bağı mı Addie?" Noah'ya doğru uzanıp şişkin pazılarından birine hafifçe vurmadan önce usulca gülüyor. Adam her zamanki gibi dikkatle ona bakıyor. "Ama evet. O benim en iyi müşterilerimden biri."

Oakley, Noah'ya "Ona ödeme yapsan iyi olur," der.

Dirseğimi kocamın yanına hafifçe vuruyorum. "Tiny'nin ona ödeme yapmasını istediğinden şüpheliyim."

"Yapmıyorum!" diye atıldı. "Deniyor ama."

Noah'nın gözlerinin kenarları geriliyor, belli ki onun yardımına koşmak zorunda kalmasından hoşlanmıyor. Noah ve Oakley arasında her zaman patlak veren kaçınılmaz tartışmaya kendimi hazırlamak için zar zor zamanım oluyor.

"Ona ödeme yapmamın ne önemi var? Gerçekten düşündüğün kadar parasız ve başarısız olup olmadığımı mı anlamaya çalışıyorsun?"

Oakley'nin kolu gerildi. Kaşlarımı çattım. "Başarısız olduğunu düşünmüyoruz tatlım."

"Senin yok. Babamın var." Sakin ama ağır bir suçlama. Ve bu kalbimi kırıyor.

"Başarısız olduğunu düşünmüyorum. Bence yeteneğinizi ve dolayısıyla hayatınızı boşa harcıyorsunuz," diyor Oakley, fazlasıyla dürüst bir şekilde.

Tinsley sakinleştirici ama aynı zamanda koruyucu bir hareketle elini Noah'nın omzuna koyuyor. Yanağının iç tarafını çiğniyor ve bunun Noah'ya vazgeçmesini söylemekten kendini alıkoymak için mi yoksa onu tekrar savunmak için mi olduğundan emin değilim. Oakley'e bakarken gözlerindeki hafif öfke parıltısına bakılırsa, muhtemelen ikincisi.

İşler istediği gibi sarpa sarmadan önce devreye giriyorum. "Şu anda bu konu hakkında konuşmasak nasıl olur? Daha yeni geldin tatlım. Seni o kadar çok özledim ki, Noah sayacıma yeniden doldurmak için iki gün boyunca seninle vakit geçirmem gerekebilir."

Sertçe başını sallıyor.

"Bence bu harika bir fikir. Addie kızımı çok özlüyorum ve onu bir an önce ziyaret etmem gerekiyor," diye ekliyor Tiny.

"Doğru, o ve Cooper bir araya gelmeden önce birbirinizi hiç görmemiştiniz. Oh, sizi bir ziyafet bekliyor," diye haykırıyorum sırtarak.

Oakley kıkırdıyor ve başımın üstünü öpüyor. "İşte başlıyoruz." Gözlerimi deviriyorum.

"Muhtemelen çok heyecanlıyım. İlk başta evli olduklarını düşündüklerini öğrendiğimde neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Bu sefer gerçekten evlendiklerinde bana merhamet edin."

"Eğer. Ne zaman değil, Tiny," diye homurdanıyor Noah.

Ona kaşlarını çatıyor. "Hayır, bu bir zaman. Senin fikrin şu anda önemsiz."

Noah'nın yüzünde şimdiye kadar gördüğüm mizaha en yakın ifade ona yaklaşırken beliriyor.

"Peki Maddox Cooper'ı yumrukladı mı?" Noah açık açık sorar.

I ısırk geri a Gülümse. "Evet. Orada olacak olmak Hayır daha fazla yumruk."

"Utanç."

"Noah," diye ciyaklıyor Tiny gülerek. "Şimdi korumacı bir ağabey gibi davranma. Sana Cooper'la konuşmak için eve uçup uçmayacağını sordum, sen de hayır dedin. Kardeşini alt etme şansını haklı olarak kaybettin."

"Maddox onu ağlattı mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, ağlatmadı."

"Yapardım."

"Merhamet edin," diye nefes alıyorum. "Her şey ikiniz arasında bir rekabet değil."

"Evet, doğru," diyor Tiny gülerek.

En azından iki oğlum iyi geçiniyor. Bu alternatiften daha iyi, bu yüzden her şey için rekabet etmek şimdilik işe yarıyorsa, sanırım şikayet edemem.

Bırakın şehri, tüm ailenin aynı ilde olması bile sık rastlanan bir durum değil, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapacağım. Adalyn ve Cooper'la başlayıp, yaklaşan düğünden umutluyum.

EPILOG

ADALYN

"NEREYE GİTTİĞİMİZİ SÖYLEYECEK MİSİN?" DIYE SORDUM.

Cooper bizi şehirden çıkarırken eli kalçamda sıcacık. Güzel bir gün ve açılır tavan açık, ılık rüzgarın saçlarımı savurmasına izin veriyor.

"Hala mı?"

"Ailemin evine giden sapağın yaklaştığını biliyorum."

"Öyle."

"Yani, oraya mı gidiyoruz? Bunu bana söyleyebilirdin."

"Seni biraz kıvrandırmayı tercih ederim." Elini içeriye doğru hareket ettiriyor ve iç uyluğumu sıkıyor.

Pencereden dışarı sırtıyorum. "Oh, biliyorum. Beni yalvartmaktan hoşlandığına ."

"Sanırım Adalyn'e karşı bir zaafım var."

Kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Ah.

Çok tatlıydı."

"Bu doğru. Sen beni onlarla tanıştıran kadar ilgileneceğimi hiç düşünmediğim milyonlarca şey var."

"Gibi mi?"

"Kendimi hiçbir zaman teşhirci biri olarak görmedim ama seninleyken çoğu zaman kendime engel olamıyorum."

"Ufkunu genişletme konusunda sana hizmet etmekten mutluluk duyarım, Serçe," diye ilan ediyorum.

"Hayatımın geri kalanında benim için aklınızda ne var diye endişelenmeli miyim?"

Birlikte bir gelecek vaat ettiğinde kalbim çarpıyor. Geçen hafta bunun gibi şeyleri milyonlarca kez söyledi, ama bana sonsuza kadar söz verdiğini milyonlarca kez daha duyabilirdim ve bu asla yeterli olmazdı.

"Biraz, ama bunu eğlenceli kılan da bu," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor, usulca gülümsüyor. Jeep'im arkamızdaki taşları ve tozu tekmeleyerek arka yolda ilerlerken aramızda rahat bir sessizlik oluşuyor. On dakika daha sürdükten sonra ailemin arazisinin önündeki metal kapı beliriyor. Çoktan açılmıştı ve biz de kapıdan geçip dolambaçlı araba yolundan yukarı çıktık.

Evin önündeki araba sayısı şaşırtıcı, ama olağandışı olduğu için değil. Sadece bugün bu kadar çok insanın burada olmasını beklemiyordum. Söz konusu ailem olduğunda, dolu bir garaj yolu bir sürü eğlence ve çılgınlık demektir.

"Birinin doğum gününü mü unuttum?" Amcam Tyler'ın cipi ile babamın kamyonetinin arasına park ettiğinde soruyorum.

Aracı kapatarak başını sallıyor. "Doğum günü yok, aşkım."

"Yani ..." Soru soran bir kaşımı kaldırıyorum.

"Soru sormayı bırakıp içeri girdiğinizde göreceksiniz."

"Bu benim için bir sürpriz mi? Çünkü eğer değilse, yalan söylemeyeceğim, biraz dalga geçilmiş hissedeceğim," diyorum ve dışarı çıkıp onunla buluşmak için kaputun etrafında dönüyorum.

Bir kolunu belime doluyor ve eve doğru ilerlerken beni kendine yaklaştırıyor. Ilık esinti eteğimin kumaşını hışırdatarak ayak bileklerimin üzerinde salınmasına neden oluyor. Umarım aşırı giyinmemişimdir ama Cooper bunu benim için kendisi seçti. Eşleşen beyaz rujlu bir etek ve kırpılmış bir atlet takımını seçmesini beklemiyordum, ama en sevdiğim kıyafetlerden biri, bu yüzden benden şikayet gelmedi.

Verandaya vardığımızda ön kapı çoktan açılmıştı ve babam bizi bekliyordu. Ona gülümsüyorum ve hemen yanağından öpüyorum.

"Hey, baba. Böyle özel bir karşılama için kendimi çok özel hissediyorum ama kendi başımıza da girebiliriz." Gülüyorum.

"Biliyorum, tatlım. İçeri gel." Kenara çekildi, Cooper ve ben de onu içeri kadar takip ettik.

İçerideki sessizlik her türlü şüphe uyandırıcı. Kafam karışmış bir halde boş ana odaya bakıyorum. "Neden bu kadar sessiz? Herkesin burada olduğunu biliyorum."

"Arka bahçedeler," diye cevaplıyor babam. Cooper'ın parmakları omurgamda geziniyor.

"Tiny ve Noah hâlâ burada mı?"

Babam başını sallar.

"Buradalar."

"Jamieson ve Oliver?" Kuzenlerimi görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Çok fazla soru var," diye mırıldanıyor Cooper kulağıma, sözcükler sadece benim için. "Sabırlı ol, Adalyn."

"Teyzen ve amcanla birlikte geldiler," diye cevaplıyor babam. "Ooh, bu çok heyecan verici. Bana araba mı aldınız?"

Yoksa biri mi öldü?" Dişlerimin arasından hava emiyorum.

"Söyle bana biri ölmedi."

Babam bir kahkaha atar. "Kimse

ölmedi." Derin bir nefes alıyorum.

"Güzel. Tamam."

Mutfağın yakınında duruyoruz ve arkamdaki ısı eksikliği Cooper'ı aramak için dönmeme neden oluyor, ancak onu göremiyorum. Tekrar öne döndüğümde babamın yüzündeki ifadeyi daha önce sadece bir kez görmüştüm; Maddox'un düğününde Braxton'ı koridordan geçirip ağabeyime teslim ederken.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Göğsüm daralarak soruyorum.

Gülümsemesi çok yumuşak, çok sıcak. Ailemi aramak için etrafıma bakıyorum ama hâlâ sadece biz varız. Babam ellerimi tutuyor ve aramızda tutuyor. Avuçları terliyor ve eminim benimkiler de terliyor.

"Doğduğun gün kamyonumu bir yangın musluğuna sürdüğümü biliyor muydun?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Kıkırdıyorum. "Ne? Hayır."

"Yaptım. Antrenmanın ortasındaiken o zamanki koçum beni kenara çekti ve annenin doğum sancısı çektiğini söyledi.

Bunu daha önce iki kez yaşadıktan sonra daha sakın olacağımı düşünebilirsiniz, ancak bu hissettiklerimden daha fazlası olamazdı. Sen bu dünyaya çok önce ailemiz için her şeyi değiştireceğini biliyordum. Senin cesaretine ve tavrına ihtiyacımız vardı. Güneş ışığına ve bu dünyanın dışında bir mizaha. O gün heyecandan ve korkudan kendimi kaybettim ve kamyonumu bir yangın musluğuna sürdüm. "Şimdi biliyorum

ki o gün hissettiklerim, hayatımın geri kalanında her gün hissedeceklerimin sadece bir ön göstergesiydi. Sen benim bebeğimsin. Benim risk alanım ve dünyayı değiştirenim.

Seninle, bugüne kadar yaptıklarınla ve daha yapacaklarınla inanılmaz derecede gurur duyuyorum. Evleneceğin düşüncesi beni hep korkutmuştur. Sen bu dünyanın sunabileceği en iyi şeyi hak ediyorsun ve bence Cooper ile bunu buldun. Eğer kabul ediyorsan, beni arka bahçeye kadar takip et. Kabul etmiyorsan, söyle.

buradan kaçıp gitmene yardım edeceğim."

Ellerini çok sıkı sıkıyorum. Babam duygusal bir adamdır ama bunları bana daha önce hiç anlatmamıştı. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında birikiyor, sonra onları silerek uzaklaştırıyorum.

"Seni seviyorum baba," diye mırıldanıyorum.

Beni kendine doğru çekti ve güçlü, güvenli bir sarılmayla sardı. Gençken zihnimi sakinleştiren türden bir sarılma. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

"Kaçak gelin mi dedin?" Sert bir kahkahayla soruyorum. Nazikçe yanağımdaki bir damla yaş siliyor ve başını sallıyor. "Evet."

O zaman her şey kafamda canlandı. Evde insan olmaması ama önemli sayı araç üzerinde

araba yolu. Cooper'ın kayboluşu. Babamın konuşması. Bu lanet kıyafet.

"Sizi bir düğünle şaşırtacağından emin olacak kadar iyi tanıyan çok fazla insan yok" diye ekliyor.

"Hayır, ."

"Yani, seni oraya kadar yürütüyor muyum, yoksa koşmana yardım mı ediyorum?"

Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en kolay seçim.

Saçımı düzeltme ve gözlerimi kurulama gösterisi yapıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok güzel, Adalyn."

"O zaman, mı?" Soruyorum. Dirseğini uzattı ve ben de o.

Evin geri kalanına doğru yürüdük ve sonra babam arka sürgülü kapıyı açıyor. Yumuşak bir müzik bize doğru sürükleniyor ve burnuma çiçek kokuları doluyor. Dışarı çıkarken, inanamayarak gülüyorum.

Burası pembe hibiskus cenneti. Her yerdeler. Sepetlerde, buketlerde, Cooper'ın altında durduğu abartılı bir düğün kemeri boyunca örülmüş, beni öyle sevgi dolu bir ifadeyle izliyor ki kalbimin hala onun ağırlığı altında olduğunu hissediyorum. Ağzının kenarı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor, yüzünde hayranlık ifadesi belirliyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Babam elini benimkinin üzerine koyuyor ve öyle bir yutkunuyor ki sesini duyuyorum. "Bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun."

"Daha fazlasını istemiyorum." İsteyebileceğim her şeye zaten sahibim.

Ön koridorun sonundan gelen bir ses gözlerimi Cooper'dan ayırıyor. Annem, ağlarken burnuna bir mendil tutuyor. Adam onun bir yanında, diğer yanında da boş bir koltuk var. Annemin sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadığında minnettar oluyorum.

Beth, Scarlett'in karşı tarafında, oğluna doğru yürümemi izlerken yüzünde benzer bir duygusal ifade var. Başını salladığında neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlayacaktım.

Bana hafifçe baktı, benim için bu kadar önemli olabileceğini bilmediğim bir onay.

Koridorun karşısında ailemin geri kalanı oturuyor. Maddox, Braxton ve Liam. Jamieson, Oliver ve aileleri Tyler ve Gracie. Tinsley ve Noah ve hatta Tinsley'nin ebeveynleri Braden ve Sierra. Ivy elini havaya kaldırıp Braxton'ın yanındaki yerinden heyecanla el sallıyor ve ben de kıkırdıyorum, davet edilmesine şaşırıyorum.

Sevdiğim herkes burada. Küçük, şirin ve samimi. İsteyebileceğim her şey var, hepsi de hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlandığım adam tarafından planlandı.

Babam yanağımı öpüp beni Cooper'a teslim ettiğinde nefes alamayacak gibi hissediyorum. Göğsümde çok fazla sevgi var. Çok fazla mutluluk.

Bakan nazik bir ifadeyle gülümseyerek bizi izliyor ama Cooper "Siz bir vizyonsunuz" diye fısıldadığında arka planda kayboluyor.

"Dolabımın derinliklerine inip bana bir kıyafet bulman için önemli bir şeyler olması gerektiğini biliyordum."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. Çok parlak. "Bugün bununla bir risk aldım ama bunun ilişkimizin temasına uygun olduğunu düşündüm. Seni sevmek şimdiye kadar aldığım en büyük riskti. Eğer ödülü sen olsaydın bunu tekrar tekrar alırdım."

Sulu bir kahkaha atıyorum ve alnımı bir anlığına göğsüne yaslıyorum. "Çok şiirselsin. Kahretsin, zaten çok fazla ağladım ve gelinin tören başlamadan önce ağlamaması gerektiğinden eminim." "Bu kadın ne isterse yapabilir. Bu
senin

düğün."

Tekrar ona bakarak, "Bizim düğünümüz. Gerçek düğünümüz. Tanrım, kulağa hoş geliyor."

Parmak eklemeni elmacık kemiğimin üzerinde kaydırıyor. "Neyin sesini seviyorum biliyor musun?"

"Ne?"

Yaklaşıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Bayan Adalyn White."

Kıkırdarken yanaklarım kızarıyor ve hevesle başımı sallayarak bakanı selamlıyorum. "O zaman törene devam edelim, olur mu? Almam gereken bir soyadım var."

Ve yirmi dakika sonra, sevdiklerimiz avluyu tezahürat ve tebriklerle doldururken kocamın beni koridordan aşağı taşımaya izin vermeden önce bu soyadını gururla alıyorum.

Bugün aşk hikayemizin bir sonraki bölümü. Ve eğer ilki, geri kalanının nasıl olacağına dair bir ipucuysa . . . Ömür boyu sürececek bir mutluluğun içindeyim.

SON

BONUS BÖLÜM

KOOPER

BİRKAÇ AY SONRA

Ön kapının çalgınca çalınması üzerine hem karım hem de ben koltuktan fırlayıp gürültüye doğru koşmaya başladık. Adalyn'i arkamda tutmaya çalışıyorum ama dudaklarını sinirli bir şekilde bükerek beni itiyor.

Kapı çalınmaya devam eder ve Adalyn bağırır, "!"
Memelerini sakınleştir!"

Hayal kırıklığına rağmen onu kenara çekip kapıyı açarken küçük bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Şiddetli bir yağmur yağıyor ve gök gürültüsü ıslak sokaklarda gümbürdüyor. Ön verandamızda sırlıklam olmuş Tinsley'nin görüntüsüne iki kez göz kırpiyorum.

Neredeyse titriyor, ama neden, emin değilim. Korku mu, öfke mi? Gerçi onun bir şeyden gerçekten korktuğunu gördüğümü hiç sanmıyorum. Bu konuda Adalyn'e çok benziyor.

"Ne oldu?" Addie soluk soluğa, arkadaşını içeri çağırmak için çabalıyor. "Sırlıklam olmuşsun."

"Bunu fark ettim," diye yanıtlıyor Tiny. Titriyor.

Adalyn kolunu Tiny'nin sırtına doluyor ve onu evin içinde yatak odamıza doğru koşturuyor. Kapıyı kapatıyorum ve sessizce iki kadını takip ediyorum.

"Ne oldu?" Addie sorar.

Banyo dolabından kalın bir havlu alıp Tinsley'e uzatıyorum. Bana küçük, minnettar bir gülümseme veriyor ve sonra Adalyn'in onu yatak odasına taşımasına izin veriyor.

Yatağın kenarına oturur ve sırlıklam olmuş saçlarını kurulamaya başlar. Üst yarısına yapışan atletinin yakasından renkli mürekkepler görünüyor. Bacakları, dizlerinden başlayıp yukarıya doğru uzanan karmaşık renkli desenleri açıkta bırakan ve çoktan kalçalarına kadar inmiş olan minik şort dışında çıplak. giydiği her şey dar ve rahatsız görünüyor, ve ben

Yağmurun pek faydası olmadı. Buraya gelmeden önce egzersiz yapıyor olmalı.

Sözleri o kadar hızlı, o kadar karmakarışık ki anlamakta güçlük çekiyorum. "Noah'nın beni bu işin peşini bırakmaya ikna etmesine fırsat kalmadan gelmeliydim. Bana ne yapacağımı söylemen gerek, Addie."

"Neyle?" Adalyn onun önünde çömelerek temkinli bir şekilde soruyor.

Tiny nefes verir. "Onunla ilgilenen bir yapımcı var. Gerçek zamanlı bir yapımcı ve Noah onu geri çevirmek istiyor."

Dişlerimin arasından hava emiyorum ama iki kız birbirlerine o kadar odaklanmışlar ki bana hiç dikkat etmiyorlar. Sanki duvardaki bir sinek gibiyim. Braxton çok kıskanırdı.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Addie sırtarak ciyaklar.

"Evet! Hayallerini gerçeğe dönüştürmek gibi." "Lütfen bana söyle o inatçı pislik aslında değil Reggie'yi geri çevirmeyi düşünüyorum."

Tinsley duraklamadan önce başını sallıyor, gözlerinde farkındalık parlıyor. "Yapımcının adını nereden biliyorsun?"

Adalyn dudaklarını yalayıp omuz silkiyor ama yanlışlıkla ağıza çıkardığı şeyi geri alamıyor.

"Şanslı tahmin mi?"

"O ne yaptı?" Tinsley şimdi bana bakıyor.

Yutkunuyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yardım için karıma baktığımda, onu yanağının iç kısmını gergin bir şekilde çiğnerken buluyorum.

"Bence Noah'nın onu reddedip reddetmediğine odaklanmalıyız," diyorum.

Tinsley gözlerini yavaşça Adalyn'e çevirmeden önce bana diyor. "Dökül bakalım. Bu olayla bir ilgin var mı? Onunla henüz yüz yüze görüşmedi ama bu işle bir ilgin varsa kesinlikle hayır diyecektir Addie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Adalyn sinirli bir kahkaha atar. "Elbette bunu biliyorum. Neden hiçbir şey söylemediğimi sanıyorsun? Ama hadi ama. Noah'nın bunu asla kendi başına yapmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun ve eğer öyle olsaydı bu onun yeteneklerinin tamamen boşa harcanması olurdu. Birkaç bağlantıyı kullanmaktan ve Reggie'nin Noah'ın müziğini dinlemesine izin vermekten başka bir şey yapmadım. Ona Noah'a bir şey teklif etmesini söylemedim. Bunu kendi başına yaptı."

Ayağa kalkıyor ve saçlarını omzunun üzerinden çekiyor. Kaşlarını çatığında içim daralıyor.

"Reggie'nin teklifini kabul etmesi için onu ikna etmelisin Tiny. Dinleyeceği tek kişi sensin. Bu onun kariyerini değiştirebilir," diye yumuşakça ekliyor.

Tinsley sıkıntılı bir nefes veriyor. Şu anda kafasının içinde devam eden çekişme oyununu görebiliyorum ve ne onu ne de bu durumu kıskanıyorum. Adalyn bir şeyi kafasına koyduğunda, onu değiştirme şansı yoktur, bu yüzden birkaç gün önce planını hazırladığında denemeye zahmet etmedim. O bunları en saf niyetlerle yapıyor ve ben de kocası ve ortağı olarak böyle her durumda onun yanında olacağıma yemin ettim.

Ellerini kalçalarına koyar ve en iyi arkadaşına bakar. "Ona tüm bunların benim yüzümden olduğunu söyleyebilirsin. Ama en azından Reggie ile görüşmesini sağlamaya çalış. Eğer bundan sonra hayır derse, bu işin peşini bırakırım."

Tiny bunu düşünerek dudaklarını yuvarlar. "Onu yapımcıyla görüştürmeye çalışacağım. Haklısın, bu onun için hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim ve bunu hak ediyor. Her zaman bir gün sahneye çıkıp, müziğini takdir etmeyen birkaç kuduz sarhoştan daha fazlasının karşısına çıkacağını düşünmüşümdür. Bunu onun için en az sizin kadar istiyorum."

Adalyn'in rahatladığı çok açık. Omuzları düşüyor, şiddetli bir nefes vınlayarak dışarı çıkıyor. "Teşekkür ederim."

"Bana bu planından bahsetmeliydin," diye mırıldanıyor Tiny.

"Bana bunu yapmamamı söyler miydin?"

"Muhtemelen. Dinler miydin?" Addie
kahkahalara boğulur. "Hayır."

"Aynen öyle. O yüzden bir dahaki sefere bana haber ver,"
diye yalvarıyor Tiny.

"Anlaştık."

Aramızdaki boşlukla işim bittiğinde karımın arkasına geçip
dirseklerini kavrayarak onu göğsüme yaslıyorum. Tutuşumla
rahatlıyor ve ben de bir gülümsemeye karşı koyuyorum.

"Ve sen, Cooper. Ona fırsat vermemen gerekiyor," diye
azarlıyor Tinsley beni.

Özür dilermiş gibi görünme zahmetine girmeden
sırıttıyorum. "Ne yapmamı istiyorsun? O benim karım."

Addie uyanıyor ve tekrar bana sarılıyor. "Aynen öyle.
Şimdi, büyük bir ıslak leke bırakmadan önce yatağımdan çık,
seni ıslak köpek."

"Belki de yastığını biraz sallamak istiyorum." "Dene
bakalım. Bakalım kıcını geri atmam ne kadar sürecek?
verandaya," diye şarkı söylüyor Addie.

Başının yanından öpüyorum ve ikisine gülüyorum.
Hayatlarımızda ve ailelerimizde değişen her şeye rağmen, bu
ikisi arasındaki dostluk asla değişmeyecek. Yakında
gerçekleşecek her şeyde Adalyn'in yanında olduğum için
mutluyum.

ONUN EN BÜYÜK ILHAM PERİSİ

En Büyük Aşk serisinin üçüncü kitabı 2023'ün sonunda geliyor ve önsözünü bir sonraki sayfaya ekledim.

Noah ve Tinsley'nin hikâyesi kariyerimde şimdiye kadar yazdıklarına hiç benzemiyor. Hikâyeleri karanlık tarafta olduğu için birkaç tetikleyici olacak. Noah benim tipik kahramanım değil, umarım bu serinin şimdiye kadarki seyri sırasında bunu anlamışsınızdır.

Noah en saf haliyle bir anti-kahraman. Eylemleri zaman zaman bencil, sert ve sınırdan affedilemez olabiliyor. Bir sonraki kitabı okumadan önce herkesin bunun farkında olmasını istiyorum, çünkü bu, kariyerimde şimdiye kadar yaptığım tüm çalışmalardan çok farklı bir hikaye.

Bu tür hikayelerle ilgilenmeyenler için, lütfen kesinlikle anladığımı bilin. Dördüncü kitap 2024'ün başlarında gelecek ve Bateman çocuklarının ilkinin bekar bir anne, savaşçı romantizmi ile hafif ve neşeli çalışmalarına geri dönecek.

Teşekkür . Noah'ın önsözü bir fiske uzakta. xx

PROLOGUE

NOAH

ON YAŞIMDAYKEN BABAM BENİ BİR TERAPİSTE GÖTÜRDÜ.

Bunun farklı olduğum için olduğunu söyledi. Anlaşılması zor biriymişim. O ve annem bana nasıl ulaşacaklarını bilmiyorlarmış.

Yalan söylediğini biliyordum.

Ailem beni bir terapistle götürdü çünkü benden korkuyorlardı. Benden korkuyorlardı çünkü beni anlamıyorlardı.

Hiçbir zaman abim ya da ablam gibi olmadım. Bende bir sorun var. Derinlerde, ruhumun gölgeli yarıklarının derinliklerinde. Işık olması gereken yerde karanlık var; kocaman, siyah bir boşluk çukuru.

Önünde parlak bir gelecek olan, müzikal açıdan yetenekli bir gencin gözlerinde bulunması gereken ışıltıdan neden yoksun olduğumu hiçbir zaman anlamadılar ve açıklamaya çalıştığım da bana inanmadılar.

Bunu beynimi kemiren bir hastalığa bağladılar ama yanıldılar.

Bende ışık yoktu çünkü ışığı ona ben vermiştim. Altın kızımın göz göze geldiğim an kendimi parçaladım ve ailemi korkutan o ürkütücü karanlıktan başka bir şey kalmayana kadar ona benden parça parça verdim.

Yumruklarımı sardığımı hayal ettiğim parlak kahverengi saçlı ve dudaklarımın ve parmak uçlarımın şeklini morluklarla süslemek istediğim soluk, lekesiz tenli kız yüzünden.

Sadece onun varlığı fikri bile göğsümde bir kickdrum gibi atan kömürleşmiş, kanlı organın sahibi. Tinsley Lowry benim saplantım. Hâlâ burada olmamın, bana neşe ne de tatmin veren bir hayat yaşamamın sebebi.

O mutluluğın kişileşmiş hali. Bu dünyada her şey çok güzel.

O benim.

Ve bunca yıldan sonra, bunun ne anlama geldiğini öğrenmesinin zamanı geldi.

Şimdi ön sipariş verin

AYRICA HANNAH COWAN TARAFINDAN

Onun En Büyük Macerası'nı okuduğunuz için teşekkürler! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

Bu ikinci nesil serinin bitmesine daha çok var!

En Büyük Hatası - Maddox ve Braxton [Şimdi Oku](#)

En Büyük Macerası - Adalyn ve Cooper

En Büyük İlham Perisi - Noah ve Tinsley [n Sipariş](#)

Kitap 4 - Oliver Bateman ve ? (TBA)

Kitap 5 - Jamieson Bateman ve ? (TBA)

Tüm yayınlarımdan web siteme göz atın! www.hannahcowanauthor.com haberdar olmak için

Bu dünyadaki tüm orijinal aşk hikayelerini okumadıysanız, şimdi bunu yapmanın tam zamanı!

Lucky Hit - Oakley ve Ava

Dönemler Arasında (Novella ve BH prequel)

Mutlu Kanca - Tyler ve Gracie **Oyuncuyu**

Arzulamak - Braden ve Sierra #1 **Oyuncuyu**

Evcilleştirmek - Braden ve Sierra #2

Vital Blindside - Adam ve Scarlett

TEŞEKKÜRLER

Yalan söylemeyeceğim; Cooper ve Adalyn benim için çok zordu. Tamamladığım her kitapla birlikte, mükemmel bir şey yaratma baskısı artıyor. Beni her gün motive eden insanlarla dolu bir destek sistemine sahip olduğum için çok şanslıyım. Onlar olmasaydı, bu romanın başında karşılaştığım kamburu atlatabilir miydim bilmiyorum.

Alfa okuyucularıma, daha doğrusu en iyi arkadaşlarıma, sizler benim kalbim ve ruhumsunuz. Sizler benim motivasyonum, cesaretim ve en büyük koruyucularımsınız. Hayley, Megan, Becci ve Rose. Bu sizin için.

On yılı aşkın süredir en iyi arkadaşım ve bir kızın isteyebileceği en iyi asistan olan Taylor'a, ben parçalanmadan önce üzerimdeki yükün çoğunu aldığın için teşekkür ederim. Sahne arkasındaki her şeyin çok daha sorunsuz işlemesini sağlıyorsun. Eğer sen olmasaydın. . ugh, bunu düşünemiyorum bile. Seni seviyorum.

Beta ve ARC ekiplerime, sizler her zaman inanılmaz bir grup insansınız. Çalışmalarımı sürekli olarak okumak için zaman ayırdığınız ve yayınlarım sırasında ve sonrasında yanımda olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Her biriniz için çok minnettarım.

Editörüm ve kapak tasarımcılarım söz konusu olduğunda, artık ne yapacağınızı biliyorsunuz. Size olan minnettarlığımın bir sonu yok.

En stresli zamanlarımda bana böylesine büyük bir destek olduğu için kocama kocaman bir teşekkür borçluyum. Sen benim kayam ve istikrarımsın ve seni sonsuz seviyorum.

Ve okurlarıma, her şeyi size borçluyum. Her okunan, her satılan kitap. Siz olmasaydınız, burada hayalimi yaşıyor olamazdım. Bana verdikleriniz için her günümü size teşekkür ederek geçireceğim.

Xoxo, Hannah

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Kanada'da yaşıyan yirmi k    r ya  ında bir bağımsız yazar. Bayılıcı romantizme takıntılı olduğından, bir adım atmaya ve y    n  z   yelpazelemenize ve m  mk  n olan en utan   verici   ekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratmaya karar verdi. Umarım, hikayeleri tam olarak bunu yapmı  tır!

Okurlarından haber almayı seven Hannah'ya sosyal medya hesaplarından ula  abilirsiniz.

Bonus i  erikler ve gruba   zel hediyeler i  in Hannah'nın okuyucu grubuna katılın!
[Hannah'nın Fıstıkları](#)

Hannah Cowan ile ilgili her   eyden haberdar olmak i  in haber b  ltenime abone olun!
www.hannahcowanauthor.com





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.